MUSIKMAGASINET

GAFFA

8 - august 1999 - Gratis

Dobbeltangreb på hitlisterne

MARIE FRANK

Pigen bag dansebaskeren Under The Water klar med solodebut

Bollemusik - fokus på dansk soul og R&B
Skiver for spørgsmål: Hanne Boel

Alternativ country - rockens nye rødder • Beth Hart • The Flaming Lips
Gay Dad • Pan Sonic • Funk Störung • Branchespot - kavalkade

"FILMEN LYKKES FULDT UD ... I DEN TRADITION,
DER STARTEDE MED 'PULP FICTION'."

- VARIETY

TRINE DYRHOLM

KIM BODNIA

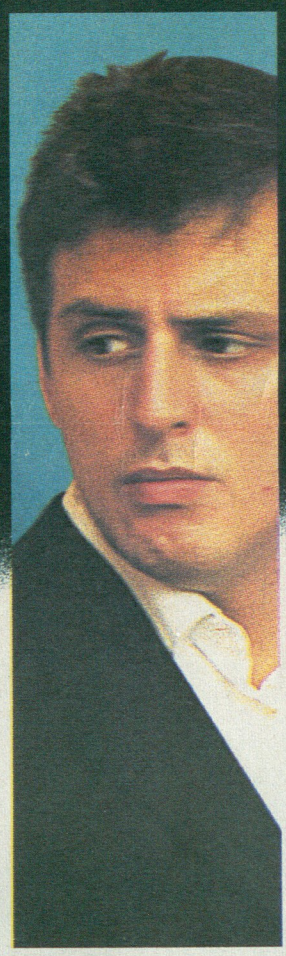

DEJAN ČUKIĆ

TOMAS VILLUM JENSEN

NIKOLAJ LIE KAAS

PETER GANTZLER

ÅRETS ACTIONKOMEDIE

INSTRUERET AF
LASSE SPANG OLSEN

MANUSKRIPT AF OSCARVINDEREN
ANDERS THOMAS JENSEN

i kina spiser de hunde

EFTERÅRETS UUNDGÅELIGE PREMIERE
I BIOGRAFERNE FRA D. 17. SEPTEMBER

Grafisk design: Musikbranchens Reklamebureau

side 8
- Skiver for spørgsmål
Læs hvad Hanne Boel synes om blandt andet Casper Christensens humor.

side 14- MARIE FRANK
Marie Frank, det nye stjerneskud fra Jyllands hovedstad, dobbeltangriber hitlisterne.

Musikalske diamanter

Aud Wilken

- Jeg har i mange år været med på andres ekspeditioner. Nu har jeg nok forråd i lasten, fortæller Aud Wilken, som d. 11. august udgiver sin første soloplade, der har fået titlen *Diamond In the Rough*. En mangfoldig elektronisk popplade, der både møder et cabaretpiano i pladens sidste nummer og indeholder en jazzet sang med tysk tekst. Singlen *Brace Yourself* har længe kunnet høres i radioen, og er, som resten af pladen, primært skabt med elektroniske instrumenter.

- Selvom det er elektronisk, skulle det gerne være organiske lyde. Det er også et plus, at man ikke ser et instrument eller en person, der spiller instrumentet, men i stedet forestiller sig musikken visuelt, fortæller Aud Wilken om klangfladerne, der blander sig med de elektroniske rytmer og hendes egen stemme.

Den københavnske sangerinde har fået hjælp af Kasper Winding og Thomas Blachman, der åbenbart begge er begejstrede for at samarbejde med danske sangerinder! Trekløveret har skrevet og produceret de fleste sange, men på pladen optræder også guitaristen Peter Peter, der følsomt spiller guitar i den smukke kærlighedssang *Boy Of A 1000 Tears*. 9 andre sange er med engelske tekster. Sangen *Ein Schatten In Der Strasse* er blandt andet med, fordi Aud Wilken er halvt tysk og voksede op i Østberlin.

- Der var plads til at gribe ned i de musikalske lommer, og det i en tid hvor det igen er i orden at være tysk. Samtidig var det enormt sjovt at skrive sangen, der jo er en god tysk popsang, fortæller hun.

Selvom det er Aud Wilkens første soloplade, så er hun ikke ny i musikbranchen. Det er blevet til flere plader og singler, hvor hun var sangerinde i diverse meget forskellige sammenhænge. Bl.a. techno med The Overlords og duet med Master Fatman samt flere ting med den musikalske kamelæon Martin Hall. I 1995 drog hun *Fra Mols Til Skagen* til det Internationale Melodi Grand Prix og opnåede en 5.-plads i Irland.

Til efteråret drager Aud Wilken på turne med sin nye plade. Efter halvandet års arbejde med debutpladen er det tid til at træde op på scenen igen med hendes egne 11 musikalske diamanter.

cdl

Plej græsrødderne!

Synspunkt

Foto: Ole Jacobsen

Af Jacob Sennek & Jesper Skaaning
The Sunbeam Band
San Francisco, USA, juli 99.

En af grundene til, at vi (Jacob og jeg) i første omgang valgte at flytte musikkollektivet om på den anden side af atlanten, var en voksende utilfredshed med den manglende interesse/nysgerrighed fra de danske pladeselskaber. Ingen synes længere at tage chancer. Ingen tør. Og slet ingen tør råbe op.

De etablerede pladeselskaber har udviklet en skidt tendens til at behandle amatørscenen, som var de tiggere. 10 år tilbage, sendte jeg mit første demobånd ind til et pladeselskab, og modtog (lang tid efter) det, indholdsmæssigt, nøjagtig samme standard-afslag, som det jeg fik for nylig, da seneste demo-cd blev returneret. En cd, der indikerer en kraftig musikalsk udvikling. Brevet fra pladeselskabet gør ikke. Selvfølgelig kan der ikke skrives lange forklaringer til alle bands, men det ville være ønskværdigt, om der blev sat kræfter/ressourcer af til en koncis kritik af seriøst arbejdende musikere. En dialog amatørmusikere og pladebrancen imellem.

Denne dialog befinder sig i øjeblikket på et meget ringe plan, hvor højdepunktet er den årlige begivenhed, hvor en A&R person fra et stort pladeselskab toner frem i pressen og fortællller at: "... Amatørscenen lever i bedste velgående, og at han/hun fornemmer en sund udvikling". Lidt som en dårlig gulerod. Falsk mod til illusions-lystne sjæle. Det er bare ikke godt nok. Det må kunne gøres bedre.

Græsrødderne skal plejes. Græsrødderne, der med sund fornuft må betragtes som musikindustriens vigtigste råstof. Når talen blandt håbefulde amatørmusikere falder på pladeselskaber, pladekontrakter og branchen som helhed, møder man i 9 ud af 10 tilfælde en stærk fortvivlelse blandt musikere. En følelse af at være ganske små i forhold til det store branchedyr.

På sin vis er det også den følelse, der får os, spirende kunstnere, til at arbejde hårdere, men meget går også tabt i afgrunden mellem kunstneren og branchen.

Der er ikke udsædvanligt, at unge kunstnere mister modet, i mangel på bekræftelse; at man er på vej i den "rigtige" retning med den skabende proces.

En sådan dialog/opmuntring kunne give kunstneren mod til at fortsætte arbejdet. Måske er de lige-ved-og-næsten, men følelsen af at have løbet panden mod en pladeselskabs-mur utallige gange, får dem til at opgive. Så de pakker grejet sammen, og søger i stedet ind på lærerseminaret!?

Der er på tide, at der flyttes nogle midler fra den etablerede elite ned på græsrodsplan. Måske har vi brug for at omdefinere måden, hvorpå eliten lever. Selv etablerede (musikere med pladekontrakt og udgivne plader) kunstnere indkasserer turnestøtte, arbejdslegater, etc. Selvfølgelig skal den etablerede kunst - også - støttes, men på et eller andet tidspunkt, må man stå på egen ben.

Der bliver tilsyneladende kun brugt få midler, og viljen synes ganske svag, til at pleje vækstlaget. Glemmer vi vækstlaget, ender Danmark med en musikscene overbefolket af udslidte "kunstnere", der kun holdes i live af kunstig åndedræt.

Hvis den nuværende tendens fortsætter, vil det skabe en endnu større afgrund mellem græsrod og mainstream. Mainstreamen vil blive mere og mere fordummende, da forbrugeren får færre og færre valg. Dette ser vi allerede en foruroligende tendens til. Man kan vel efterhånden kalde det et faktum.

Pladeselskaberne påstår, at de er magtesløse, og at det er pladekøberne, der bestemmer, men køberne bestemmer kun ud fra de valg, pladeindustrien giver dem.

Baggrund:

Månedens debatindlæg er denne gang et engageret synspunkt fra amatørscenen, som efterlyser en langt bedre dialog mellem amatørmusikere og pladebranchen imellem. Indlægget kommer fra et amatørband, der er taget til USA, bl.a. på grund af voksende utilfredshed med den manglende interesse/nysgerrighed fra de danske pladeselskaber.

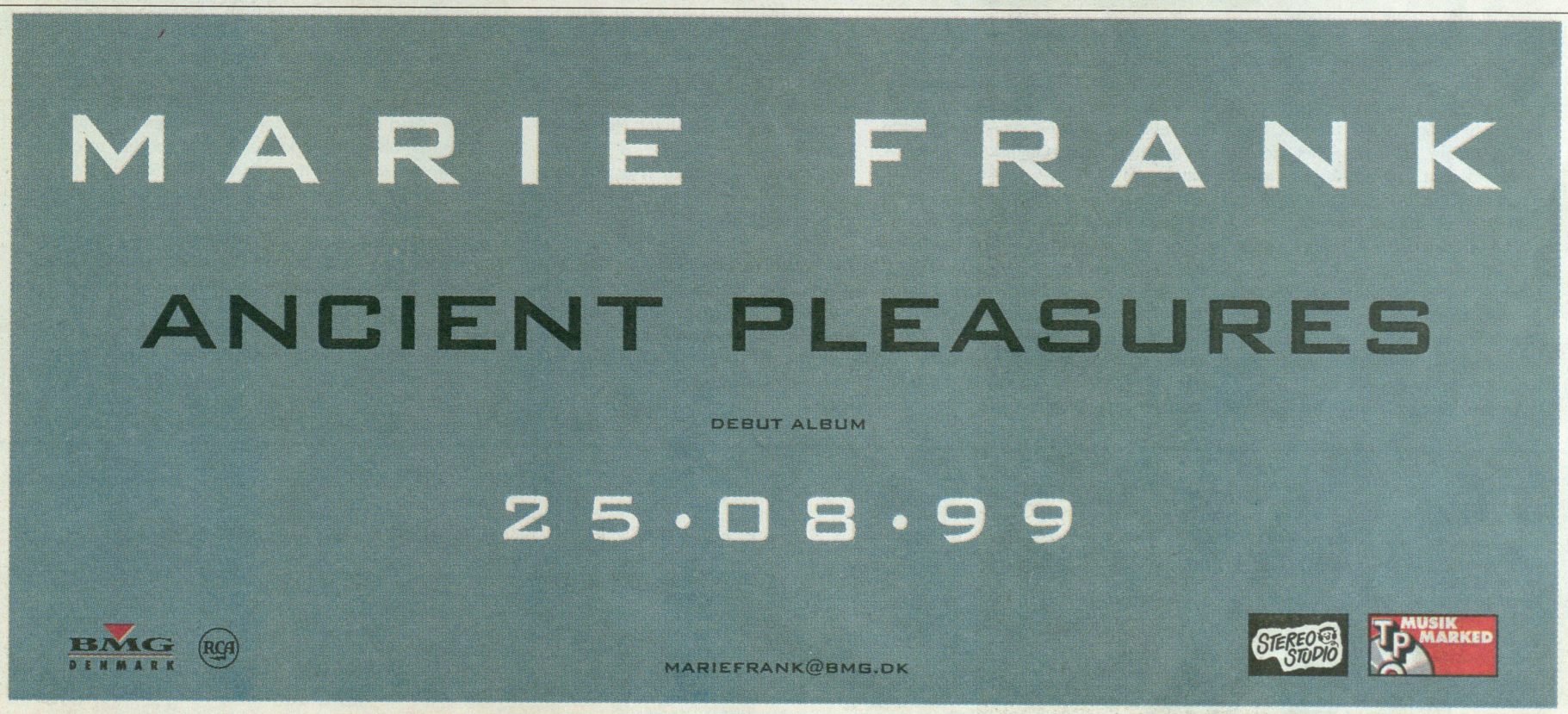

Port Friendly / Peter Neergaard Henrichsen

? & !

Foto: Sandra Greig

Hvilken plade har du sidst købt?
Københavnske Learning From Las Vegas' seneste plade, *Petit Bourgeois*. De er lidt mere indie og støjpop end os, og laver virkelig gode popsange. Forsangeren er også med i vores band, så jeg har nok købt den lidt i solidaritet.

Hvilken plade var den første, du købte?
Det var *Shu-bi-dua 4*, fordi jeg ville have *Danmarkssangen*, den med "Danmark er et dejligt land og koen har et dejligt yver". Jeg købte pladen sammen med min mor i Fona, vistnok i 82. Jeg blev en anelse skuffet, for sangen var der ikke.

Hvilken plade er den fedeste gennem tiderne?
Rust Never Sleeps med Neil Young. Jeg hørte den hos en ven, og købte den så, det var tilbage i 91. Den er speciel, fordi sangene ikke findes på andre albums, selvom det er en liveplade. Den plade var vendepunktet, og var som en åbenbaring. Jeg begyndte selv at spille musik derefter.

Din første koncert?
Crosby, Stills & Nash uden Young i Falconerteatret i 92. Jeg tror, at jeg var den yngste, for der var mange, der kunne huske dem fra gamle dage. Så en masse middelaldrende mennesker hev chillums frem. Det var rent akustisk, og jeg fik et plekter efter koncerten.

Din fedeste koncertoplevelse?
Neil Young og Booker T. på Roskilde Festivalen i 93. Det var første gang, at jeg skulle se ham, så jeg glædede mig helt vildt. Dagen før stod jeg i flere timer foran hotel D'Angleterre og ventede på ham, jeg skulle lige til at tage bussen, men da så jeg en stor bil komme. Jeg hilste på Neil Young, og gav ham et frankeret postkort. Da jeg kom hjem fra Roskilde havde han skrevet en hilsen.

Hvis du skulle lave en coverversion, hvilken sang skulle det så være?
I Port Friendly har vi prøvet at spiller cover, men det er federe at spille sit eget. Vi har spillet *Mystics II* af støjpopbandet 18th Dye.
Hvis jeg skulle vælge, så skulle det være New York-bandet Yo La Tengo. Det er lidt det samme som 18th Dye. *cdl*

Garagerocken rullerGaragerocken ruller

The Defectors

Foto: Per Houby

The Defectors (t.v.) sammen med deres svenske garagerockkolleger fra Sverige, The Nomads.

Den skandinaviske garagerock hærger. Navne som Hellacopters og Nomads fra Sverige har stor succes for tiden. Nordmændene kan byde på Gluecifer, og nu kommer der også et dansk bud på garagerock anno 1999. I august udgiver Århus-bandet The Defectors deres fornøjelige debutalbum, *Let Me*.
- Der er nok lidt mere svedige nosser i bands som Hellacopters, end der er i os. Det appellerer måske til det samme publikum, men vi befinder os i hver sin ende af garagerocken, siger Martin Budde, der spiller farfisa-orgel i The Defectors.
- I sammenligning med dem, er jeg mere tilbøjelig til at sige, at vi har en fod ovre i easy listening (!) pga. orgelet, der er vores kendetegn. Der er ikke ret mange garagebands, der bruger orgel. Og vores musik er mere spinkel og melodiøs, vi tonser ikke bare derudaf, mener forsanger Morten Kragelund.
- Men vi skærer ind til benet. Det skal ikke med djævelens vold og magt være spidsfindigt, det skal være lettilgængeligt, lige-på og godt for ørerne, lyder Martin Buddes beskrivelse.
Martin Budde er også kendt fra Godless Wicked Creeps, og et par af medlemmerne i The Defectors har spillet i Baden Powell. De i alt 5 bandmedlemmer har fundet sammen over en fælles interesse for garagerocken, og i bedste garagestil er pladen faktisk indspillet i – en garage.
- Ja, pladen er inspillet i en garage. Vi skulle finde det billigste sted at indspille, og det blev et gammelt analog-studie ved navn Attention Ego. Det tog en måned at indspille pladen, minus de dage, hvor vi skulle lodde ledninger, så effektivt er vi nok nede på 5 dage, fortæller Martin Budde om indspilningsbetingelserne, der har givet pladen en lyd, der ikke er poleret, men er ægte og levende.
- Vi har spillet pladen for nogle, som har sagt: "Det er sgu da en fed demo, I har lavet – hvornår skal I lave pladen...?", kommenterer Morten Kragelund.
Og denne sorgløshed bliver også afspejlet i gruppens tekster, der ikke er præget af dybde, men mere drejer sig om at have det sjovt.
- Vores tekster handler om piger. Piger er kommet for at blive, og så man kan lige så godt skrive nogle sange om dem! Sange har altid handlet om kærlighed, men oftest om ulykkelig kærlighed. Vores kærlighed er måske en form for rock'n'roll kærlighed – hvis det ikke skal være, så kan det i hvert fald være lige meget! I rock'n'roll omgiver man sig altid med piger, det er bare ikke de samme piger altid, konstaterer Morten Kragelund og tilføjer:
- Og hatten af for piger, for det er jo deres skyld, at vi har fået så meget god rockmusik igennem tiden....

The Defectors' rockmusik kan man opleve på albummet Let Me, der udkommer i august. Første single og musikvideo bliver nummeret Allright Girl. Bandet drager på en mindre tour omkring oktober.
snab

G-stereo
- det snurrer på GAFFA

- **Marie Frank - Ancient Pleasures**
- **Randy Newman - Bad Love**
- **Peshay - Miles From Home**
- **Gay Dad - Leisure Noise**
- **Diverse kunstnere - Marvin Is 60**
- **Aud Wilken - Diamond In The Rough**
- **Luscious Jackson - Electric Honey**
- **Damien Jurado - Rehearsals For Departure**
- **Grandaddy - The Broken Down Comforter Collection**
- **Missy Misdemeanor Elliott - Da Real World**

Snik Snak

Fedterøv

Spiritualizeds enevældige leder, Jason Pierce, har uden grund fyret de resterende spirituelle disciple, Mike Mooney (guitar), Damon Reece (trommer) og Sean Cook (bas), der var med til at indspille den kritikerroste *Ladies And Gentlemen We Are Floating In Space*. Uden nogen form for varsel modtog de et brev fra Pierce, hvori han meddelte dem, at de var sat ud af spillet. Ifølge rygterne menes grunden at være den arbejdskontrakt, de tre udfyldte kort forinden. Bandet havde i længere tid været utilfredse med den usle løn på 130 £, de fik om ugen fra fedtsylen Pierce, selv gruppens roadier fik en bedre betaling.

Abba, vodka og Frankie Goes To Hollywood

Primal Scream har hentet den hotte DJ David Holmes ind i varmen, til at arbejde på opfølgeren til den succesfulde *Vanishing Point*. Skaberen, Bobby Gillespie, & co. faldt på halen af benovelse, efter at have hørt Holmes' musik fra en Absolut vodka reklame og ifølge DJ'en selv, skulle det materiale de har lavet med Kevin Shields, lyde som Joy Division med et 4/4-dels beat. Selv udtaler Gillespie, at albummet bliver meget tungt lydmæssigt og med fremadrettede beats. Det er dog en anden udlægning, end den tidligere Stone Roses bassist kom med til NME, hvor han fortalte, at det lød som en blanding af Abba og Frankie Goes To Hollywood. En fortløbende single udkommer til efteråret, mens albummet lader vente på sig til det nye år

Sprunget ud som mand i kvindetøj

Kevin Rowland (ex-Dexy Midnight Runners) er i al offentlighed sprunget ud som en slags transvestit iført læbestift, strømpeholdere, kjole og tangatrusser i flere engelske tidskrifter. Rowlands, som senere på året udgiver et coveralbum på Creation Records, redegør i et brev til Creation-bossen Alan McGee for denne pludselige udskiftning af tøj i garderoben. Her erklærer han, at det ikke er et imageskift, at han hverken er homoseksuel eller transvestit, eller forsøger at være en kvinde. Rowlands har brugt de sidste mange år på at finde ud af, hvem han er, derimod er det for at vise en stærk maskulin side af sig selv, og for at udtrykke sin seksuelle side. En af Englands førende psykologer Susan Irving udtaler, at det bare er en middelaldrende mand, som har en masse frustrationer, fordi han har mistet en masse muligheder, da han var ung. Rowlands har i øvrigt selv kreeret hele sine nye garderobe, så hvem ved? Måske er der en modedesigner gemt i ham?.

Udgiver
Foreningen
GAFFA
Sjællandsgade 92
8000 Århus C
Tel.: 86 12 98 99
Fax: 86 18 92 22
Giro: 4 37 68 97
E-mail: info@gaffa.dk
Web: www.gaffa.dk

Ansv. redaktør:
Peter Ramsdal
peter@gaffa.dk

Redaktionssekretær:
Henrik Tuxen
tuxen@gaffa.dk

Annoncer:
Dennis Brorsen
Kalle Bremer
annoncer@gaffa.dk
Tel.: 86 12 98 99

Administration:
Gry Hejlesen
gry@gaffa.dk

Abonnement:
Malene Mogensen
abonnement@gaffa.dk

Marketingchef:
Robert Borges
robert@gaffa.dk

Art Direction:
<JSPR>
jspr@gaffa.dk

AD Assistent:
Lykke Dahlén Lund
lykke@gaffa.dk

Kalender:
Malene Mogensen
kalender@gaffa.dk

Field Promoter:
Kalle Bremer
Marie H. Kristensen

Salat Redaktør:
Anders Reuss
salat@gaffa.dk

Skribenter:
Anne Mette Svane
Morten Remmer
Anders Reuss
Morten Bagai
Jan Opstrup Poulsen
Peter Studstrup
Jesper Skaaning
Finn P. Madsen
Martin Robert Nielsen
Morten Buschmann
Ole Hoff-Lund
Mark Lewis
Jesper Nykjær Knudsen
Morten Lausten
Henrik Tuxen
Keld Rud Nielsen
Jacob Rosenbak
Michael C.U.P Rasmussen
Lars Nielsen
christian d. lundov
Peter Widmer
Signe Glahn
Peter Elsnab
Sofie Rask Andersen

Korrektur:
Jes Eriksen

Fotografer:
Sandra Greig
Steen Donsby
Steffen T. Nielsen
Morten Larsen
Klaus Thymann
Per Houby

Tryk:
Franzen Offset

Læsertal:
149.000 pr. måned
(Index Danmark / Gallup)

Abonnement:
150,- kr. for 12 numre
Indbetales på giro
4 37 68 97.

Deadlines:
Redaktionelt:
16.08.99
Kalender:
18.08.99
Annoncer:
16.08.99

Forsidefoto:
Morten Larsen

BACARDI AND THE BAT DEVICE ARE REGISTERED TRADEMARKS OF BACARDI & COMPANY LIMITED

BACARDI MARTINI DANMARK A/S

Hvor blev de af?

Kinky boot beast

Rundt på danske og udenlandske spillesteder huserede et vanvittigt orkester i starten af 90'erne. Opkaldt efter en flok hippie-spisende uhyrer, spredte de fest og glæde med deres powerfunk blandet med heavyrock og et til tider bizart sceneshow. Det blev til en enkelt plade med det specielle navn *Insect Psycho Tango*.

Kinky Boot Beast var mest kendt for deres sceneoptræden. Siden dannelsen i november 1991 turnerede bandet heftigt både herhjemme og i udlandet. Specielt Tyskland blev besøgt, og det var de mærkeligste steder gruppen trådte op på scenen.
- Vi spillede tit i besatte huse, og et sted lå der køller og molotov cocktails under scenen. Hvis nu huset skulle blive angrebet af skinheads, fortæller trommeslageren Francis Nørgaard. Kinky Boot Beast var ikke et specielt antiracistisk band, men deres booker i Tyskland havde en tilknytning til miljøet.
- Turene til Tyskland var ret specielle. Vi sov på scenen, hos private eller i vores gamle Mercedes, dernede mødte vi mange specielle typer, så det var nogle sjove koncerter, fortæller Francis Nørgaard. Han har hele tiden haft en jazztrio, Solar Plexus, der med hammondorgel og bas, spiller egne numre plus gamle jazz- og rockting. Derudover spiller han stadig med guitaristen fra bandet, Bjørn Banke (B.B.), og i øjeblikket er de på udkig efter en sangerinde og et sted at opbygge et mindre studie til alle Bjørns ting og effekter.

Teologi og tonemester

Kinky Boot Beast stoppede med at spille sammen i slutningen af 1995, fordi forsangeren, Niller Sørensen, fik alle musikeres mareridt, tinnitus. Bandet prøvede et par nye sangere, men fandt ikke den rigtige. Samtidig var medlemmerne begyndt at sprede sig i andre musikalske sammenhænge. Niller Sørensen begyndte at læse teologi ved Københavns Universitet, men har ikke helt droppet musikken. Han var i en periode i 1996 og 1997 tourmanager for Østkyst Hustlers, og er i øjeblikket manager for Kantaloop. Han har ikke ønsket at fortælle om de gamle dage i bandet.

Kantaloop er samtidig den tidligere bassist Thomas Welins nye band. Udover at spille musik og programmere i Kantaloop, hvor hans kæreste er sanger, så er han tonemesterassistent og laver musik til film. Da GAFFA fanger ham, er han studiemusiker for Humleridderne i Sweet Silence studiet.
- Vi var de første til at blande heavy og funk, men blev overhalet af andre danske bands som Dizzy Mizz Lizzy og Kashmir, fortæller Thomas Welin om gruppens musik, der ofte blev sammenlignet med Red Hot Chili Peppers.

Ænder og julemænd

Udover at spille mange koncerter mærkelige steder - i deres levetid spillede gruppen mellem 400 og 600 koncerter - så havde de også en vild sceneoptræden. Forsanger Niller Sørensen var blandt andet klædt ud som julemand, og bandet havde på et tidspunkt et kæmpe hjemmebygget lokum med på scenen. Et par gange var der også ænder med, men bandet havde altså ikke sex med dem, selvom mange troede det dengang!!!
- Vores show var en pakke med musik og lidt for øjet. Vi havde det selv meget sjovt, og publikum var også med. Som helhed var det ret fedt, fortæller guitaristen Bjørn Banke, der nu spiller i Peter Peters punkrockband Bleeder. Det har han gjort siden 1996. Udover at være med på Bleeders (band) plade *Psycho Power* fra 1997, så har Bleeder (band) skrevet soundtracket til den nye danske film, Bleeder (film!). Bjørn Banke har skrevet en sang, som Jesper Binzer fra D:A:D synger.

Grøn og Orange

Kinky Boot Beast tog navn efter en flok støvleuhyrer, der spiste hippier. Uhyrerne findes i Beatlesfilmen Yellow Submarine. De sultne støvleuhyrer nåede at udgive en enkelt plade, der hed *Insect Psycho Tango*, modtagelsen var afdæmpet af både anmeldere og publikum i efteråret 1994.
Thomas Welin kan forklare, hvorfor debutpladen aldrig slog igennem.
- Vi manglede studieerfaring og vidste ikke meget om det at indspille, til gengæld havde vi det sjovt på turene til Tyskland. Der blev drukket en masse, fortæller han.
Liveoptræden var Kinky Boot Beasts helt store styrke, og specielt to koncerter på Roskilde Festivalen i 1993 og 1994 husker medlemmerne.
- Det gav et sug i maven, da vi blev præsenteret på Grøn Scene. Vi kunne høre et stort fællesråb fra de mange mennesker, fortæller Bjørn Banke. Koncerten året efter var også en succes.
- Energien fra 40.000 mennesker foran Orange Scene er ret meget mod fire musikere. Det var helt vildt, husker Thomas Welin.
cdl

Snik Snak

De tyske stådrenge til afkøling

Det er ikke nemt at være de tyske metalrockere Rammstein, især ikke hvis man elsker at flirte med ømtålelige emner. Efter en koncert i Worcester, Massachusetts, blev sangeren, Till Lindermann, og keyboardspilleren, Christian Lorenz, arresteret og sendt til afkøling natten over på byens lokale politistation. Gruppen, der før har været i uvejr på grund af at flirterier med nazismen, blev sat bag tremmer efter at have fremført en stimulerende analsex scene, hvor Lindermann har en ordentlig "gøp" spændt på, mens han tager Lorenz bagfra. Rammstein fremførte samme scene på sidste års Roskilde Festival uden at blive arresteret. Er amerikanerne lidt nærtagende, eller er vi for frivole?

The King holder flyttedag

Amerikanerne er på den anden ende. Lisa Marie Presley, datter af The King, vil flytte fra Graceland og have faderens rester obduceret endnu en gang, da hun er træt af rygtemøllens svirren omkring Kongens dødsårsag. Desuden vil hun ved en aktion i oktober, sælge over 2000 af Elvis' ejendele, deriblandt nogle samleobjekter af uvurderlig pris. Ting lige fra originale plader, pladekontrakten til *Heartbreak Hotel* og breve fra Marilyn Monroe, Frank Sinatra og Præsident Kennedy er i blandt kuriositeterne.

Født på ny for en stund

Mens INXS planlægger deres comeback koncert i Sydney med en gæstesanger, er sidste hånd ved at blive lagt på deres afdøde sanger Michael Hutchences første og eneste soloplade i eget navn, der herhjemme udgives af MNW Distrubition. Indspilningerne fandt sted sammen med produceren Danny Saber (Rolling Stones, U2) op til sangerens selvmord i november 1997. Assisterende producer Steve Abbott har udtalt, at alle vokalerne var færdiggjorte, og er som Hutchence selv ønskede dem. Nogle af albummets titler lyder, *Don't Save Me, Neo Junkie* og *She Floats England*, specielt en sanglinie på nummeret *Slide Away* falder i øjnene, "I wish I could slide away and be reborn again". Og det må vi så håbe. Under alle omstændigheder bliver INXS genfødt med en ny sanger, af kandidater til den forestående koncert har Terence Trent D'Arby og Jimmy Barnes været på tale. Alt overskuddet fra pladesalget går ubeskåret til Hutchences og Paula Yates datter, Tiger Lilly.
fpm

Vox Hall

Nyt spillested i Århus

I slutningen af august åbner et nyt spillested midt i Århus. Den nye koncertarena hedder Vox Hall, får en stor balkon og har plads til 500 gæster. Det er det gamle Husets Musikteater, i daglig tale Huset, der efter halvandet års ombygning genåbner i helt ny forklædning.
- Vores vision er at få en masse spændende og nyskabende udenlandske navne til stedet. Vi vil satse bredt blandt de rytmiske genrer, for at appellere til mange mennesker og sikre en høj musikalsk kvalitet, fortæller musikchef Thomas Fog. Det bliver pop og rock, eksperimenterende musik og metal, elektronica og DJ's.
- Vi vil primært satse på udenlandske kunstnere, men håber også, at vi kan præsentere danske kunstnere. På den elektroniske scene findes der jo mange gode danske og nordiske DJ's og musikere, fortæller musikchefen. Vox Hall bliver svaret på københavnske spillesteder som Pumpehuset, Loppen og Lille Vega, og vil forsøge at komme rundt i genrerne, så det ikke kun er i København de spændende navne optræder. Århus skal tilbage på det musikalske Danmarkskort
- Det er vores opgave at trække nogle navne herover. Hele Jylland har manglet et sted som vores, siger Thomas Fog.
I Århus er der i forvejen to rytmiske spillesteder, nemlig Musikcafeen i Mejlgade med en lille eksperimenterende scene og det store spillested Train, der primært henvender sig til det lidt mere modne publikum. Thomas Fog ser ikke de to steder som konkurrenter, men opfatter Vox Hall som det afsluttende led i cirklen.
- Vi vil styrke hinanden og styrke musiklivet. Der er en naturlig opdeling og vi klæder hinanden godt, samtidig har vi en fin indbyrdes kommunikation, fortæller musikchefen. De tre spillesteder har skabt et fælles program til Århus Festuge, der begynder samtidig med at Vox Hall åbner dørene.
Spillestedet kan findes i Vestergade 15 i centrum af Århus eller på adressen www.voxhall.dk.

Foreløbigt program:
29/8 Heather Nova - 30/8 Jon Spencers Blues Explosion
2/9 Madder Rose - 4/9 LTJ Bukem, MC Konrad, Blame, Rantoul
18/9 Pierre Dørges New Jungle Orchestra - 23/9 Düreforsög

Top 40

Album

1	SKUNK ANANSIE	Post Orgasmic Chill (Virgin)
2	DET BRUNE PUNKTUM	Helbredelsen (EMI/Medley)
3	SOUNDTRACK	Dawsons Creek (Sony)
4	RED HOT CHILI PEPPERS	Californication (Warner)
5	BOYZONE	By request (Universal)
6	THE CHEMICAL BROTHERS	Surrender (Virgin)
7	SOUNDTRACK	The Matrix (Sony)
8	KASHMIR	The Good Life (Sony)
9	SHANIA TWAIN	Come on over (Ny version) (Universal)
10	RICKY MARTIN	Ricky Martin (Sony)
11	JAMIROQUAI	Synkronized (Sony)
12	SUEDE	Head Music (Sony)
13	WITHNEY HOUSTON	My Love Is Your Love (BMG)
14	BACKSTREET BOYS	Millennium (Virgin)
15	JENNIFER LOPEZ	On The 6 (Sony)
16	SOUNDTRACK	Den Eneste Ene (BMG)
17	MARIANNE FAITHFULL	Vagabond Ways (Virgin)
18	MACY GRAY	On How Life Is (Sony)
19	EURYTHMICS	Greatest Hits (BMG)
20	GASOLIN	Forever (Sony)
21	LAMB	Fear Of Fours (Universal)
22	ATB	Movin' Melodies (Edel)
23	SOUNDTRACK	Blade (Sony)
24	TOM WAITS	Mule variations (VOW)
25	BRUCE SPRINGSTEEN	18 Tracks (Sony)
26	SOUNDTRACK	Wild Wild West (Universal)
27	SPAIN	She haunts my Dreams (BMG)
28	BASEMENT JAXX	Remedy (Playground)
29	IBRAHIM FERRER	Buena vista social club presents... (Playground)
30	DIANNE REEVES	Bridges (EMI)
31	SOUNDTRACK	Austin Powers – The Spy Who... (Warner)
32	ALBERTE	Brænder sol (Sony)
33	RY COODER & IBRAHIM FERRER	Buena vista social club (Playground)
34	BAZ LUHRMANN	Something for everybody (EMI)
35	MIKE & THE MECHANICS	M 6 (Virgin)
36	TOY-BOX	FanTastic (Edel)
37	NEW RADICALS	Maybe You've Been Brainwashed Too (Universal)
38	JOHNNY REIMAR	Sommer Party (CMC)
39	THE NORTH	The North (Warner)
40	THE FLAMING LIPS	Soft Bullet in (Warner)

Singler

1	LOU BEGA	Mambo no. 5 (BMG)
2	ANN LEE	2 Times (Kavan)
3	ENRIQUE IGLESIAS	Bailandos (Universal)
4	JENNIFER LOPEZ	If you had my love (Sony)
5	WILL SMITH	Wild Wild West (Sony)
6	ABBA TEENS	Mamma Mia (GDC)
7	WITHNEY HOUSTON	My Love Is Your Love (BMG)
8	MIRANDA	Vamos a la playa (Flex)
9	LIGHTFORCE	Take your Time (GDC)
10	MADONNA	Beautiful stranger (Warner)
11	666	Bomba (Kavan)
12	PHATS & SMALL	Turn Around (Kavan)
13	RICKY MARTIN	Livin la vida loca (Sony)
14	BRITNEY SPEARS	Sometimes (Virgin)
15	VENGABOYS	Going To Ibiza (Virgin)
16	SHANIA TWAIN	That dont impress me much (Universal)
17	EIFFEL 65	Blue (BMG)
18	BACKSTREET BOYS	I want it that Way (Virgin)
19	ATB	9 pm (Edel)
20	WAMDUE PROJEKT	King Of My Castle (Kavan)
21	BAZ LUHRMANN	Everybodys free (EMI)
22	STAR	Heaven's On Fire (Universal)
23	HAMPENBERG	Last Night (Universal)
24	MR.OIZO	Flat beat (Playground)
25	DIVERSE DANSKE KUNSTNERE	Selv en Dråbe (Universal)
26	SHANKS & BIGFOOT	Sweet like chocolate (Virgin)
27	CHICANE	Salt Water (Sony)
28	TOYBOX	Best Friends (Edel)
29	BROOKLYN BOUNCE	Canda! (The Darkside returns) (Edel)
30	CHEMICAL BROTHERS	Hey Boy Hey Girls (Virgin)
31	SIXPENCE NONE THE RICHER	Kiss Me (Warner)
32	BACHELOR GIRL	Buses And Trains (BMG)
33	DJ JURGEN	Better off alone (Violent)
34	NAGANO ALL STARS	Push It To The Limit (Kavan)
35	SASHA	If you believe (Warner)
36	TLC	No scrubs (BMG)
37	BASEMENT JAXX	Red Alert (Playground)
38	WATERGATE	Maid of Orleans(The Battle II) (Sony)
39	WESTLIFE	Swear it again (BMG)
40	2 PAC	Changes (Virgin)

GUF Top 40 er indsamlet af GUF (perioden 12 - 26. juni)

Se top 100 på www.gaffa.dk

HOTEI SUPERSONIC GENERATION

119 KR.
KUN I DENNE MÅNED
"UHØRT"
EMI-MEDLEY

DET JAPANSKE GUITAR GENI HOTEI, ER INTET MINDRE END SUPERSTJERNE I SIT HJEMLAND OG DU HAR ALDRIG HØRT OM HAM – FØR NU!

SIDEN 1979 HAR HOTEI SOLGT INTET MINDRE END 25 MILL. PLADER OG DU HAR ALDRIG HØRT OM DET – FØR NU!

"SUPERSONIC GENERATION" ER TECHNO ROCK MED BIG BEAT TENDENSER I STIL MED THE PRODIGY. FULD FART OG HØJ INTENSITET I SAMPLINGER OG LOOPS.

EMI

KØB ALBUMMET HOS DIN UHØRT FORHANDLER

ACCORD MUSIC - Odense • AXEL MUSIC - Scala i Kbh.K., Hovedbanen i Kbh.K., Frederiksberg, Køge, Odense, Roskilde, Silkeborg
CASABLANCA - Kbh. Ø. • CORNER - Allerød • DREJESKIVEN - Vejle • DRUGSTORE - Roskilde
GUF - Ballerup, Kbh.N., Kbh.K., Brønshøj, Høje Tåstrup • MUSIKHJØRNET - Albertslund, Tåstrup, Glostrup
PHONOTEKET - Helsingør • PLADESHOPPEN - Silkeborg • RILLEN - Grenå • SKIVEN - Frederikssund
STEREO STUDIO - Ålborg, Århus, Randers, Esbjerg, Kolding, Fredericia, Herning, Holstebro, Horsens, Odense, Svendborg, Vejle, Viborg
TOP 20 - Lyngby • ØRESNEGLEN - Valby, Frederiksberg

www.emi-medley.dk / www.musik.org

Skiver for Spørgsmål

"Jeg kan faktisk godt lide Caspers humor"

Hanne Boel er ikke et navn, som kræver yderligere introduktion. Selv tyske turister i Svaneke nikker genkendende til Danmarks souldronning, når hun en varm sommerdag tager sig tid til at svare på læsernes spørgsmål i GAFFAs artikelserie Skiver for spørgsmål.

Hanne Boel

Af Sofie Rask Andersen
Foto: Rath Holm

TeleDanmarks 118 havde aldrig hørt om hotellet, hvor interviewet skulle finde sted, og jeres udsendtes mobil nægter pure at modtage nogen signaler her på det yderste hjørne af den lille klippeø.
– Hvordan skal vi nu finde hinanden?, tænker jeg febrilsk og prøver at holde telefonen op i vejret – som om det skulle hjælpe. Men da Hanne Boel uden problemer skiller mig ud fra mængden, forsvinder min bekymring. Hun ligner selve indbegrebet af sommerferie, og skaber en skarp kontrast til min sorte københavner journalistudklædning – en ener blandt tyske og svenske turister. Vi bestiller hurtigt et par kopper kaffe og starter med spørgsmålene.

Hvad hedder din yndlingssang?
Erik Hostrup, Christiansfeldt
- Hmm. Det er ikke sådan noget, man går og tænker over til daglig, men umiddelbart er det Let it Be. Hvis jeg tænker lidt længere over det, er der sikkert mange flere. Af mine egne sange, er det en ældre ballade, der hedder Cry for You. Det var en sang, jeg selv skrev om en nær ven, så derfor kom den til at betyde meget for mig. Det er sikkert ikke en sang, folk har hæftet sig særligt ved, da den er sådan lidt sørgelig. (*Hun begynder at smile for sig selv).* Den var med på Dark Passion albummet, og jeg ved, at på flere værtshuse har de programmeret deres afspillere til at springe den over hver gang, så den har nok ikke betydet noget for andre end mig selv.

Er der noget speciel musik, der fik dig i gang med at spille?
- Nej, men mine inspirationskilder dengang jeg startede var sådan nogen som Joni Mithcell og James Taylor. I virkeligheden er det Ray Charles, der skubbede mig i gang med det musik, jeg har lavet mest af. Ham faldt jeg fuldstændig for i 17-18 års alderen. Jeg er efternøleren i familien, og jeg blev introduceret til ham af mine ældre søskende. For dem var Ray Charles og Aretha Franklin det største, så jeg er helt sikkert blevet stærkt påvirket der.

Kunne du tænke dig at deltage i Melodi Grand Prix?
Michael Bagge, Hvidovre
- Det har jeg jo faktisk gjort engang. Dels som korsanger 2 gange for Kirsten & Søren, og Keld & Hilda, og så en gang sammen med Lise Dandanell og Tommy Kenter. Vi havde en sang med i 1985, der hed Piano. Det var sådan en halvsjofel sang, og den scorede en suveræn sidsteplads. (*Boel læner sig ind over bordet, og ser pludselig alvorlig ud).* Jeg har altid syntes, at Melodi Grand Prix er et kæmpe spild af ressourcer. Når jeg er uden for grænserne som artist, har jeg oplevet hvor utrolig svært, det er at komme fra et lille land som vores og så få et internationalt gennembrud. Men jeg har aldrig i mit liv set så stort et opbud af medier, pladeselskaber og pressefolk som til det internationale Melodix Grand Prix , så hvorfor i alverden bliver det ikke brugt til noget ordentligt? Det virker som et kæmpe ressourcespild, at det er sådan noget – undskyld mig - lortemusik, der skal være med. Det er jo mange dygtige kunstnere herhjemme, der har prøvet at skrive noget ordentlig musik til Grand Prixet, men det er sjovt nok aldrig det, der vinder. Nej, jeg har ikke lyst til at være med mere.

Hvad bliver dit næste projekt? Vil du fortsat samarbejde med Matin Hall?
Erik Fallesen, Valby
- Ja det vil jeg! *(ordene falder prompte og uden tøven).* Vi er allerede så småt i gang med det næste projekt, og det vokser stille og roligt frem. Martin og jeg komplementerer hinanden utrolig godt på en mærkelig måde, når vi arbejder sammen, så det vil jeg ikke slippe. Vi ved ikke præcist, hvornår det er færdigt endnu, men Martin er en arbejdsnarkoman, så det bliver helt klart det næste projekt fra min side.

I disse år kæmper sportsverdenen med forskellige former for stof og dopingmisbrug. Er det dit indtryk at musikverdenen er ude over disse "børnesygdomme" eller er musikerlivet fortsat for (vildt) hårdt?
Henrik Mortensen, Frederiksberg
- Puha! Jeg kan jo kun svare for min egen generation af musikere, men det er helt sikkert noget andet i dag end for 20 år siden. Dengang var der mere alkohol i miljøet, og der blev f.eks. også røget en del. Jeg tilhører nok den generation, der stoppede med det. *(Eftertænksomheden bliver afløst af bestemthed).* Jeg har aldrig selv optrådt påvirket nogen sinde. Det tør jeg simpelthen ikke - jeg er bange for at miste kontrollen og ikke vide, hvad jeg gør. Og jeg ved, at der er mange af mine kollegaer, der har det på samme måde. Vi fester, når jobbet er færdigt. Det er normen i dag. Musikbranchen er nok lidt ovre den der Sex, Drugs and Rock'n'Roll, men som kunstner går man jo nogen gange til grænsen, så det gør de unge musikere sikkert også i dag… Og det synes jeg faktisk også, de skal.

Hvad var din reaktion, da Casper Christensen til en Grammy-uddeling sagde: Sanne Salomonsen er meget glad for heste og kom ridende hen over scenen på ryggen af Hanne Boel?
James Uldbjerg, Frederiksberg
(Boel ryster opgivende på hovedet og smiler)
- Jeg så ikke selv den Grammy-uddeling, men det kunne jo ikke undgås, at jeg blev gjort opmærksom på det af alverdens mennesker bagefter. Min første reaktion på sådan noget er… At det rammer mig ikke rigtig. Det sårede mig mere, at min omverden tog sig så meget af det – hvorfor kunne de ikke bare være ligeglade og lade det passere? Folk var utrolig harme over, at han kunne tillade sig at sige det om mig.
Jeg hørte for nylig et interview med Casper Christensen i radioen, hvor han blev spurgt om, hvad der var sværest at gøre grin med. Han forklarede, at der er kommet nogle folkelige koryfæer herhjemme, som på en eller anden måde er blevet hellige, og dem må man ikke ramme. Han havde aldrig fået mere smæk for noget end for dengang med Hanne Boel. (Samme Boel trækker nonchalant på skuldrene og læner sig tilbage i stolen) Jeg mener…. At drille er jo OK, og hvis ikke jeg har selvværd nok til at klare det – ja, så er der jo noget galt.

Vil du synge *Time to say goodbye* til min begravelse?
Lars Petersen, Herlev
Hmm. Det vil jeg jo nok ikke. Jeg har gjort meget lidt af sådan noget gennem tiden. Jeg har kun sunget til en enkelt begravelse af en meget nær ven, da det var hans specielle ønske. Jeg bliver dog ofte spurgt, om jeg vil synge til bryllupper og begravelser både af venner og af fremmede. Men jeg har ikke lyst til det. Jeg synes det er et noget odiøst sted at føre sig frem. Men jeg er da smigret over, at han kan lide sangen.

"Jeg kunne godt blive sådan en musiker, der bare sidder og spiller i et øvelokale, når jeg bliver gammel."

Hvad synes du om Casper Christensens humor?
Steffen Lund, Aalborg
- Jamen, jeg kan faktisk godt lide Caspers humor. Jeg syntes, at Tæskeholdet var skidesjovt i starten, men efterhånden tror jeg det var et kollektivt ønske fra befolkningen om.... Sådan, tak, stop. Nu har legen været god! Jeg blev træt af den der ned-med-alle-humor. Men jeg har set noget af Mandrillaftalen i fjernsynet, som jeg syntes er rigtig sjovt. Jeg kan lide hans vitalitet, og det er godt at se, at han også er kommet videre.

Sidste år gav du koncert på Roskilde Festivalen sammen med musikere fra Det Kgl. Kapel. Det var, sagde du fra scenen, første gang du prøvede det. Hvordan synes du selv det gik?
Jørn Ditlevsen, Roskilde
- Jeg synes, at det gik godt. Men det fik jo selvfølgelig en helt anden karakter, end de koncerter jeg normalt giver - også fordi vi ikke var så sammenspillet. Det hele var lidt mere usikkert, og vi var nødt til at aftale 99% af alt, hvad vi gjorde. Jeg er mere vant til, at der er plads til spontanitet, men til gengæld synes jeg, at der kom nogle meget smukke ting ud af det, som jeg var glad for. Det er også sjovt at spille sammen med de unge strygere i dag. Før i tiden var det svært at finde nogle klassiske musikere, der kunne spille i den samme feeling, som os andre - det blev alt for stift. Derfor er det en stor fornøjelse at få besøg af 12 unge strygere, der har et lige stort indblik i den musikstil, jeg inspireres af, som jeg selv har. Anmeldelserne af koncerten var også gode. Jeg har jo spillet på Roskilde nogle gange, og det har altid været et brag af en koncert med horngrupper, kor osv. Og selvfølgelig er det nemmere at få gang i et publikum med det grundlag end ved en stille koncert. Så publikum har måske opfattet det lidt som noget meget anderledes.

Som den eneste kvindelige læser har Sharni sendt os et brev med ikke mindre end 26 spørgsmål - alle skrevet omhyggeligt med lyserød tusch. Vi har dog valgt kun at bringe et par stykker, men sætter pris på engagementet.

Sharni Breinholt, København
Kan du bedst lide at optræde live eller i studiet?
- At optræde live. Men i virkeligheden kan jeg allerbedst li' at spille i øvelokalet. Det er dér, musik er sjovest. I et øvelokale har man et helt spontant samarbejde, hvor man udfordrer hinanden og tør det hele. Det er så utroligt givende, når hele holdets musikalitet og lyst til at eksperimenter står i lys lue. Det kan aldrig gengives live eller i studiet, for der kommer altid en slags kuller, som uvægerligt vil blokere for nogle ting. *(Boel griner bredt og slår ud med armene).* Jeg kunne godt blive sådan en musiker, der bare sidder og spiller i et øvelokale, når jeg bliver gammel.

Er du bange for at blive gammel?
- Nej, slet ikke. Tværtimod opfatter jeg det som en kolossal frihed at blive ældre som artist. Både fordi forventningerne til mig selv bliver mindre, og fordi jeg bliver mere og mere ligeglad med, hvad omverdenen nu tænker og synes om mig. Musikalsk er der heller ikke så mange grænser mere, og jeg er ikke mere bange for at tage en kommerciel risiko - så længe jeg selv tror på det. Min erfaring giver også en styrke til at stå fast overfor f.eks. pladeselskabet. *(Boel lægger hovedet på skrå og kigger intenst på fotografen – han behøver ikke at blive overbevist).* Der er faktisk mange privilegier ved at blive ældre i branchen, men det kræver selvfølgelig, at du udvikler dig. Du bliver nødt til at eksperimentere og tage nogle chancer. Nogle publikumsgrupper har faktisk vendt mig ryggen, fordi jeg ikke bare bliver ved med at lave det, jeg hele tiden har gjort. Men jeg fandt ud af, at det ikke kunne lade sig gøre at tilfredsstille et så bredt publikum, som jeg havde længere. Jeg måtte vælge at udvikle mig videre - og det er jeg selv meget glad for at jeg har gjort.

Med disse ord vil Gaffa forlade Boel og Bornholm og ønske de heldige læsere tillykke med deres nye eksemplar af Strangely Disturbed.

Næste gang: Kasper Winding

Her er reglerne: I sender os spørgsmålene, og vi skaffer svarene. Kun de mest skarpe, morsomme og intelligente spørgsmål vil blive stillet vidunderbarnet af en trommeslager, Gitte Stallones eksmand og nuværende producer og sanger, Kasper Winding. Hvert spørgsmål, der bliver bragt i bladet, bliver belønnet med Kasper Windings nye elektroniske soloalbum, Vibe-O-Gram, der udkommer til september - så anfør dit navn og adresse. Send dit spørgsmål senest den 1. september mærket "Skiver for spørgsmål" til:

Foto: Per Houby

Musikmagasinet GAFFA
Sjællandsgade 92
8000 Århus C

HVIS DU SPISER WASA SANDWICH OFTE, ANBEFALER VI BÆLTE ELLER SELER.

Wasa Sandwich er et lidt tyndere alternativ, når du har brug for noget enkelt og hurtigt at komme i maven. Hemmeligheden er to stykker knækbrød med velsmagende fyld. Du kan vælge mellem fire slags fyld: mild ost, ost/skinke, tomat/ost/løg, og chokolade. Wasa Sandwich indeholder ingen konserveringsmidler, men har en naturlig lang holdbarhed.

DU BLIVER, HVAD DU SPISER Wasa

MØD MIN HR. BØ

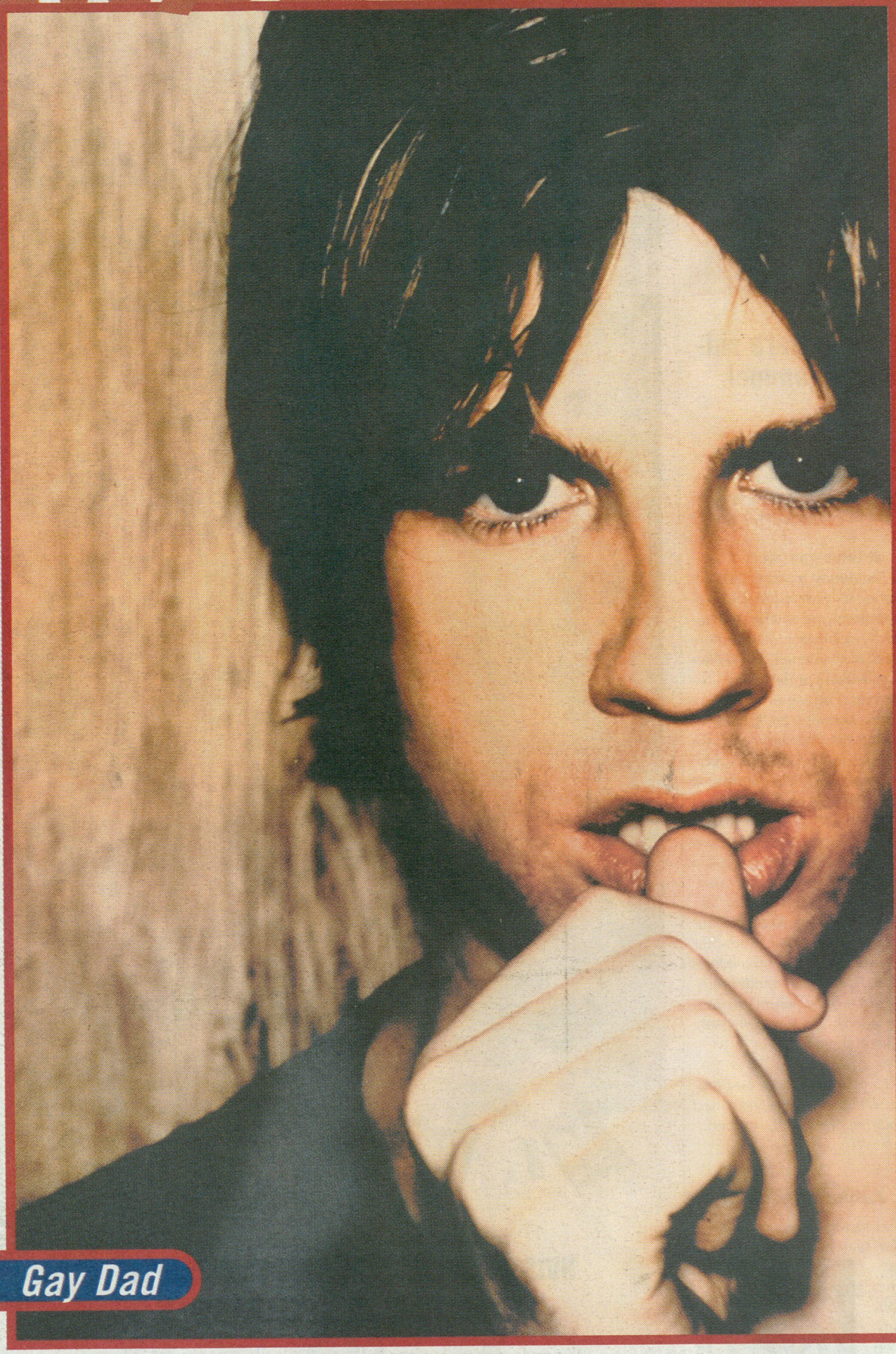

Gay Dad

I en tid, hvor rocken synes at have glemt at underholde, kommer GAY DAD som sendt fra himlen. Alene navnet signalerer guld, og debutalbummet *Leisure Noise* er en højtspillet *tour de force* gennem rockhistorien med labre omkvæd og sparkende energi. Og så har frontmand Cliff Jones mundtøjet i orden, for nu at sige det mildt.

Af Jesper Nykjær Knudsen

It's a miracle, Gay Dad resurrect British Pop.

Ordene nærmest råbes fra forsiden af det eksemplar af musikbladet Select, GAFFAs udsendte netop har kastet på bordet. Her kan Cliff Jones, frontmand i Gay Dad, samtidig se sig selv med et åndfuldt udtryk i ansigtet og bibelske sømhuller i håndfladen. Han synes nu ikke det mindste generet ved den bombastiske præsentation, snarere fornøjet.

- Jeg har hørt, at de skriver en artikel i The Evening Standard (engelsk avis, red.), en to-siders feature, om hvordan Gay Dad leder og definerer en ny bølge, som hedder *post-embarassment*. Et nyt fænomen og en ny måde for folk at leve deres liv på, fortæller han og forklarer:

- Det handler om at stå ved, hvad man tror på. Jeg var på et tidspunkt journalist på The Face, og engang gik jeg ind til en af mine redaktører for at fortælle om et nyt band, jeg havde hørt. Jeg sagde 'Det her er fedt, det er ligesom Queen, jeg kan virkelig godt lide det', og hun svarede '*Queen? Oh my God*', som om jeg havde sagt barnemorder eller sådan noget. Senere samme dag gik vi ned på pubben, hun fik tre drinks, og i løbet af ti minutter havde hun ikke bare indrømmet, at hun havde alle Queens plader, men at hun faktisk havde set dem fem gange, og syntes, det var et af de bedste bands i verden. Det er pointen. Man skal ikke bekymre sig om at være cool, for cool er bare konsensus. Det er en flok mennesker, som er blevet enige om den laveste fællesnævner, de alle kan blive enige om er cool. Det er en slags fascisme, som opererer indenfor medierne og stilpressen. Men man skal ikke bekymre sig om dét. Der er ingen skam i at kunne lide Meat Loaf.

"Gay Dad er... Ikke hvad du vil have, men hvad du behøver."

Tiltrængte vitaminer

Velkommen til verden ifølge Cliff Jones. En mand med en velsmurt motor i munden, et klart syn på popkulturens sære automatik, og samtidig en mand på vej til at blive stjerne. I hvert fald ifølge den britiske musikpresse, som tørstigt har slubret hans verbale guldregn i sig gennem de sidste par måneder. Sammen med barndomsvennen og Gay Dad-trommeslageren Nicholas "Baz" Crowe, vil han den næste halve time lade et par dråber sive ind i Gaffas båndoptager.

Men *what's the fuss? about*, kunne man med rette spørge. Svaret kunne være, at Gay Dad med deres brilliante debutalbum *Leisure Noise* har udfyldt en tom plads. Mens den elektroniske musik kommer mere og mere ud over rampen, savner den bredt appellerende rock at kommunikere udad, som grungen og britpoppen på vidt forskellige måder gjorde det tidligere i dette årti. Den savner nye fixpunkter, som kan levere det dansende, drønende, drømmende *kick*. Når man lytter til *Dimstar* og *Joy*, de to herligt svimle guitar-popsus, som åbner *Leisure Noise*, lyder Gay Dad som et band, der kan sparke vitaminer ind på scenen igen. Gay Dad stikker fingrene ned i musikhistorien, og får inspirationer fra de sidste fire årtier til at lyde forunderligt friske. *Leisure Noise* er et både begavet og medrivende popalbum, der spænder fra galoperende, glam-indhyllede guitarridt på *Dateline* og *To Earth With Love* til himmelsøgende og højtsvungne ballader som *Oh Jim og Pathfinder*. Melodierne slikker om ørerne, og energien strutter ud mellem noderne. Desuden leveres musikken komplet med en gennemført æstetik, drejet omkring den lille gående mand fra fodgængerlyssignaler. En idé, som allerede er blevet kopieret flittigt. En klub i London kalder sig Gay Sheep, og en national kæde af butikker, som sælger lykønskningskort, lavede deres egen version af "manden" i anledning af Fars Dag. Teksten nedeunder sagde Straight Dad. Remember him?.

"Om ti år sidder vi på toppen af en platinskyskraber i New York, og kontrollerer The Gay Dad Franchise Operation."

Lagt sammen med Cliff Jones' fortid som journalist på Mojo, The European og, som nævnt, The Face, er det let at mistænke Gay Dad for blot at være et godt tænkt koncept. Måske, måske ikke. Men al skepsis fortoner sig hurtigt, mens man gradvist skruer højere og højere op for volumenknappen.

- Der er nogle, der tænker på mig som en journalist, der besluttede at lave et band. Det er ikke sandt. Bandet eksisterede før det, understre-

SSEFAR

ger Cliff Jones, som da også har spillet i bands sammen med Baz siden skoletiden. Bands med navne som Boot Fair Hot Dog, Scooby Government og Astral Projection Society.

- Vi havde ingen referencer. Da jeg var fem år, var jeg sandwich mellem mine forældres højttalere og lyttede. Jeg havde ingen idé om, hvad en guitar eller en bas var, og jeg lavede ingen distinktion mellem klassisk musik og pop. Jeg kunne høre *A Day In The Life* med The Beatles og tænke, at det var det samme som mine forældres Bach-plader. Jeg hørte det bare som abstrakt lyd, og jeg tænkte:

- Oh, this is great!, og fra da af vidste jeg, at jeg skulle lave noget med musik, fortæller Cliff.

"Man skal ikke bekymre sig om at være cool, for cool er bare konsensus."

Rygter om fiktivt konceptband

Cliff og Baz var kernen i bandet, mens forskellige venner sivede ind og ud. Senere kom bassisten Nigel Hoyle fast med, men ifølge Cliff blev Gay Dad først rigtigt Gay Dad, da Baz' universitetskammerat, keyboardspilleren James Riseboro kom med i bandet. Da faldt det hele på plads, og Cliff bookede et studie. Bandet indspillede *Oh Jim, Desire* og *To Earth With Love* på et kassettebånd, og sendte det til en fyr på spillestedet, *The Garage*, for at få nogle jobs.

- Vi hørte ikke noget fra ham i lang tid, og tænkte bare, at han nok ikke kunne lide det. Ti dage senere begyndte telefonen at ringe. Den her fyr havde lavet kopier af båndet og sendt det til forskellige A&R-folk, og det var dét. Vi havde femten pladeselskaber, der gik agurk. Det var ret underligt, så vi forsvandt for en tid, lod telefonen ringe og lod gåden vokse lidt. Folk prøvede at spore os, og der startede alle mulige rygter om, at vi bare var et fiktivt konceptband, som prøvede at lave en tv-dokumentar om musikindustrien, fortæller Cliff.

I december 1997 skrev de under på en kontrakt med London Records, og kort efter blev bandet udvidet med guitaristen Charley Stone med fortid i Salad. De droppede alle deres jobs og studier, og også Cliff stoppede som skribent, men mener klart at jobbet har påvirket hans attitude til musikbranchen.

- Jeg tager det ikke så fucking seriøst, hvad der bliver skrevet om os. *Leisure Noise* er en dristig plade at lave, for jeg tror ikke ret mange bands vil komme ud og være så metaforisk nøgne, som vi er på den her plade. Vi kommer ikke med et statement, vi forsøger ikke at være bevidst periferiske. Vi har bare lavet et album, som kom fra måden, fem mennesker arbejder sammen som personligheder. Det er ikke musik for de superhippe. Hvis du vil have en beskrivelse af Gay Dad... Gay Dad er den person, du ser i den anden ende af lokalet ved en *crowded* fest, og du tænker:

- Fuck, det er det smukkeste menneske, jeg nogensinde har set, og du går derover for at starte en samtale, og opdager, at vedkommende går i det grimmeste tøj, du nogensinde har set. Som om han eller hun ikke har nogen sans for stil. Dét er Gay Dad. Gay Dad er... Ikke, hvad du vil have, men hvad du behøver. Det vil være min beskrivelse af den her plade. Dét du vil have er crap, det du behøver er godt.

Lystløgner

Hastigheden er høj i hovedet på Cliff Jones, og munden har tilsyneladende ingen problemer med at følge med. I interviewet med Select beskriver Baz sin ven som "*a fantasist, a compulsive liar, an exaggerator*", og den fornemmelse får man da også hurtigt. Men det er som om, han selv lever sin egen verden helt ud, og her ligger noget af fascinationen. Han har da også et noget usædvanligt svar på, hvor han tror, Gay Dad er om ti år.

- På toppen af en platinskyskraber i New York, som vi bygger med indtægterne fra dette album, som selvfølgelig vil sælge globalt. Dér vil vi sidde i vores kontorer på toppen og kontrollere The Gay Dad Franchise Operation, som vil bestå af et spansksproget Gay Dad, et italiensk Gay Dad, et sydamerikansk Gay Dad og så videre, og vi kontrollerer det hele gennem videoskærme. Det er dér, jeg ser os, fabulerer han, inden den engelske promotionmanager gør opmærksom på, at audiensen er forbi.

- Find selv på resten. Du er fri til at finde på hvadsomhelst, du har lyst til, siger Cliff Jones kækt, da vi rejser os. Igen puster han selv til spørgsmålet om, hvorvidt det hele blot er en joke, men i så fald er det en af de rigtig gode. "*I'm gonna take you to the other side, for a little joy*", synger han på andensinglen *Joy*, og længere er den i virkeligheden ikke. Hvis rocken for en tid har glemt at underholde, skal Gay Dad nok minde den om det.

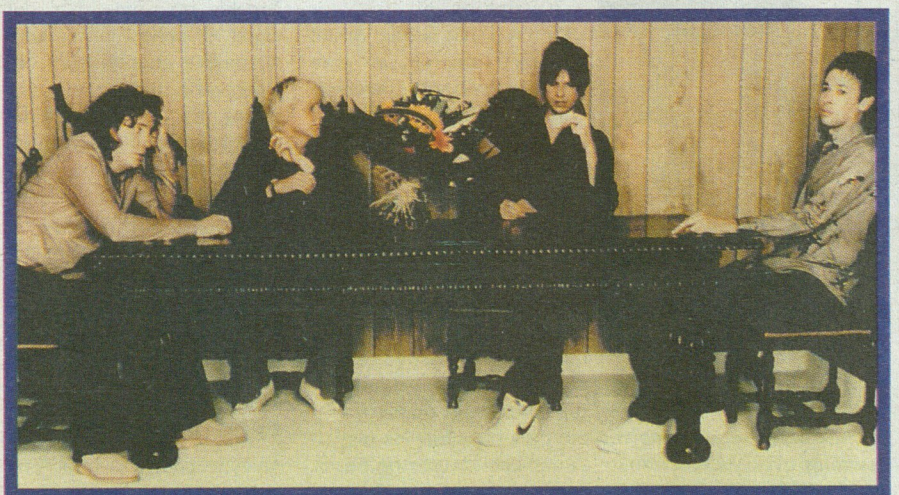

- Da jeg var fem år havde jeg ingen ingen distinktion mellem klassisk musik og pop. Jeg kunne høre The Beatles og tænke, at det var Bach, erindrer Cliff Jones.

Rockens nye rødder

Alternativ country

Den folk/countryinspirerede amerikanske rockscene er blomstret op i fuld flor, med dusinvis af bands, som bruger folk/country som sine hoved-inspirationer. GAFFA har set nærmere på genren, og har talt med sanger Jeff Tweedy fra Wilco for at finde ned til rockens nye rødder.

Det amerikanske band Wilco med frontfiguren Jeff Tweedy har været med til at gøre genren alternative country eller No Depression til en af de mest betydningsfulde i USA i '90erne.

Af Finn P. Madsen
Foto: Per Houby

Motellet The Joshua Tree Inn står der endnu, på adressen 61259, 29 Palms Highway, Joshua Tree, i Californiens golde ørkenlandskab. Det var her countrylegenden Ingram Cecil Connor III, blandt venner Gram Parsons, tjekkede ud, ikke blot fra værelse 8, den 18. september 1973 på grund af et hjertestop, forårsaget af en overdosis morfin og et længerevarende alkoholforbrug, knap 27 år gammel. På trods af kun at have udgivet to albums, *GP* og *The Grievous Angel*, i eget navn, og kun det ene i live, formåede Parsons mere end nogen anden, med en melankolsk ægthed at hive countyrocken væk fra Nashvilles bonede gulve og polerede stjerneglamour, ved at tilsætte den en kant af honky-tonk rock'n'roll, båret af nogle sjælesøgende melodier. Selv betegnede han sin musik som "Cosmic American Music". Det var også grunden til, at han i levende live aldrig formåede at blive spillet særlig meget på de amerikanske radio stationer og nærmest blev nægtet adgang til The Gran Old Opry. En sådan rokering med de traditionelle dyder var svær at acceptere for Nashvilles fine selskab, selv den respekterede countrystjerne Merle Haggard, der så på den kønne knægt som en blødsøden hippie, nægtede at producere Parsons debut. Dog var der specielt to bands, der fik stort udbytte af Parsons kosmiske country: The Eagles og Poco tog ham til sig, og drejede countryen i en kommerciel i retning af rendyrket pop.

90'ernes kickstart

Overset i sit alt for korte liv, og kun til låns for en kort stund for de få som værdsatte ham, er Parsons blevet værdigt hyldet i 90'erne, som countryrockens sande ikon. Kimen til det, han såede først med The International Submarine Band, The Byrds, The Flying Burritos Brothers og ikke mindst i eget navn, er blomstret op i fuld flor, med dusinvis af amerikanske rockbands, med hang til at hægte sig på countryens forpinte sjæl. En genre, der allerede har fået mange navne. Lige fra alternative country, americana og new roots til new country. Navne, der bag deres elektriske udtryk kalder på den afdøde legende i egen person, men også navne som Hank Williams og The Carter Family trænger sig på. Illonois trioen Uncle Tupelo var med rette i 1990 med til at kickstarte den nye countryrevival, med deres debut album *No Depression*. Her lod bandets to frontfigurer, school kammerater, Jay Farrar og Jeff Tweddy, deres countryinspiration kamme over i punk, spædet op med en forfriskende westerntwang. Titlen fra debuten var taget fra et amerikansk alternative country fanzine, som igen havde lånt titlen fra en af The Carter Familys sange af samme navn, men ikke desto mindre var dette med til at sætte gang i en hel bevægelse, med Uncle Tupelo som kardinalpunktet. Efter kun fire glimrende langspillere og med deres sidste *Anodyne*, sluttede Uncle Tupelo på toppen. Men de musikalske uoverensstemmelser kunne ikke holde bandet fasttømret længere, Jay Farrar ville hele vejen ned af countryroad, mens Jeff Tweedy havde bredere musikalske ambitioner. Uncle Tupelo mundede ud i bandsene Son Volt, med Jay Farrar, og Wilco, med Jeff Tweedy, der begge hver især har udgivet udmærkede albums, men med Wilco som det mest bredtfavnende, hvilket høres på den fremragende *Being There* fra 1996, og endnu mere på *Summerteeth* fra i år, der har fået mange anmeldere til at falde på halen af bar begejstring.

Gram Parsons diskografi

The International Submarine Band: *Safe As Home*, 1966

The Flying Burrito Brothers m. Gram Parsons: *The Gilded Palace Of Sin*, 1969

The Flying Burrito Brothers med Gram Parsons: *Burrito Deluxe*, 1970

The Byrds m. Gram Parsons: *Sweetheart Of The Rodeo*, 1968

Gram Parson: *G.P.*, 1973

Gram Parson: *Grievous Angel*, 1974

Gram Parson & The Fallen Angels: *Live 73*

Tror ikke på ny bevægelse

Der var ikke meget ophøjet stemning over Wilcos frontmand Jeff Tweedy, da GAFFA talte med ham i pladeselskabets telt på bagscenearealet på dette års Roskilde Festival. Efter en udmarvende forårsturne uden pause og lige ankommet til festival pladsen med jetlag og træthed i bagagen, virkede sangskriveren, dér i sin hullede cowboy jakke, med sit mørke, rodede og fedtede hår og fraværende blik, som en, der ikke havde meget lyst til at konversere rockmusik.

Den store forløser af 90'ernes countryrevival virkede noget udbrændt, og kunne ikke helt tilslutte sig Uncle Tupelos betydning for genren.

– Det er noget misforstået, men på samme tid sjovt og smigrende. Jeg tror ikke folk stoppede med at lave country i 70'erne og 80'erne, for rock'n'roll har aldrig mistet country som en af sine hovedinspiratorer, hverken Uncle Tupelo eller Wilco. Vi havde sikkert en del indflydelse på et yngre publikum, for mange kan vi have været en bro tilbage til The Carter Family eller Hank Williams, men jeg syntes ikke, vi ligefrem startede noget eller kreerede en ny form for musik, for countryen har altid været der. Jeg er glad for at folk stadig lytter og er opmærksomme på Unlce Tupelos plader, vi var kun knægte og havde ingen specielle mål, dog tror jeg, at vi introducerede country og folk til et yngre publikum, forklarer Jeff Tweedy.

At sætte bands i bås og give dem et stempel, tager Wilco frontmanden afstand fra, selvom store dele af den udenlandske musikpresse allerede, med rette, har døbt den alternativ country - med hans velsignelse eller ej.

– Jeg er ikke enig med denne form, hvor man kommer bands i kategorier, selv om jeg forstår behovet for at sætte stempel på en genre. Folk vil have noget at sammenligne med, så denne kategorisering gør både bandsene og lytterne en tjeneste. Det er medierne, der kalder dem det, og det har de gjort de sidste fem år. Siden Uncle Tupelos opløsning, har der været et behov for at gøre alternative country eller No Depression til den næste store ting. Jeg tror ikke selv det har formet nogen bevægelse, og mine favoritter lyder ikke som noget af det, der er kommet frem de sidste par år, de bedste er altid dem, som står udenfor, mener Tweedy, der gnider sig i øjnene og efterhånden er begyndt at vågne op.

En urørlig myte

At være ydmyg overfor sine inspiratorer og hylde dem, har altid været en del af countryrockens ånd. Derfor

er det retfærdigt, at der med årene er blevet udgivet indtil flere tribute-albums til Gram Parsons. De fleste er dog gledet hurtigt ud i glemslen, ligesom mentorens egne sange gjorde det, da han var i levende live. På det netop i USA udgivne *Return Of The Grievous Angel* / A tribute to Gram Parsons, der er sammensat af Parsons daværende vokalpartner, Emmylou Harris, finder man flere af legendens egne disciple, deriblandt Wilco, som bidrager med *One Hundred Years From Now*.

– Vi lavede det nummer, fordi vi mødte Emmylou, som er virkelig sød og spurgte, om vi ville lave det. Jeg kan godt lide Gram, men ikke så meget som folk tror, for han er ikke den vigtigste indflydelse, jeg har haft. Det endte med, at nummeret lød som en James Gang eller Humble Pie udgave af *One Hundred Years From Now*, vi kunne have ødelagt den mere, men det ville være dumt. At gøre det på den måde, var at vise, at GP havde meget mere rock i sig, end det der kom ud på hans plader, for det er ofte derfor folk er så ærbødige over for ham. For mig har Neil Young haft en større indflydelse, men ingen taler om ham på samme måde, for han er i live. Vist var Parsons en talentfuld sanger og sangskriver, men grunden til, at han er så ombejlet, er at han ikke kan ødelægge sin egen legende. Folk tillægger hvad de vil til hans myte, han er urørlig, og tillader at pressen gør ham til stjerne. Sådan er det med mange afdøde bands, det samme med Uncle Tupelo eller Big Star, siger Tweedy.

At Wilco er ved at løsrive sig fra countryånden kunne noget tyde på, for med *Summerteeth* er bandet gået i en mere britisk retning med en mere poppet undertone, sødet op med funklende korharmonier.

– Vi gik ikke i den retning med vilje, men lavede bare det musik, vi ville høre, og der var ikke særlig mange sange skrevet i country/folk genre. Det var en bunke sange, som mere var skrevet som digte. Der er sikkert nogle, som bedre kan lide min sangskrivning for ti år siden, men jeg kan bedre lide ideen om at skrive sange om hvad man føler, uden at skulle bedømme dem først, forklarer Tweedy, der hele sit liv har boet i den lille middelvestlige Belleville i Illonois, så noget er da ved det gamle.

Traditionerne brydes

Genre eller ej, når alt kommer til alt vil lyset fremover være stillet skarpt på de nye amerikanske bands, der igen har taget countryen til sig i en ny og mere fri form, hvor genrens urgamle traditioner brydes og kun anes i små glimt, akkurat som hos Parsons. Bands som Willard Grant Conspiracys *Mojave*, Josh Rouse *Dressed Up Like Nebraska*, Richard Buckners *Since* og Wiskeytowns *Strangers Almanac*, hvis yderst talentfulde og kun 24-årige sangskriver fra starten kundgjorde: "I started this damned countryband / 'Cos punkrock was too hard to sing", *Faithless Street*, 1996. Det er kun nogle af få, der benytter countryen som afsæt, hvor en bredere instrumentering og nogle utroligt velskrevne sange er selve essensen, akkurat som hos forfaderen Gram Parsons, der nogle år før sin død, nåede at give Keith Richards det countryinput, der skabte sange *Country Honk, Torn And Frayed, Dead Flowers, Sweet Virginia* og *Wild Horses*, fra nogle af Rolling Stones' bedste albums *Let It Bleed, Sticky Fingers* og *Exile On Main Street*.

– Den dag i dag jager Grams country sjæl mig, der er visse sange, hvor jeg hører ham og tænker: - Shit, jeg lavede lige en Gram. At have været sammen med den fyr i flere år smitter af, men det er næsten utilsigtet. Det er den essentielle melankoli af countrymusik, og den atmosfære, som er meget svær at ramme. Faktum er måden, han opsporede tonerne på, det er en næsten åbenbarende kvalitet". – Keith Richards (citat: Mojo, july 1998)

Parson og hans muse

Inden Richards og Parsons' mange jams, og søgen efter ufoer i de stille sommernætter ved Cap Rock i bjergene ved Joshua Tree, hvor de boede i nogle dage i 1969, var der også blevet rokeret om på hele The Byrds musikalske identitet. For bandet indlemmede for en kort stund Gram Parsons til at overtage David Crosbys plads, derfor var albummet *Sweetheart Of The Rodeo* fra 1968, blevet til et rent countryalbum, der fik mange af deres fans, især hippierne, til rive sig i håret, de troede simpelthen, at det var en joke. "Forrædere", lød den senere dom. Netop David Crosby og Chris Hillman medvirker på det nyudgivne tribute-album, som Emmylou Harris er bagmand på. Parsons samlede i 1971 Harris op, efter at have hørt hende synge i en bar, og var så imponeret over hendes countrysopran, at han optog hende i sit band . Til den dag i dag takker Harris Parsons for den country, der for alvor satte skub i hendes karriere, hvor hun som hans muse bar Parsons sange med en glødende værdighed. Lyt blot til deres sammensmeltede og vemodige vokalharmonier i balladerne *A Song For You, Hearts On Fire* og *Love Hurts*, der må betegnes som absolutte klassikere, som har lige så meget pop på hjerte, som country. At Parsons aldrig blev den helt store sanger er ét, mens hans sårbare vokal besad en ægthed, som kun han kunne udtrykke, bl.a. i de udødelige *She, $ 1000 Wedding* og *Brass Buttons*, der er blandt de bedste pop-country inspirerede ballader, som er skrevet.

Det er denne melankolske lødighed alle disse opkomlinge fra den alternative countryscene besidder, om de så er inspiret af The Carter Family, Hank Williams eller Parsons selv. At den rustikke genre har fået tilført nyt blod er der ingen tvivl om, mens pladeselskaber, som Almo Sounds, Slow River og Bloodshot, der præsenterer denne genre, i stor stil har fået sig et levebrød.

Alt imens lever myten Parsons videre i bedste velgående, en myte han til dels selv var skyld i, og det var ikke kun gennem musikken. For ved sin vens begravelse, det tidligere Byrds medlem Clarence White, som blev dræbt ved en tragisk trafikulykke, tog Parson sin manager Phil Kaufman til side, og fik ham til at sværge, at hvis der skete ham noget, skulle han tage hans lig og brænde det ude i ørkenen. Ønsket blev opfyldt, den 21. september 1973, to dage efter Parsons død. Kaufman fik under mystiske omstændigheder liget frigivet i Van Nuys lufthavn, tog det ud til Cap Rock, overhældte det med benzin, hvorefter han antændte det. En anden som har holdt sit løfte er Emmylou Harris, på sangen *White Line* hentet fra udspillet *The Ballad Of Sally Rose*, som er bygget som en fiktion over deres forhold, synger Harris: - I'll be the keeper of the flame / Till every soul hears what you are saying. Med tribute-albummet holder hun og Parsons disciple fra den alternative countryscene, ild i den flamme, som i levende live brændte alt for kort tid.

Return Of The Grievous Angel / A tribute to Gram Parsons er netop udkommet. (Import)

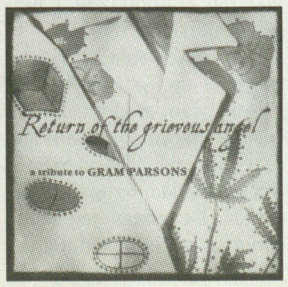

Nøglen til de 10 bedste, alternative country-udgivelser i 90' erne

Wilco
Being There

1996 (Reprise/Warner)
Et af 90'ernes bedste dobbeltalbums, der for alvor rev sanger og sangskriver Jeff Tweedy løs af skyggen fra hans tidligere band Uncle Tupelo, og viste ham som en unik sangskriver, der nemt kunne stå på egne ben. Et bredt udspil, der nok har det ene ben i countryens muld, men som samtidig peger fremad med et poppet udtryk, som både viser sig psykedelisk og mere lige ud ad landevejen. Medvirker på tribute-albummet til Gram Parsons.
Standouttracks: *Misunderstood, Outtasite (Outta Mind), Sunken Treasure.*

Willard Grant Conspiracy
Mojave

1999 (Slow River/MNW)
Med deres tredje udspil fik Boston-bandet for alvor indkapslet deres udtryk, væk er den store hang til Nick Cave. I stedet for hører vi et band, der med rigt udbytte former en countryinspireret rock, formet af celloer, banjo, strygere og ikke mindst sangeren Robert Fishers dunkle vokal. Samtidigt er WGC leverandør af nogle yderst holdbare melodier, der vil stå i mange år fremover.
Standouttracks: *Coulor Of The Sun, I Miss You Best, Right On Time.*

Whiskeytown
Strangers Almanac

1997 (Outpost Recordins/BMG)
Den kun 24-årige David Ryan Adams, viste sig på gruppens andet udspil at være leverandør af hudløse sange, fulde af længsel og desperation, som rejste sig med stor personlighed ved få gennemlytninger. Whiskeytown henter fra garagerocken og den nyere country, hvor både The Replacements og Gram Parsons spiller store roller. Medvirker på tribute-albummet til Gram Parsons.
Standouttracks: *Excuse Me While I Break My Own Heart Tonight, Turn Around, Losering.*

Gillian Welch
Hell Among The Yearlings

1998 (Almo Sounds)
Selv om den, i Los Angeles fødte, kvindelige sangerinde og sangskriver Gillian Welch er vokset op med hård rock og punk, er det kunstnere som Woody Guthrie og The Carter Family, der har lagt grundstenen til dette smukke, akustiske album, hvor hun også fører ånden fra Townes Van Zandt og Guy Clark videre. Mørke sange fra Amerikas skyggesider, der ramler sammen med noget bevægende og sært forløsende, gør Gillian Welch til en éner, hvis sange er blevet coveret af Trisha Yearwood og Emmylou Harris. Medvirker på tribute-albummet til Gram Parsons.
Standouttracks: *Good Till Now, My Morphine, Whiskey Girl.*

Uncle Tupelo
Anodyne

1994 (Sire/Warner)
Forløberne for den amerikanske countryrevival takker af med deres bedste album, der er et bevis på, at Jay Farrar og Jeff Tweedy kunne have nået langt indenfor genren, hvilket de har dog har gjort med hver deres respektive bands, Son Volt og Wilco. Akustiske guitarforløb, skingre violiner og blinkende banjoer skaber den perfekte grobund til de stejlende elektriske guitarudladninger.
Standouttracks: *Give Back The Key To My Heart, Anodyne, We´ve Been Had.*

Josh Rouse
Dressed Up Like Nebraska

1998 (Slow River/MNW)
Det dvælende forenet med et sårbart countrytouch, giver udslag i nogle ufatteligt smukke melodier. Den 25 årrige Nebraska fødte Josh Rouse har haft et liv præget af opbrud og tumult. Atmosfæriske guitarforløb i spandevis tilført et melodimateriale, som er mere end holdbart. Hvis Morrissey og Lloyd Cole var amerikanere, ville de lyde sådan. Det bedste indenfor sin genre i 1998.
Standouttracks: *Dressed Up Like Nebraska, Flair, The White Trash Period Of My Life.*

Palace Music
Viva Last Blues

1995 (Domino/MNW)
Særlingen Will Oldhams (nu Bonnie Prince Billy) første projekt er en klaustrofobisk oplevelse, undergang, død og seksuelle forviklinger giver det så ellers underspillede album en truende undertone, som sjældent er hørt før. Lo-fi countryblues har aldrig lydt bedre end her, og når Oldhams pibende og ynkelige vokal nærmest bræger, giver den Viva Last Blues ægte troværdighed.
Standouttracks: More Brothers Rides, The Brute Choir, Tonight´s Decision (And Hereafter).

Beck
Mutations

1998 (Geffen/BMG)
Forvandlingskuglen Beck med det udspil, der til dato er mest straight. Han spiller sine kort ud og bekender kulør. Her viser han, at hans hjerte besidder et gedigent countryinput og at tiden som gademusikant ikke er er gået ham hen over hovedet. En pause kalder han det selv, flere udenlandske anmeldere faldt i svime og kaldte det hans mest fuldendte til dato. Medvirker på tribute-albummet til Gram Parsons.
Standouttracks: *Nobody's Fault But My Own, We Live Again, Bottle Of Blues.*

Simon Bonney
Forever

1992 (Mute)
En rejse gennem USA på et par år, ledte den tidligere leder af Crime & The City Solution, den australskfødte Simon Bonney, på sporet af Hank Williams og Gram Parsons, og fik ham til at gå countryens veje på et af de bedste roots-albums udsendt i 90'erne. Dybtfølte sange med masser af atmosfære og personlig dedikation overfor de originale mestre, giver albummet så meget dybde, at Bonney ligeså godt kunne være ophavsmand til genren. Kan ikke anbefales nok !
Standouttracks: *Ravenswood, Like Caesar Needs A Brutus, Saw You Falling.*

Son Volt
Trace

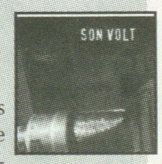

1995 (Warner)
Første udspil fra Uncle Tupelos Jay Farrar, der fortsætter hvor de slap med valsende violiner, akustisk bund og et knastørt elektrificerende guitarudslip. Her synger Farrar med sin nasale og mumlende vokal om opbrud og desperation som havde det været en del af han liv, i nogle sange, der vil være holdbare langt ud i fremtiden. En ægte desperado ned af countryroad.
Standouttracks: *Live Free Route, Ten Second News.*

5 BOBLERE:
- **The Jayhawks**, *Sound Of Lies*, 1997 (Americana).
- **Lucinda Williams**, *Car Wheels On A Gravel Road*, 1998 (Mecury).
- **Calexico**, *The Black Light*, 1998 (City Slang).
- **Lambchop**, *What Another Man Spills*, 1998 (City Slang).
- **Richard Buckner**, *Since*, 1998 (MCA).

SUCCES I ST

Marie Frank

Danske MARIE FRANK fører en regulær tofrontskrig mod hitlisterne for tiden. Hun er stemmen på Brother Browns klubhit *Under The Water*, men udgiver samtidig snart sit eget debutalbum, *Ancient Pleasures*, som er noget af det bedste guitarpop fra disse breddegrader i lang tid.

Af Jesper Nykjær Knudsen
Foto: Morten Larsen/Schiller

Det må ikke være let at koncentrere sig om sin nye solo-plade, når hele Europa har travlt med en house-single, man lagde vokal på engang for halvandet år siden. Senere i dag ringer det britiske stilmagasin i-D for at få et par ord fra Marie Frank, og i går var den danske sangerinde i Århus, hvor det ansete, ligeledes britiske, DJ- og klubkulturmagasin, Muzik, havde arrangeret interview med hende og Brother Brown alias Atle Thorberg og Henrik Olsen.

Årsagen er klubhittet *Under The Water*, som har været *hypet* blandt upfront-DJ's siden foråret. Især, da Pete Tong, DJ på BBCs Radio One, fik fat i den, begyndte der at ske noget. Nu bliver singlen grovspillet af verdens største DJ's, og snart skal trioen til klub-mekkaet Ibiza, for at spille tre shows for noget nær det samlede, britiske klubmiljø. En utrolig udvikling for en sang, Marie Frank skrev for tre år siden, men som hun ikke rigtig kunne få til at fungere i sit band i Århus.

- En af mine veninder fortalte mig om en fyr, der hedder Olsen, som sikkert kunne hjælpe mig. Jeg havde nogle idéer til omkvædet, men bandet kunne ikke rigtig høre det for sig. De syntes, jeg skulle skrive et nyt omkvæd, og det syntes jeg var latterligt. Vi blev helt uvenner over det, griner 24-årige Marie over en frokost på BMGs kontorer.

- Så jeg fik fat i Olsen, og det endte med, at vi lavede en hurtig version af den. Det næste halvandet år ringede Olsen så og plagede og plagede om, at vi skulle arbejde videre på den. Til sidst sagde jeg OK, men jeg syntes ikke, det blev særlig fedt.

Det var sommeren sidste år. Derefter koncentrerede Marie sig om sit eget band, som havde fået pladekontrakt med BMG. Hun flyttede til New York for at skrive sange i nye omgivelser, og havde glemt alt om *Under The Water*. Men pludselig en dag ringede manageren.

Han spurgte:

- Marie, hvad har du haft gang i? Hvad er det for noget med sådan noget housemusik?'. Jeg havde egentlig fortalt pladeselskabet, at jeg havde syslet lidt med Olsen, men det var jo lang tid siden på det tidspunkt, og jeg havde ikke hørt om det siden. I mellemtiden havde Olsen og Atle arbejdet videre med nummeret, og nu havde P3 fået fingre i det via England og valgt det som Ugens Uundgåelige.

Spillede i undergrundsbanen

Siden kom sangen også til at fungere i bandet, så nu er den med på Maries debutalbum i "vores egen stille og rolige, drømmeagtige version", som hun udtrykker det. For midt i al den uventede, internationale *hype*, skal blikket rettes mod albummet *Ancient Pleasures*, som faktisk er noget af det bedste herhjemmefra i år. Her spiller Marie Frank og band en liflig, lys og livskraftig guitarpop, samlet omkring 11 iørefaldende og inciterende sange. Det var da også derfor pladeselskabet frygtede, at Brother Brown-projektet dels ville løbe med al opmærksomheden, og dels placere Marie i en forkert bås. For Maries egne musikalske rødder ligger i sangskriver-traditionen, og hendes musikinteresse blev vakt på den friskole, hun gik på i de tidlige folkeskoleår.

- Vi havde sådan nogle gamle 60'er-flipperlærere, og der var meget musik. Vi *skulle*

nærmest lære at spille musik, og når de gav os guitarundervisning var det sådan noget gammelt Donovan og Bob Dylan og den slags. Dér lærte jeg at spille nogle akkorder, og mine forældre byttede deres gamle seng væk for en Yamaha-guitar, som jeg så fik. Det er stadig min yndlingsguitar, men den lyder ikke så godt længere, fortæller Marie med et nostalgisk glimt i øjet.

Sammen med tre andre piger startede hun sit første band, Tøserne, som øvede hvert eneste frikvarter i skolens omklædningsrum. Sangene skrev de selv.

- Det var meget inspireret af Vesterbros Ungdomskor, selv om vi i virkeligheden var nogle børn ude fra landet, der havde det skidegodt. Så det var sådan meget socialrealistisk, husker Marie, og kan ikke holde et grin tilbage.

Efter folkeskolen begyndte hun at spille mere seriøst. I starten af gymnasiet udviklede hendes musiksmag sig i retning af eviggyldige sangskrivere som Lou Reed, Janis Joplin, Neil Young og Bob Dylan, samt 80'ernavne som Suzanne Vega og Tracy Chapman. Senere har navne som R.E.M., Grant Lee Buffalo, Eels og Lamb trængt sig på.

Igennem gymnasietiden tjente hun penge ved at tage guitaren over nakken og stille sig op på gaden og spille. Efter gymnasiet rejste hun rundt i Europa og spillede på gader og fortovsrestauranter. Senere, i 1994, rejste hun rundt i USA i tre måneder, og her spillede hun blandt andet i New Yorks skumle subway. Det må være enhver mors mareridt.

- Når man bare gik rundt i "civil" dernede, kunne det godt være lidt dystert, men det fantastiske var, at når jeg fik guitaren på, så var det som om, jeg groede ned i jorden og blev en del af gadebilledet, som man jo ikke generer. Jeg spillede også engang i en subway i Budapest, hvor der boede nogle ekstremt fattige mennesker. De syntes, det var fantastisk, at jeg stod dér, fordi jeg sang på engelsk, og de bare elskede alt, hvad der var vestligt. Jeg fik gaver af børnene; tegninger de havde lavet og ting de havde fundet, så det var helt vildt sjovt, husker Marie.

Skulle skrive selv

I 1995 var hun tilbage i Danmark og begyndte at arbejde mere seriøst med sit band, som var blevet dannet i miljøet omkring Café Hatten i Randers. Efter et års tid mente trommeslageren, at det var på tide at få en pladekontrakt, og det tvang Marie til at begynde at skrive sange selv.

- Jeg havde rejst rundt og spillet alle mine yndlingssange, Lou Reed, Neil Young og den slags, men nu skulle jeg pludseligt til at skrive mine egne sange, og det var lidt af et chok. For det skulle virkelig være godt. Jeg var jo vant til at synge de sange, jeg syntes var allerbedst, fortæller Marie.

- Jeg har altid fortolket andres sange. Jeg tog ting, som jeg vidste, jeg ikke kunne lave på samme måde, f.eks. Bob Dylan. For det første er jeg kvinde, og for det andet er der ingen, der kan synge som ham. Så jeg tog de sange, hvor jeg syntes, teksten var allerbedst, og så lavede jeg den helt om til min egen. Det kan jeg gøre. Tage en sang til mig, og få den ud som min egen, siger Marie, som dog hurtigt lærte at skrive selv, ofte sammen med forskellige *co-writers*. Pladekontrakten kom i 1997, og så begyndte arbejdet på debutalbummet. Marie skrev *Under The Water* som en af de første sange. Sidste sommer vendte hun så tilbage til New York for at finde inspiration, lykkeligt uvidende om Brother Brown, der syslede videre med *Under The Water*. Hun gik på en dramaskole om dagen, og skrev sange i fritiden sammen med flere forskellige musikere og producere. Under opholdet kom hun i forbindelse med produceren Daniel Wise, der siden kom til at producere albummet. Maries band blev fløjet til New York, og *Ancient Pleasures* blev indspillet.

Sangene i centrum

Ancient Pleasures er et album, hvor sangene er i centrum fremfor store musikalske armbevægelser. *Right Beside You*, *Rockette 88* og originalen af *Under The Water* er svalende, morgenduggede ballader, mens *Separated Soul* og *Save A Little Love* er boblende friske popsange et rart sted mellem Juliana Hatfield og Lovebites. Singlen *Symptom Of My Time* er en af de tre sange på albummet, Marie ikke selv har skrevet.

> ***'Marie, hvad har du haft gang i? Hvad er det for noget med sådan noget housemusik?'***
> *- Manageren om hittet Under The Water*

- Den er skrevet *til* mig af to englændere, som havde hørt nogle af vores andre ting. Jeg kan ikke lade være med at synge den med sådan en vis ironisk distance, for jeg ved da ikke, om jeg synes, jeg er et symptom på min tid. Men jeg kan skidegodt lide den tekst. Men skulle jeg selv have skrevet sådan en sang, tror jeg nok, jeg havde sunget "*I'm NOT a symptom of my time, not a victim of my mind*", men jeg synes jo, det er sjovt. Jeg elsker at gå ind og fortolke sangen, for jeg kan da godt finde den side frem, hvis jeg skal. Og når jeg får sådan en god sang stukket i hånden fra et stort pladeselskab, så skal jeg, ikke også?. Jovist. Præcis som der heller ikke er nogen grund til at vende ryggen til, hvis sideprojektet med *Under The Water* bliver dét hit, der er lagt op til. Med et eksplosivt dansedrøn og et delikat debutalbum har Marie Frank indledt en regulær tofrontskrig mod hitlisterne. Måske kan man godt både blæse og have mel i munden?.

Ancient Pleasures udkommer d. 25. august. Brother Brown-udgaven af Under The Water udkommer i starten af september.

Marie Facts

Marie Frank er 25 år og bor i Århus, men kommer fra Løvskal mellem Randers og Viborg.

I forbindelse med Brother Brown-projektet går Marie blot under navnet Frankee. Trioen arbejder på endnu et nummer; *Star Catching Girl*, som ikke kom med på *Ancient Pleasures*.

I 1997 bidrog Marie Frank til Elvis-hyldestalbummet *Burning Love*, med sangen *Don't Be Cruel*.

Marie Franks band består af Kent Olsen (trommer), Jørgen Holmegaard (keyboards), Henrik Marstal (bas) og Søren Koch (guitar).

SPLITTERNØGEN SJÆL

Sidst GAFFA talte med amerikanske Beth Hart, var hun splitternøgen på et badeværelse, og lovede til næste møde en undervisning i yogadyrkelse - nøgen.

Af Jesper Skaaning
Foto Per Houby

Sidst jeg hørte amerikanske Beth Harts hæse soulstemme, var da hun svarede ja på spørgsmålet om GAFFAs udsendte befandt sig ude på toilettet med en splitterravende nøgen Beth. Spørgsmålet blev stillet af damen fra det danske pladeselskab, der havde inviteret GAFFA ud og spise i Los Angeles for at møde en af Amerikas kommende store kvindelige rockstemmer. Det blev til et møde med manager David Wolff (tidligere Cindy Lauper-producer) og en ganske kåd Beth Hart. (Kåd skal læses som ivrig). En fattig musiker med en masse talent og en professionel manager til at kanalisere det videre, samt en uslukket tørst på vin og sprut. Senere på aftenen, gik invitationen videre til Beth Harts beskedne tovværelses lejlighed i West Hollywood, hvor damen beviste sit sangtalent på et brugt klaver i stuen. Vi andre nød musikken og de til lejligheden forberedte Vodka Kurant/tranebærjuice-drinks. Senere skulle jeg på toilettet, og så var det pludselig, at Beth fik den glimrende idé, at tage sig et karbad. Men hun havde glemt journalisten på badeværelset.

- AHH HA HA! (Efter ca. 1 minut, hvor latteren har dæmpet sig): Det må du virkelig undskylde, men jeg var meget fuld på det tidspunkt! Men det var en fed aften, ikke? Ha ha. Undskyld, griner en søvndrukken Beth i telefonen fra Los Angeles.

Mere sprut

Nu er anledningen af en mere seriøs karakter. Beth Hart er netop aktuel med sit andet solo-album *Screamin' For My Supper*. Fire år tilbage udsendte hun, ganske ubemærket, debutalbummet *Immortal*, men nu har pladeselskabet lagt i ovnen til det helt store gennembrud. Danmark inkluderet. Beth har siden fødslen været et musisk talent med stor vitalitet. Og har siden teenageårene tjent til levevejen ved at optræde alle ugens dage på forskellige klubber i hjembyen L.A. Pladekontrakten i 1994 var en drøm, der gik i opfyldelse, men efter debutpladens manglende afkast er Beth nu mere rolig omkring forventningerne til guld og grønne palmer i Hollywood.

- Min attitude i dag er klart mere taknemmelig og afdæmpet. Jeg har absolut ingen forventninger til fremtiden. Jeg nyder nuet og andet ville også være dumt, da man nemt kan blive skuffet. I begyndelsen var jeg lutter begejstret for at få en pladekontrakt, men nu er jeg blevet lidt ældre og nok mere realistisk.

Album nr. to er blevet indspillet i et langt billigere studie, med Beth selv som co-producer og med langt større afslappethed. Blandt andet fortæller hun, at studiet blev pakket ind i stearinlys, persertæpper og tonsvis af øl og vin.

- Vi indspillede albummet i et lille studie i det nordlige Hollywood, og havde inviteret en masse gode venner til at kigge forbi. Det gjorde det meget mere livligt, og gav ikke al den nervøse energi. I stedet masser af mennesker, blomster og en hel del vin, øl og pot. Det var totally cool, forklarer en begejstret Beth.

Ny janis joplin

Med sin hippie-agtige fremførelse og med det lette forhold til vin og sprut og ikke mindst den karismatiske stemme, er sammenligningen med Janis Joplin uundgåelig. Og heller ikke helt ved siden af. Faktisk skulle Beth have spillet hovedrollen som Janis Joplin i en film, men hun blev aldrig rigtig grebet af film-miljøet.

- De har prøvet at lave den film i 15 år, hele tiden med nye ændringer. Jeg ville have elsket at skulle spille rollen som Janis, men vil hellere prøve at bygge mig selv op som sanger end som skuespiller. I stedet kastede hun sig ud i teater-musicalen *Love* - udelukkende med Janis Joplin-sange, som Beth fremførte.

- Det var også skuespil, men mest sang. Det var et tre-timers show hver dag i to måneder, og det gik forrygende. I begyndelsen var jeg skræmt til døde, men det endte med succes. Jeg ville hellere lave teater, da det rører folk på en anden måde end film. Samt det faretruende faktum, at filmen ville blive verdensomspændende, og så ville jeg have en Janis Joplin-mærkat klistret på mig resten af mine dage.

- Jeg har aldrig rigtig lyttet til hende, før to år tilbage, hvor de kontaktede mig i forbindelse med filmen. Senere fandt jeg så ud af, hvilken stor kvinde og pionér hun var. Hun åbnede jo en masse døre - eller rettere hun sparkede dem ind!, griner Beth og har ikke noget i mod sammenligningen. Det generer hende ikke.

Beth har fundet den indre fred. Måske ved hjælp af yoga, som hun ynder at dyrke hver dag - og helst i nøgen tilstand. Og så har hun lovet GAFFAs udsendte en gratis prøvetime!

- Selvfølgelig. Jeg vil stadig gerne vise dig det! Det giver dig fred i sindet, og så er det godt for din krop, vilje og ånd. Alle burde gøre det. Det hjælper mig også i musikken. Det eliminerer min frygt for at tillade for meget ærlighed i musikken, lyder de sidste fromme ord fra Beths hæse soulstemme. Gad vide om hun er nøgen?

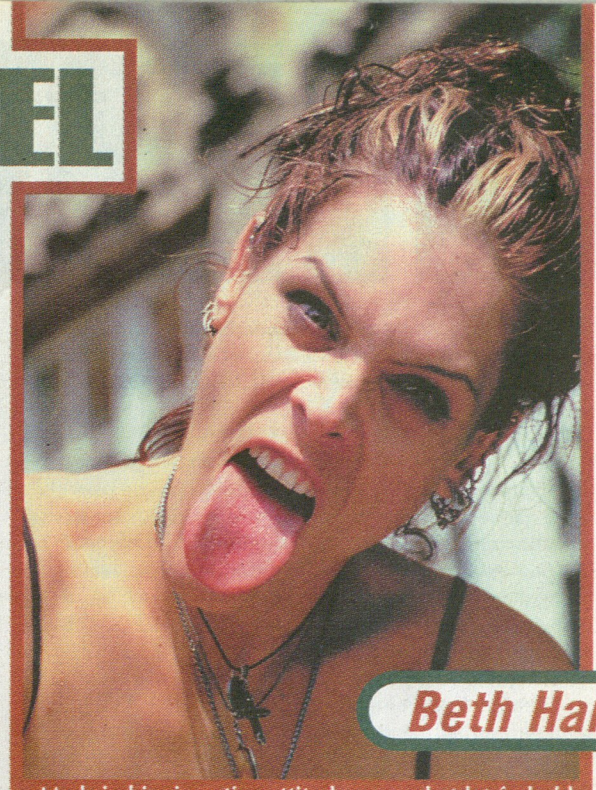

Med sin hippie-agtige attitude og med et let forhold til alkohol og ikke mindst den karismatiske stemme, er sammenligningen med Janis Joplin umulig.

PROBABLY KONKURRENCE

Probably 99

Kom til koncert med Red Hot Chili Peppers, Silverchair og Clemens!!

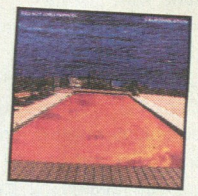

1. Præmien: 2 billetter til koncerten og Red Hot Chili Peppers nye CD.

2. Præmien: 1 Probably-skateboard og Red Hot Chili Peppers nye CD.

3. Præmier: 8 Red Hot Chili Peppers CD'er.

Hvor finder Probably 99 sted?
a) Roskilde b) Club Danmark Hallen c) Vega

Hvem spiller bla. på Probably 99?
a) Pearljam b) Red Hot Chili Peppers c) Silverchair

Hvad er inliners?
a) Rulleskøjter b) et diskotek i Køge c) et Tøjmærke

INDSEND DIN BESVARELSE TIL:
GAFFA • SJÆLLANDSGADE 92 • 8000 ÅRHUS C.
MÆRK "PROBABLY" ELLER: probably@gaffa.dk

Carlsberg

De bizarre, de sindssyge og de geniale

"Mange, som hører vores musik, tror vi er sindssyge, hvilket selvfølgelig ikke er tilfældet", forklarede en mere end oplagt Wayne Coyne fra The Flaming Lips til GAFFA, selv om det modsatte så ud til at være tilfældet efter bandets brogede optræden årets Roskilde Festival.

Af Finn P. Madsen
Foto: Per Houby

Wayne Coyne fra The Flaming Lips sammen med Jonathan Donahue fra Mercury Rev efter en bizar koncert foran Canopyscenen på årets Roskilde Festival.

Store dele af den hungrende musikpresse og det musikelskende publikum med hang til ekstremer, har altid opfattet Oklahoma bandet The Flaming Lips som en galeanstalt, hvor selv den mest tossede musikudskejelse blev gjort noget stort. Kæben hang dog noget på tilhængerne efter The Lips optræden på Roskilde Festivalen anno 1999. For trods deres nye fremragende album *The Soft Bulletin*, som allerede nu kandiderer til årets udgivelse, valgte de igen, som så mange gange før, at gå deres egen lille vej, hvor det sælsomme møder det aparte. En koncert kunne man ikke kalde det, snarere var her tale om noget, som kunne minde om Andy Warhols happenings i sen 60'erne, eller om nogen, som tog pis på hele systemet. En slags installeret kunst under navnet *The Car Experience*, hvor 14 biler stod og brummede om kap midt på plænen foran den orange scene, mens gruppens sanger, Wayne Coyne, stod med en kæmpe megafon og dirigerede personerne, der sad i bilerne og skruede op og ned på hi-fien.

– Car Experience var den første ting, som var milevidt, fra det vi plejer at lave, før arbejdede vi kun med traditionelle bandmetoder. Car Experience var begyndelsen, derefter *Bom Box* og så *Zeireeka*, alt dette var en åbenbaring for os, med måden at kreere musik på. Der var ikke noget planlagt, jeg ville bare lave noget, som var bizart. Vi ledte efter en måde, som vi kunne lave alle disse lyde på, det eneste jeg kunne tænke på, var at kreere en masse bånd med lyde på, give dem til folk, og få dem til at afspille dem i deres biler på samme tid. Det er mere en måde at udforske lyde på, forklarer motormunden Wayne Coyne, der med sit fuldskæg og de første grå stænk i hårpragten ligner en kontorist.

Som et stort episk familiedrama

Men udseendet lyver ofte, for den sympatiske sanger og hans band hører til et af de mest fremsynede bands fra den anden side af Atlanten og med *The Soft Bulletin*, har de lavet en af mest spændende udgivelser på grænsen til årtusindskiftet. Væk er den knasende guitarstøj, som altid har omringet bandets iørefaldende sange, og holdt Waynes pibende stemme i kort snor til fordel for et stort og orkestralt eventyragtigt opus med *The Wizzard Of Oz* indenfor rækkevidde.

– Jeg har aldrig set på de støjende guitarer som vores varemærke, selvom det er fint. Det er gået op for mig, at folk tror det, men sådan har vi aldrig kigget på det. Hvis det var vores kendetegn, ville det være ret modigt af os, at gå i den retning, som vi har gjort, for *The Soft Bulletin* er som et stort filmsoundtrack: Noget stort, dramatisk og psykedelisk bevidsthedsudvidende. Samtidig er det som et stort episk familiedrama eller som et eventyr, den er akkurat som et stort barn. Selvom vi er voksne, er vi stadig retarderede og meget nysgerrige, siger Wayne med et stort smil, der får barnet i ham til at træde frem.

The Flaming Lips har altid gået deres egne veje, og ved hjælp af deres nysgerrighed taget musikalske chancer, som andre måske hellere vil have ladet ligge hjemme i skrivebordsskuffen. Her kommer det personlige fremfor at låne hos andre.

– Enhver artist vil være unik, så det vil ikke overraske mig, hvis vi prøver at være os selv, når vi kan komme af sted med det. Ved at være os selv, er vi mageløse, på den måde rammer man en personlighed. I kunstens verden vil musikere ofte gerne lyde som andre i stedet for dem selv. For at fortælle dig sandheden, det er mest bizart, når jeg lyder som mig selv. Enhver, som lytter på vores album, hører os som vi er, og det vil ofte lyde meget eksotisk eller fremmed for dem.

Ingen musikalske uoverensstemmelser

Med årene har Flaming Lips fået påklæbet sig et mærkat som komplette "nutters", der må være på stoffer, for at kunne lave den slags bevidsthedsudvidende musik. Men Wayne selv har kun få gange rørt stoffer, og de erfaringer han gjorde sig var skræmmende. En frygt for at blive tosset gjorde, at han ikke har rørt det siden.

– Mange, som hører vores musik, tror vi er sindssyge, hvilket selvfølgelig ikke er tilfældet, men jeg kan godt forstå, hvorfor nogle antager det. Det kan også være fordi mange, der er i bands, er på stoffer, eller vil have folk til at tro det. Jeg plejede at vildlede mange. Hvis de troede, jeg var på stoffer, lød svaret: "Oh det ved man aldrig". Ikke fordi jeg ikke kan lide musik, som er lavet på stoffer, men der er også musik, som er lavet af folk, der er fortabte, og det er som regel noget lort, mener Wayne.

Helt udenom narkospøgelset kan Flaming Lips, der i dag foruden Wayne (guitar, vocal) består af Steve Drozd (trommer, vocal) og Michael Ivins (bas, vocal), dog ikke krybe. Inden *The Soft Bulletin* mistede de deres guitarist, Ronald Jones, som i mange år var narkoafhængig, men valgte at kalde det nat, da han forlod bandet, for at prøve andre musikalske veje.

– Der er gået rygter om, at Ronald kvittede pga. måden vi udviklede os på, men hvis han stadig havde været i bandet, ville han med garanti have fulgt os musikalsk. Der var ingen musikalske uoverensstemmelser, han blev bare mere voksen, for han var kun 21, da han kom med i bandet, og var nået til et punkt, hvor han prøvede at gøre sig uafhængig og skabe sine egne ideer. En anden grund til, at Ronald sagde farvel, er at Steve tager stoffer og Ronald var stoppet. Så han mente, at Steve skulle kvitte, men det ville han ikke, så Ronald forlod bandet.

Et ønske om større arrangementer

Indspilningerne af The Soft Bulletin har taget næsten to år, og som et andet af historiens store albums, Pink Floyds *Dark Side Of The Moon*, er det svært ikke at drage paralleller, for her er både de mange lag af vokalharmonier, store bombastiske arrangementer og lyden af et næsten rent studieprojekt.

– Jeg er enig i, at der er visse ligheder, for selvfølgelig kender jeg *Dark Side Of The Moon*. Det har dog ikke haft nogen betydning. I fortiden lyttede vi ofte til andres materiale, det blev en del af os, og hvad vi lavede. Men vi kan til enhver tid skelne vores pladesamlinger fra vores ideer. Vi havde ikke nogen bestemt retning, vi ville gå i, kun ønsket om at lave større arrangementer som på *Zaireeka*, hvor de var megastore. Der er ikke noget specielt, som inspirerer os, det er mest vores egne liv, der øver indflydelse, ikke andres musik. Hvis der er brand, skal det lyde som ild, eller hvis det er død, skal det lyde som enden - det er som en slags metaforer, der bliver sat musik til. Folk, som lytter til os, peger ofte på 10cc, hvad vokalerne angår. Det er det sværeste at arbejde med, fordi de er svære at lave, og ofte ender med bare at blive kedelige og gentagende.

Trods den lange indspilningstid og de mange eksperimenter, troede deres pladeselskab Warner hele tiden på dem, og havde ikke de store indsigelser på vejen til det endelige mål.

– De lyttede til albummet, efterhånden som det blev færdigt, men havde ingen indvendinger. Vi lavede *Race For The Prize* i april 1997, for 2 år siden, hvor nogle af pladeselskabsfolkene hørte den og var ligeglade. De lyttede ikke til andet af vores materiale i mellemtiden, og da de lyttede til den igen for 6 måneder siden, elskede de den, selvom det var akkurat den samme. Ofte er tiden, pladerne udkommer i, vigtigere end albummet selv. Mens vi arbejdede på *Zaireeka* , lavede vi også numre til *The Soft Bulletin*, hvor vi indspillede sangene og ændrede på dem igen. Det er svært at lave musik på den måde, for nogle gange løber du tør for penge eller tid, men denne gang behøvede vi ikke at skynde os, for pladeselskabet troede på os fra begyndelsen, fortæller Wayne.

Om publikum, der har oplevet *The Car Experience*, hvor de, i forhold til de sølle 14 biler på Roskilde, har haft 50 biler installeret i USA, bl.a. med Kevin Shields (My Bloody Valentine), Miki Berenyi (ex-Lush) og Martin Carr (ex-Boo Radleys) til at skrue på knapperne, ser så sjovt på The Flaming Lips eksperimentelle påhit vides ikke, Wayne Coyne er dog sikker i sin sag:

- Forhåbentlig får vi chancen, for at spille de nye sange live. Jeg frygter ikke, at folk mister interessen. Vores vanlige publikum vil sikkert kunne forstå, at vi også kan præsentere os selv på andre måder end gennem musikken.

Bollemusik

- Danmark vil i seng med de bløde rytmer

Dansk soul/R&B

Soulmusikken anno 1999, også kaldet R&B, vinder indpas hos flere og flere unge i lille Rockdanmark. Kunstnere som Shirley, Daniel, Juice, Maria Carmen Koppel og nu senest esbjergenske JONZ, har trodset både janteloven og fordomme om hvide menneskers manglende evner for rytmik og sjælefuld sang. De har med oprejst pande og blandet succes givet deres bud på dansk soul på engelsk.

Af Sohail Hassan (Cry For Soul)
Foto: Sandra Greig

***Han:* - Har du lagt mærk te, hvordan 9 ud a' 10 gange, når at man tænder for radion i dag, så er det fanema negermusik, der kommer ud! Negermusik, du?**

***Hun:* (med himlende øjne) - Jahhh! Jeg har lagt mærk te'd! Det bar for majet!**

Autentiske ord fra en blinddate samtale mellem Jørgen og Mette, som jeg netop bevidnede fra et nabobord på en fashionabel københavnsk café. Man skal ikke langt ud fra storbyerne før soul er et fremmedord. Rockdanmark har aldrig helt fattet, hvordan man skal forstå den moderne soulmusik. Den mest udskældte musikgenre R&B og soul betegnes ofte "bollemusik" på grund af sangerens megen stønnen, grynten og evindelige jamren om kærlighed, længsel og sex. Spørgsmålet er bare, om ikke der er mere i det, end hjerte/smerte tekster og masseproduceret blød musik. Soulmusikken anno 1999 også kaldet R&B vinder indpas hos flere og flere unge i lille Rockdanmark.

Danmark kan ikke længere ignorere den nye bølge af unge hjemlige soulsolister og -bands, der de senere år har gjort krav på at blive hørt. Ligesom hip hop har bevæget sig fra at være en udtryksform, der primært tilhørte det afro-amerikanske samfund i USA, til at være en verdensomspændende multifarvet kultur, er soulgenren i sine mange forskellige former, nu også ved at blive en anerkendt musikstil herhjemme. Kunstnere som Shirley, Daniel, Juice, Maria Carmen Koppel og nu senest esbjergenske JONZ, har trodset både janteloven og fordomme om hvide menneskers manglende evner for rytmik og sjælefuld sang. De har med oprejst pande og blandet succes givet deres bud på dansk soul på engelsk.

Den danske souldiva Shirley luftede nogle holdninger til emnet for mig i telefonen.

Shirley: Ja, det er da helt klart bollemusik. Gider du at gøre

det til Jon Bon Jovi eller Guns & Roses? Hvad får du ud af det? Ikke en skid! Det er ikke noget der tænder mig. Soul er sange om kærlighed og sex for det meste. Noget der rører dig og evt. får dig til at sige: "Det har jeg været igennem". Så kan du sætte en Jodeci plade på, hvis du skal dyrke noget sindssyg sex eller en Faith Evans på, hvis du bare skal elske med din kæreste.

Soul vs. R&B?

Inden der bliver for meget diskussion og begrebsforvirring, skal jeg slå fast at soul er en bred genre, der spænder lige fra det gamle Motown og Philly sound, med kunstnere som Stevie Wonder, Marvin Gaye, Aretha Franklin, James Brown, Sam and Dave osv. (navne som alle bøjer sig i støvet for i dag), til det, der i dag betegnes R&B, med kunstnere som Blackstreet, R. Kelly, Brandy, Toni Braxton osv. R&B, står egentlig for Rhythm & Blues, og betegnes således, fordi der siden radioens opfindelse kun har eksisteret to farver af populær musik i USA, nemlig hvid rock'n'roll og sort R&B (funk & soul). Soul, funk og lignende afro-amerikansk sortsjælet musik, er således altid blevet betegnet R&B derovre. R&B og soul er således to ord for samme ting, afhængigt af hvordan man ser på det. I dag betegner man dog kun 90'ernes soul-sound som R&B. R&B er en videreudvikling af de dansevenlige grooves og funky beats samt iørefaldende melodier og den stærke sang, som prægede funk & soul i 70'erne og 80'erne.

R&B er resultatet af mange års afro-amerikansk musikalsk udvikling og har stadig samme ædle formål, nemlig at nå ind til din sjæl, hvadenten det er for at få dig til at danse eller føle.

Soul har intet med hudfarve eller genetisk arv at gøre, hvilket Brand New Heavies, Jamiroquai, Lisa Stansfield, Eric Gadd m.fl. tydeligt har bevist.

Indholdsløs dansemusik?

Funk & soul blev længe betragtet som ligegyldig underholdningsmusik. Den funk & soul, der prægede slut 70'erne og de tidlige 80'ere, betegnedes ofte som disco uden egentlig at være det. Den blev dengang undervurderet pga. dens mindre ædle formål, at underholde, men det var trods alt live-musikere og suveræne sangere, der kunne deres kram uden moderne tekniske hjælpemidler. Mange har i dag tilkendegivet deres længe skjulte kærlighed til dengang udskældte "Party" bands som bl.a. Chic, Change, Cameo, Kool & The Gang og Earth, Wind & Fire. Godt hjulpet af hip hopen, har funk & soul kunstnere som George Clinton, Roger Troutmann (R.I.P.), Rick James og mange andre, endelig fået den anerkendelse de har fortjent. På trods af, at det musik mange af dem lavede dengang, udelukkende var designet til radiostationerne, diskotekerne og dansegulvene, kommer man ikke uden om de gennemførte kompositioner, de fede grooves og den overbevisende sang, som i dag bliver samplet til hudløshed. Noget især hip hop og house udnytter meget, selv den dag i dag.

Da MTV startede i USA i slutningen af 70'erne, spillede man ikke Michael Jackson eller Earth, Wind & Fire. På trods af, at disse kunstnere var så populære, at de fik lavet fede musikvideoer. MTV var udelukkende en rockkanal. Noget som hip hop fik ændret på i midt 80'erne.

Ligesom hip hop, har den succes som R&B oplever i dag i USA og resten af verden, gjort det umuligt for nogen kommerciel kanal at ignorere genren.

Samlebåndsproduktion. Nej tak!

Alt er dog ikke fryd og gammen i R&B branchen. I dag kan man til dels sidestille R&B med Pop. Moderne teknologi har også udvandet denne genre, så kunstnerne ikke længere behøver dygtige musikere eller nævneværdig sangtalent. Tendensen er, at man signer en solist eller sanggruppe og lader forskellige anerkendte producere om at programmere musikken i en lang køre. Ikke fordi det giver det bedste resultat, men fordi det sælger og det er nemt. Det resulterer ofte i prætentiøs porno-jammer og programmeret/samplet musik, der slet ikke virker live, da der sjældent er live musikere involveret og sangerens evt. mangelfulde evner er blevet fixet. Det betyder ikke noget da det primært skal fungere i hjemmet, i medierne og på diskotekerne. Englands bidrag til melodi grandprix 1999 var R&B, produceret af danske C&J (Cutfather og Joe), og desværre et godt eksempel på hvor poppet, kedeligt og samlebånds-agtigt R&B har tendens til at blive. Den store interesse for genren har resulteret i en profit-søgende overproduktion, hvor alt for meget lort rammer pladeforretningernes salgshylder og MTV. Teksterne er ofte udvandede, over sentimentale og intetsigende, som f.eks. *"You Remind Me Of My Jeep"* og sangerne besidder langtfra altid en god sangstemme og indlevelsesevne. Oplevelsen giver en kvalmende sukkersød følelse, som få kan forholde sig seriøst til. For de mange nye fans af genren kan det være svært umiddelbart at vide, hvad der holder og hvad der er skod. Men de fleste lærer hurtigt at høre forskel, ikke mindst ved en afslørende live optræden.

Shirley: - Jeg bryder mig ikke særligt meget om det meste R&B musik. Det er som regel fire sorte fyre, der står og synger om kærlighed og det kan være rimelig kedeligt. Ligegyldigt hvilken genre det er kan jeg godt høre om det holder og jeg kan li' det, hvis det er godt. Jeg kan for eksempel godt li' Suede. Jeg har ikke lyst til at skrive floskel R&B kærlighedssange. Jeg synes Aliyah, Brandy og Minica er godt, fordi de synger godt. Der er nogle enkelte, der kan slippe af sted med det fordi de er nogle fantastiske sangere og giver alt hvad de har i sig, for eksempel Faith Evans, Mary J. Blige og Kelly Price. Missy (Elliot) er rigtig god fordi jeg godt kan li' hendes melodier og hun tænker på en anden måde. Hun er ligeglad med at lave omkvæd, der bare sidder fast. Hun laver det hun selv kan li' og sådan er jeg også selv. Men der er alt for meget skidt i R&B i dag.

Soul i Danmark

Den amerikanske R&B, har langt om længe også sneget sig ind i pladesamlingerne i de danske hjem. I dag bliver man ikke overrasket, hvis man til en privat fest finder, TLC, Brandy eller Boys II Men ved anlægget. Det er sågar sket, at den sentimentale R&B "bollemusik" kryber under huden på selv den mest rå heavy metal freak.

Danske producere/remixere som Soulshock & Karlin (Whitney Houston) med flere, har i lang tid vist deres vendensklasse-talent inden for genren. Men det er først de seneste par år at danske sangskrivere, solister og musikere har forsøgt sig med genren. Pladeselskaberne er ikke at takke for denne udvikling, da nye kunstnere ved de fleste henvendelser får deres demobånd retur med opfordringen om at prøve at lyde mere som de store danske "soul eksperter" Nicolaj Steen og Thomas Helmig (æv). I modsætning til dansk hip hop, har dansk soul-R&B følt sig nødsaget til at være på engelsk, for overhovedet at give mening. Danmark har ikke været særligt modtagelig for den engelsksprogede danske soul, da den selvfølgelig bliver sammenlignet med den bedste udenlandske. Den mindste afvigelse eller hint af dansk accent, og så brister illusionen. Men det er kun toppen af kransekagen vi har set. Vi står foran en dansk R&B-Soul-revolution, som vi indtil videre kun har bevidnet på diskotekerne, i radioen (Funkshowet, Soulfood, Cream og lokalstationerne) og på MTV. Der er mange nye danske soulkunstnere på vej. Nye talentfulde danske R&B-producere som Saqib & Jimmy Antony, Christian & Christian, Marek Lapok og SupaFlyas

→

"Soul er da helt klart bollemusik. Gider du at gøre det til Jon Bon Jovi eller Guns & Roses?"
– Shirley

Nyere danske Soul/R&B udgivelser:

Af Sohail Hassan og Henrik Bæk

JONZ
Where It's At
Sony

Kvintetten JONZ blev dannet tilbage i 1997 og har rødder i Esbjerg og omegn. *Where It's At* bekræfter tesen om, at selvom man er hvid og født i Danmark, så kan man sagtens spille sort og svedig R&B. Sidstnævnte gør de rigtig godt på cd'ens i alt 11 numre, der alle er produceret af Pete Smith, der tidligere har produceret for så kendte navne som Sting og Joe Cocker. Det swinger fedt på numre som *Why Did It Go, U Know* (med gæsterap af Al Agami) og *Where You're At* , der med fede funky basriffs, seje trommebeats, sjælfyldt sax og fløjlsbløde korarrangementer rykker som bare f.....

Shirley
I'm Coming
EMI-Medley

Shirley en tidligere ekspedient i HMV trådte ud af busken støttet af Anders Schumann Og Tue Röh. Med sin flotte stemme og et gedigent forsøg på at lave lidt pop og rockinspireret R&B, havde hun et hit i nummeret *Please Me*, der bl.a. var Ugens Uundgåelige på P3. Det blev også til en musikvideo, der bl.a. blev vist på MTV og en lille turne, men siden har vi mest hørt hende på kor på DGPs album og gæsteoptræden rundt omkring. Hun er dog i gang med sit andet album, hjulpet af bl.a. DGP og SupaFlyas.

Juice
Something To Feel
EMI-Medley

Selvom Maria, Lena og Anne har rødder i henholdsvis Sydamerika, Japan og Sri Lanka, så er alle vokset op i Danmark, hvor de ved et tilfælde smeltede sammen i 1996. Apropos det danske, så er cd'ens 14 numre forøvrigt mixet og produceret af Carsten Soulshock, og vokalerne indspillet i Peter Bikers studie nord for København. Numrene "Best Days" og "Boy I Need You" fik en del airplay herhjemme, og førstnævnte lå såmænd på TOP 3 på Radiolisten, som er Danmarks Officielle Airplaychart. Debutcd'en "Something To Feel" vidner om, at der både er saft og kraft i Juice, og at man ikke behøver at tage til USA og England for at finde soul i verdensklasse.

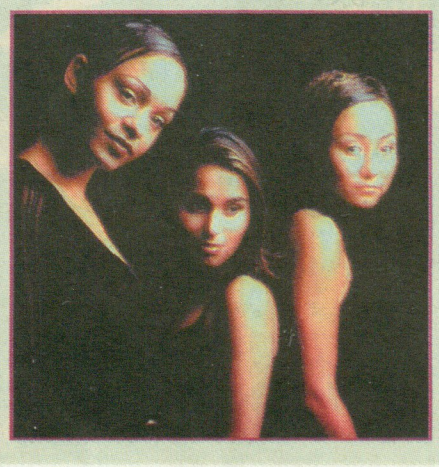

Søren Sko
Sko
PolyGram

I slutningen af 1996 ophørte samarbejdet mellem to af dansk popmusiks største talenter nemlig Palle Torp og Søren Sko fra duoen Sko/Torp. Således stoppede successen, inden de for alvor var kommet i gang. Efter en tænkepause slap Sko den indre "skabsneger" løs, og cd'ens 11 skæringer er produceret i samarbejde med amerikanske Jamey Jazz,

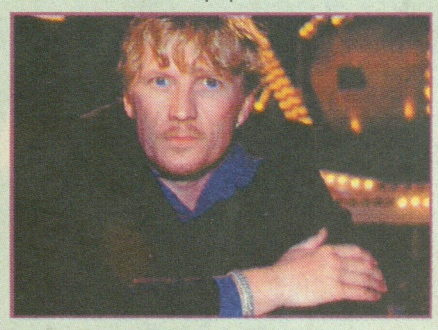

→

har allerede set dagens lys, og nye danske soulsolister som f.eks. Kim Wagner og Andy Roda, samt gamle rocknavne, der forsøger sig med soul, som Søren Sko, vidner om det. R&B ulmer desuden i den danske musikundergrund. En engelsksproget kompilation med 13 nye danske R&B/soul navne, kaldet "The Rhythm", er på trapperne og der er endda forlydender om, at dansksproget R&B på vej.

I kontrast til den standardiserede produktionsform, dukker der flere og flere soulsolister og -bands op, der selv skriver, og spiller deres eget materiale. Noget, der har været kendetegnende for de sande legender indenfor soul gennem tiderne. Navne som Rahsaan Patterson, D'Angelo, Michelle N'Degecello, Eric Bénet, Maxwell, Lynden David Hall, Erykah Badu og Macy Gray udgør en helt ny bølge i moderne R&B, der forsøger at løfte genren tilbage fra skridtet til hjertet. De giver simpelthen teksterne mere indhold og musikken mere ballast. De første af slagsen i Danmark er JONZ.

Ros fra Wonder til JONZ

JONZ har netop udgivet deres debut CD *Where It's At* på Sony Denmark. Den første single *U Know* med rap af Al Agami, blev spillet en hel del og klarede sig rimeligt godt. Deres anden og nyligt udgivne single *Sleeping* ligger for tiden nummer 1 på airplaycharten. Dvs. det er den mest spillede single i hele Danmark. Deres manager Keith Harris kender selveste Stevie Wonder og har spillet deres musik for ham, hvorefter han har udtalt "They're a great band, when can I get my copy of the album?". Hvad er det der gør dette danske soulband så specielt? Og hvorfor kan de evt. lykkes, der hvor andre har fejlet før dem, nemlig med store salgstal?

"They're a great band, when can I get my copy of the album?" Stevie Wonder om JONZ

Jeg mødte JONZ en sommeraften i Kbh. for at høre historien om hvordan fem esbjergenske drenge med klingende jydsk accent, finder på at begå sig indenfor soulgenren. Musikerne Kim Thomsen (trommer), Boe Larsen (keybords), Jimmi Riise (sax), Jens Chr. Brockhoff (bas) mødte hinanden på Musikkonservatoriet i Århus i 1994, og dannede sammen med forsangeren Jonas Rendbo bandet JONZ i 1997. De funderede på, om man på musikkonservatoriet accepterede sådan noget "pjat" som soulmusik.

JONZ: Det var også lidt som reaktion mod det, der blev undervist, at vi valgte at spille noget andet i vores fritid. Vi lytter til meget forskellig slags musik i dag, men vi har altid været meget inspireret af soulkunstnere som Stevie Wonder og Marvin Gaye, men også nyere kunstnere som Erykah Badu, Lauryn Hill og Maxwell. Vi var enige om, at vi gerne ville spille sammen, og da vi skulle finde et fælles fodslag, blev vi enige om R&B. Vi skrev vores egne numre og turnerede på diverse mindre spillesteder.

JONZ blev opdaget af Sonys talentspejder på Spot 05 og signede dem straks efter. Det var også dem, der kom med et forslag til en producer, nemlig Pete Smith, som tidligere havde produceret Sting og Joe Cocker. Ikke lige en oplagt R&B producer, men de tog til London og fik en snak med ham.

JONZ: Vi kommunikerede enormt godt med Pete, som var villig til at lytte til vores ideer. Både Keith og Pete har været utrolig tændte på vores musik og vores ideer. Pete blev sådan set den 6. mand i bandet, og sammen med ham blev vi enige om at lægge en stil som var helt vores egen og ikke en kopi af de amerikanske bands.

"Jeg bryder mig ikke særligt meget om det meste R&B musik. Det er som regel fire sorte fyre, der står og synger om kærlighed og det kan være rimelig kedeligt."
- Shirley

Der er så mange dygtige amerikanske R&B-bands og vi følte ikke vi ville kategoriseres med dem, da vi i modsætning til mange af dem ikke blot programmerer vores musik. Vi ser os selv primært som et live-band, da vi selv spiller samtlige instrumenter og selv har skrevet numrene. Vi valgte derfor en mere "ægte" og mere europæisk, poppet stil. De formår at imponere på deres album med kompositioner, som kan måle sig med de bedste og en lyd, der oser af spilleglæde. I modsætning til så mange andre bands, har deres numre utrolig meget fylde og originalitet. Jeg var interesseret i at vide, hvordan de arbejdede for at opnå dette og hvordan de vil betegne den selv? Kan man overhovedet lave moderne soul uden programmering?

JONZ: Boe har altid gået meget op i computer, og vi bruger alle sammen computer meget, så vi er ikke fremmede overfor brugen af den. Computeren er en naturlig del af det at lave musik i dag. Vi programmerer et grundlæggende skelet af nummeret, som alle så lytter til og så ligger de forskellige musikere deres egne ting ovenpå. Derved bidrager alle til udviklingen af nummeret. Pete gik også ind for idéen om at kombinere programmering og live-musik. Nogle ting fungerer godt programmeret, og så er det ikke helt nemt at få det til at fungere med live-musik, men opgaven er så igen at få det til at fungere i øvelokalet. Fordi vi har meget tillid til hinandens evner, er der plads til at man kan improvisere og supplere hinanden. Vi betegner stilen som soulpop, men går ikke så meget op i hvilken kategori det er.

De føler ikke, at de har måtte gå på kompromis med deres kunstneriske integritet for at lave debutten. Der har ikke været krav fra pladeselskab eller andre om at tilpasse noget. Dette er efterhånden ret uhørt i branchen, og samtidig noget mange nye kunstnere frygter. Ikke at få lov til at udtrykke sig som man ønsker det.

JONZ: Vi tror skyldes at vi havde Keith, som er en mand pladeselskabet lytter til, og fordi vi kom med et helt band og ikke som solister. Det er nemmere at stå fast ved sit som et band, men vi har faktisk ikke oplevet nogen gnidninger. Vi er meget tilfredse med pladen og den lyd vi har skabt sammen med Pete Smith. Vi fik al den studietid vi skulle bruge, og lavede pladen fuldstændig som vi ville have den. Anmeldelserne har også været meget positive. En anmelder skrev, at man kan fornemme spilleglæde når man hører den, og det er nok noget af det vigtigste for os.

"Vi er helt klart gået efter at bevare den der "*Live-flavour*", hvilket vi synes er lykkedes." JONZ om deres lyd.

JONZ har kun leveret 30% af deres repertoire på debutskiven. Deres øvrige repertoire kan man opleve, hvis man ser dem live. Netop det, at de kan spille live, gør dem til et helt unikt band indenfor genren. Der er ellers ikke meget live-flavour i R&B musik i dag.

"Det er en god plade. Den er fantastisk god at stryge til. Det siger min bankrådgiver" JONZ om JONZ

JONZ er et spændende nyt navn på den danske soulscene og det første band, der leverer det hele selv. Jeg har ikke prøvet at stryge til den, men den er meget lytte-venlig og ørefaldende. En meget varm og ærlig plade med en live soul-flavour, men ikke R&B.

Mere soul i monitoren

Det vil forhåbentlig lykkes for hr. og fru. Danmark at kunne se det skønne i soul og R&B, om så de danser, elsker eller bare sidder stille og lytter til det. Har du en gang følt dig modvilligt tiltrukket af bollemusikken, så har du det i blodet og der er ingen vej udenom. Du er en soulbrother/sister og så må du vælge, om du vil nyde det i smug eller springe ud og indrømme, at der er noget, der kradser i sjælen. Du behøver hverken skosværte, guldkæder eller en afroparyk for at være nede og lad være med at sige "Yo!", hvis du ikke ved, hvad det betyder. Ligesom med alle andre genrer gælder det, at jo mere man hører og sætter sig ind i genren, jo mere kritisk bliver ens smag og man kan sortere skidtet fra. Tilbage står man med gennemtænkt og velspillet musik, pumpende beats, himmelske vokalharmonier og dybe sigende tekster. Det bedste soul og R&B fortjener at blive anerkendt og respekteret som enhver anden estimeret musikgenre, også selvom man ikke lige fatter ideen med bollemusikken. Jeg vil lade Shirley slutte artiklen af.

Shirley: Jeg ved godt, at det er helt vildt svært, når man har et kedeligt arbejde i hverdagen og en masse praktiske ting, der skal ordnes, at skulle komme hjem og lytte til dybe tekster, som man måske bliver endnu mere ked af. Så er det nemmere at gå hjem og høre Aqua og tegnefilmsmusik. Men hvad gør det i sidste ende? Gør det en glad? Får det en til at tænke over livet eller kærlighedslivet? Får det én til at tænke over noget som helst andet end at bare drikke sig stiv og tage stoffer, og så bare stå og være latterlig? Og kun få nye skuffelser, for det er det eneste, du får efter en bytur. Jeg synes helt ærligt, at mennesker i Danmark skal tage sig sammen og åbne for de følelser, de er så bange for at vise andre folk. Blotte sig en lille smule og åbne for det kødsår, som vi alle sammen har. Lytte til noget god musik og gode tekster og finde ud af, hvad der rører dem.

Nyere danske Soul/R&B udgivelser:

der tillige har skrevet de mere stille numre *August To Come* og *What You Want* på Sørens cd. *Sko* er et flot comeback med absolut internationalt potentiale

Andy Roda
Dish
Virgin

Født i København af filipinske forældre, debuterer den kun 20-årige Andy Roda med

cd'en *Dish*, der musikalsk byder på R&B, pop og house. lørefaldende og poppede numre, produceret af svenske Statikk, hvoraf singlen *The Power* har været hyppigt spillet på landets radiostationer siden januar, bl.a. som Ugens Uundgåelige på P3. Anden Single *Something To Talk About* blev udsendt medio marts og har allerede skabt stor opmærksomhed.

Daniel
Simplified
Replay-Metronome

Daniel forbavsede i 1997 med sin fantastisk overbevisende stemme og det gedigne partytrack *Are U Free*, der blev en rimelig succes

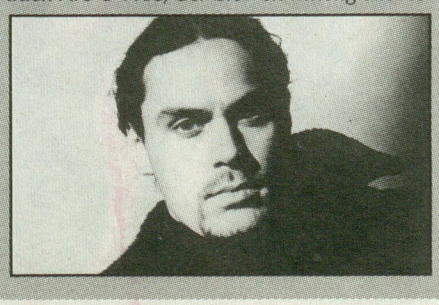

og blev spillet en del, især i remix-versionen. Albummet bød på en række lækre R&B-spor, produceret af habile unge producenter som SupaFlyas og Obi (Digi Klein). Der kom dog ikke flere single-udspil fra pladen og den fik en rimelig kortlivet tid på de danske hitlister. Daniel er dog stadig aktiv som forsanger i Night Fever.

Maria Carmen Koppel
Yearning
Sundance

Siden barnsben har den alsidige sangerinde fra den ligeså alsidige Koppel-familie haft lyst til at lave et vaskeægte R&B album. Lysten hertil blev bekræftet under Maries ophold i New York, hvor hun på den kendte R&B-klub, Chaz & Wilson, blandt andet optrådte sammen med så kendte navne som Boyz II Men, Chaka Khan, Quincy Jones og Madonna.

Yearning er i bund og grund et sort album af international klasse, og er bortset fra titelnummeret, der er produceret af en af USAs lovende producere Brian Kierulf, produceret af danske kræfter med lillebror Benjamin Koppel og Marie som de musikalske faddere. Marie har planer om at etablere sig fast i USA, og med base i New York forfølge hendes drøm om at producere et album med selveste Babyface. Med Yearning har hun den bedste anbefaling med i tasken.

Mindre, ganske udmærkede udgivelser fra Exhibit A, Mintmann og Michael Moore er desværre gået i glemmebogen igen.

"Ekstra Nummer"

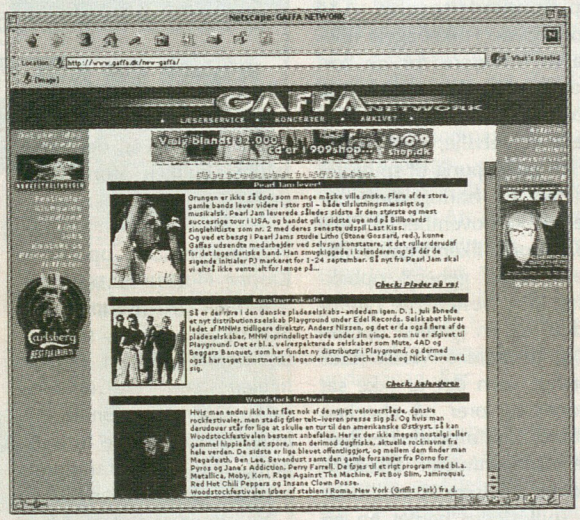

åbent 24 timer i døgnet

www.gaffa.dk

MUSIKNYHEDER • KONCERTKALENDER • FESTIVALKALENDER • TOP100
BANDLAND • MUSIKLINKS • ARTIKLER • FOTOARKIV • LÆSERSERVICE

Hvad skete der?

Efter et næsten år med branchespot sætter GAFFA foreløbigt punktum og ser tilbage på de mange sager, som har været under kritisk behandling.

Af Signe Glahn

GAFFA har kørt artikelserien *Branchespot* i et år. Vi har vendt og drejet en række politiske, strukturelle og branchemæssige problematikker, som alle har stærk indflydelse på den musik, vi lægger i cd-afspilleren, hører i radioen, eller vipper storetæer til på Roskilde Festivalen osv. Vi vil nu sige tak for denne gang og benytte lejligheden til at hive flere af de gamle historier 'up to date' og se, hvad der er sket, siden sidst vi dykkede ned i posen.

GAFFA vil selvfølgelig stadig beskæftige sig med denne form for journalistik. Blot vil *Branchespot* ikke længere være et fast månedligt indslag, men vende tilbage ved lejlighed.

Oktober 98

Nuværende Redaktionschef på Mix, Mette Castback, indledte festen med en noget forstemmende sammenligning af hhv. den danske og den svenske pladebranches arbejde for at få deres nationale rockartister promoveret i udlandet. Mettes undersøgelser viste stort set entydigt, at svenskernes udenlandske lobbyarbejde var væsentligt mere effektivt og højere prioriteret end de danske selskabers tilsvarende satsning. Et udsagn som chef på MTV Nordic Hans Hagman kunne bekræfte. Han kunne fortælle, at han så godt som aldrig modtog materiale fra danske selskaber, og at det seneste rockband han rigtigt havde bidt mærke i fra Danmark, var Gasolin!!

Men i det forgangne år har et rockbands som Kashmir bl.a. kunne spottes på MTV. Er samarbejdet og kontakten blevet bedre?

Vi kontaktede MTV Nordic igen, et lille års tid efter, og fik fat i Hans Hagmans samarbejdspartner Cecilie Ancker. Hun vurderer forholdene således:

- Samarbejdet og kontakten er generelt blevet bedre. Vi har helt klart modtaget mere materiale fra Danmark, men foreløbigt er det kun Kashmir, som vi synes er høj nok kvalitet til, at vi vil promovere det og sætte det på vores playlister (de ligger der lige nu med den nye video til Graceland, red.)

November 98

Et tilbagevendende branchespotemne har været forholdene omkring de danske spillesteder. I November 98 varmede vi godt og grundigt op til høringen om en kommende spillestedslovgivning i Folketinget. Vi præsenterede Statens Musik Råds ambitiøse forslag på 68,5 mio. kr. og kontaktede en række centrale personer med tilknytning til de danske spillesteder og deres organisationer. Samtidig fabrikerede vi en politisk opinionsundersøgelse. Vi kontaktede Folketingets relevante ordførere for de forskellige partier, og kunne konkludere, at der fandtes en generel velvilje, men ingen åben pengepung til spillestederne. På høringskonferencen d. 30. november på Christiansborg, tilkendegav politikerne også generel opbakning til spillestederne i fremtiden, og en generel opbakning til Statens Musik Råds forslag, men der er ikke sat kroner og ører på checken endnu. Efterfølgende bevilgede Kulturminister Elsebeth Gerner Nielsen 10 millioner til spillesteder hentet fra en særpulje fra Tips og Lotto midlerne. I 1996 blev 5 spillesteder udpeget som Regionale Spillesteder, hvilket indebar en ekstra bevilling til de pågældende steder. I den nærmeste fremtid bliver 10 spillesteder (ud af 25 ansøgere) valgt som Regionale Spillesteder, og planen er, at yderligere 2 x 5 spillesteder vil blive tilknyttet ordningen de følgende par år. Men dette afhænger af, om spillestederne kommer på næste års finanslov eller ej, og i givet fald, i hvilken størrelsesorden.

Nyudnævnt operachef Kasper Holten er også formand for den gruppe under Statens Musik Råd, som har udarbejdet forslaget, og som ligeledes står for at udvælge de kommende regionale spillesteder. Og de er fortsat i gang med det omfattende arbejde, fortæller han:

- Vi arbejder fortsat på at udvælge spillestederne og regner med at kunne optage forhandlinger med relevante kommuner og spillesteder efter sommerferien. Men det hele afhænger af, hvilke meldinger der kommer fra Kulturministeriet omkring næste år, så alle venter lidt i spænding.

November 1998

Januar 99

Yderligere inspireret af spillestedsproblematikken besluttede GAFFA sig for at lave sin egen undersøgelse - kåringen af Danmarks bedste spillested. Vi kiggede de seneste par års koncertkalendre igennem, og udvalgte de mest aktive og spillende bands på de danske klubscener. De oplagte dommere Psyched up Janis, Inside the Whale, Nikolaj Nørlund, Pockets og Lovebites, stemte ud fra i alt 6 kategorier Lille Vega ind på 1. pladsen, Pumpehuset som nr. 2 og Loppen som nr. 3. Efterfølgende fulgte Bornholms Musikhus og det relativt nystartede STARS i Vordingborg, som viste, at der også er power i provinsen.

GAFFAs initiativ medførte et stormløb på telefonen. Lokale aviser og TV-stationer ville have uddybende kommentarer, specielt når de lokale spillesteder havde klaret sig dårligt. Musikere og spillestedsfolk, musikorganisationer m.fl.. kontaktede ligeledes GAFFA ang. undersøgelsen.

I forbindelse med årets Venue Festival blev GAFFAs undersøgelse brugt som grundlag for den 3 timers lange samsending, som P3, norsk og svensk radio praktiserede i forbindelse med Venue festivalen, lørdag aften.

Jakob Brixvold fra STARS fortæller, at spillestedets fine placering i undersøgelse har skabt stor respekt om stedet i lokalområdet. Vordingborgs borgmester fremhævede det flotte resultat ved en officiel middag for byrådsmedlemmer og lokale pinger, og Jakob Brixvold fortæller GAFFA, at placeringen har været stærkt medvirkende til den positive og også økonomisk velvillige stemning, som STARS fortjent nyder i lokalbefolkningen og dets politikere.

- Der er mange ting, som spiller med ind - timingen var perfekt. Samtidig fik vi også kritik af publikumsatmosfæren i undersøgelsen. Det er noget, vi har prøvet at styrke, og som nu er blevet bedre. Folk skulle først vænne sig til at gå til koncert, men nu oplever jeg det, som om at vi er ved at finde vores egen form, fortæller Jakob Brixvold.

STARS kan glæde sig over et stigende antal besøgende gæster. Stedet er i øvrigt blandt ansøgerfeltet som regionalt spillested med fuld økonomisk opbakning fra amt og kommune.

I den anden ende af skalaen fik det regionale spillested i Fredericia, Det Bruunske Pakhus, drøje hug af de musikalske dommere og måtte tage sig til takke med en 22. plads ud af i alt 24 bedømte spillesteder. Artiklen affødte en omfattende debat i de

Oktober 1998

Januar 1999

lokale medier, i aviser, radioer og fjernsyn. I stedet for at krybe om bag busken vendte Pakhuset nederlaget til fordel. Det Bruunske Pakhus' daglige leder, Dan Dorschel fortæller

- Artiklen førte til en omfattende og positiv debat med vores lokale politikere. Nogle ting kan vi ikke gøre noget ved, eksempelvis de tværgående bjælker, da huset er fredet. Men kommunen har nu nedsat et udvalg med henblik på at forbedre mulighederne for at promovere og synliggøre arrangementerne. Vi var nede på at have en plakatsøjle til rådighed i byen. Udvalget barsler med et forslag om at etablere 30 nye plakatsøjler i Fredericia og de omliggende satellitbyer. Samtidig er der taget kontakt til lokale firmaer, med henblik på at fremstille søjlerne lokalt, da markedspriserne hurtigt kommer op på 500.000 kr. for sådan en levering. I stedet kan de evt. fremstilles af lokale daghøjskoler. Vi forventer en afgørelse en gang i efteråret.

Så kom ikke her og sig, at GAFFA ikke er med til at forøge Danmarks samlede BNP.

December 1998

December 98

Begyndelsen til enden eller naturlig mæthed

Pladeselskaberne er nok den branche, som mere end nogen anden har indflydelse på vores musikvalg og vaner. Derfor valgte GAFFA at bruge tre måneder på at komme rundt om og ind bagved netop denne branche.

Den første måned blev brugt til at se lidt nærmere på pladeselskabernes vilkår og arbejdsmetoder. I 98 stagnerede cd-salget i Danmark, et umiddelbart krisetegn, som naturligvis har medført strammere livremme forskellige steder i pladebranchen. Et af de steder, som også er ramt, er vilkårene for de unge kunstnere, som prøver lykken i den profitorienterede pladeselskabsverden. De er blevet mærkbart hårdere, og fra flere selskaber kunne GAFFA rapportere, at chancerne for bandene er indskrænket til én! Hitter man ikke i første hug, er man ude i kulden igen. I den forbindelse talte GAFFA bl.a. med 3 bands, Q, Momb og Psyched Up Janis, som ikke havde fået det ud af det, de forventede, da de indgik samarbejde med forskellige danske pladeselskaber, og som alle har haft deres sammenstød med dem.

Et halvt år senere er status da også, at de alle har vendt sig mod andre græsgange. Q alias Allan Ricky Kristensen bebudede allerede i artiklen, at han ikke gad lave musik på de vilkår, han var blevet budt. Psyched Up Janis er som bekendt gået i opløsning. De følte, at de havde udtømt de muligheder, bandets konstellation gav dem og er på vej til USA. Og Momb, bandet, som blev stillet en fremtid med en succes som Michael Learns To Rock i udsigt, har opgivet at udgive i Danmark i samarbejde med danske pladeselskaber og har derfor brugt det forløbne halve års tid på at skaffe sig kontakter i udlandet.

At vilkårene er barske, viser det sidste halve år også tydeligt for de tre danske bands Lovebites, Speaker Bite Me og Mew. Alle tre havde de stort set færdigmastererede albums klar til udgivelse, da Exlibris besluttede at lukke for kassen i foråret. Om albummene bliver udgivet på Exlibris eller bandsene må søge nye græsgange, er endnu ikke afklaret, men Gyldendal (som ejer Exlibris) forventer en forhandlingsløsning hurtigst muligt.

Februar 99
Hellere lille og vågen

Slår man op i telefonbogen under pladeselskaber, vrimler det frem med navne på selskaber, ingen nogensinde have drømt om fandtes. GAFFA fortsatte sine undersøgelser af pladeselskaberne i Danmark, og satte sig for at finde rundt i denne jungle af små, store under-, over- og distributionsselskaber og leverede en guide over selskabernes opbygning i Danmark. Det viste sig, at de fleste af de små selskaber klarer sig godt og sagtens kan finde ånderum iblandt store giganter som Universal og Sony. De har deres nicher, og er specialister inden for hver deres subgenre, hvor de har god kontakt til den kreative undergrund.

Februar 1999

BRANCHESPOT

Hellere lille og vågen

Ser man på udviklingen, som er fulgt efter, ser det ud som om de små selskaber stadig klarer sig fint. Voices of Wonder udgav Tom Waits i foråret med stor succes og meget opmærksomhed til følge, Kick Music er begyndt at distribuere svenske House of Kicks - en væsentlig udvidelse, da det giver det danske marked bedre adgang til hele den store skandinaviske garage-rock-bølge, som hitter voldsomt overalt i udlandet for tiden. Og Arcade (udgiver greatest countryhits, lovesong-parade og andre ting i samme dur)/CNR (et hollandsk selskab) har startet en ny dansk afdeling, som ligger under Scan. Rec.

Marts 1999

BRANCHESPOT

Fusionsbølge nr. 2

Den 1. januar i år kunne Jens Otto Paludan sætte sig i direktørstolen for den danske afdeling af verdens største pladeselskab, Universal Music Group - et dugfriskt resultat af den internationale fusionering mellem gigantrene Universal og Polygram. Intet tyder på, at fusionen er en dårlig svale. Pladebranchen står over for fundamentale ændringer og gigantiske udfordringer i disse år. GAFFA har undersøgt, hvad det betyder for såvel selskaberne som musikerne i Danmark.

Et af de selskaber, som har været mest om sig det sidste halve år, er Edel. Ikke alene har de opkøbt Mega, men også det nystartede distributionsselskab Playground har selskabet taget under sine vinger. Playground er opstået ud af en splittelse i distibutionsselskabet MNW og har fra dem taget udenlandske pladeselskaber som Mute, 4AD og Beggars Banquet med sig (dvs. navne som Basement Jaxx, Depeche Mode og Nick Cave).

En kedelig nyhed i foråret 99 for de små selskaber var imidlertid, at Exlibris røg ind i en uafklaret periode, som fore-løbig er endt med, at leder Jim Holm stopper til september. Hvad der derefter skal ske med selskabet, er uklart. Ved GAFFA-redaktionens deadline var der ingen afklaring - heller ikke omkring, hvad der skal ske med bandene, som er signet til Exlibris og ingen på Gyldendal ønskede at udtale sig om eventuelle muligheder. Økonomidirektør Per Hedeman forsikrer dog, at Exlibris kommer til at fortsætte i en eller anden forstand.

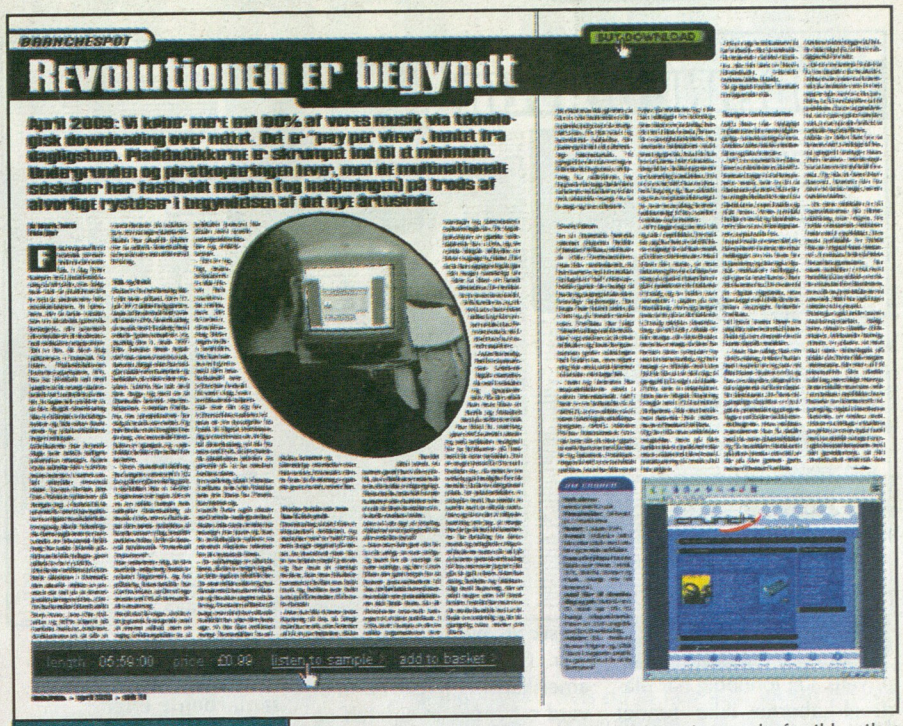
BRANCHESPOT

Revolutionen er begyndt

April 2000: Vi køber mere end 90% af vores musik via teknologisk downloading over nettet. Det er "pay per view", hentet fra dagligstuen. Pladeindtjeningen er skrumpet ind til et minimum. Undergrunden og piratkopieringen lever, men de multinationale selskaber har fastholdt magten (og indtjeningen) på trods af alvorlige rystelser i begyndelsen af det nye årtusinde.

April 1999

Marts 99
Fusionsbølge nr. 2?

I en videre belysning af pladeselskabernes vilkår og overlevelsesstrategier, stillede GAFFA skarpt på den store fusion af Polygram og Universal, som gjorde det nye paraplyselskab Universal Music Group til det største pladeselskab i verden. Direktør Jens-Otto Paludan var optimistisk, men GAFFA erfarede også, at det kan være svært at behandle alle lige i en fusion, som selvsagt må koste fyringer af både bands og ansatte. Således fik Alex Nyborg Madsen Savage Affairs fyringen fra Polygram at høre gennem dagspressen.
Men her, 4 måneder senere, må de værste børnesygdomme og kommunikationskiks være ved at være overstået. GAFFA forsøgte at kontakte Jens-Otto Paludan for at høre, hvordan sagerne står nu, men han var på forretningsrejse og derfor ikke til at træffe. Men at selskabet er nået konkret videre i deres fusion, kunne man tydeligt se, da de alle flyttede sammen i Universals lokaler ved Esplanaden her til 1. juli.

April 99
Revolutionen er begyndt

Al den snak om pladeselskaber og deres fremtid, ledte GAFFA på sporet af et nyt og omfattende problem. Det handler om teknologi og copyright-indtjening - nærmere bestemt internet og downloads af MP3-filer - både lovlige og ulovlige. Den ulovlige downloading er foreløbigt ikke noget stort problem, men iflg. interneteksspert Christian Orellano, som GAFFA kontaktede, er det kun et spørgsmål om tid, før det bliver muligt at downloade så effektivt og hurtigt, at det sagtens kan betale sig for →

Teater
Video, film & TV
Musik
– rytmisk og klassisk

støvring højskole

hobrovej 108
9530 støvring
tlf.: 9837 1003
stovring@grundvig.dk

Branchespot
MODERNE SLAVERI
Dybtidsligt var musikforlagsmen arbejde et mørkere sted end i dag. Det mener i hvert fald musikjournalisten Per Hansen, der i sin nye bog "Moderne slaveri" har gravet sig ned i musikbranchens historie. Men er det virkelig så slemt i dag? Er det ikke bare et spørgsmål om at tilpasse sig de nye tider? Vi har spurgt to af branchens mest erfarne folk: Hvad er det egentlig, der er galt?
Af Henrik Isaac Foto: Per Hansen
Per Hansen: Det er ikke bare et spørgsmål om at tilpasse sig de nye tider. Det er et spørgsmål om, at man ikke skal gøre det, som man har gjort i 100 år.

Noreaga gør det igen

HIPHOP

Af Michael C.U.P. Rasmussen

Det er normalt ikke i sommermånederne, der kommer flest plader ud, fordi folk er på ferie og gerne optaget af andet end musik, men det synes jeg ikke at kunne mærke denne "summer of '99". Det vælter ind over mig med plader for tiden. Men jeg prøver at følge så godt med, jeg kan. Danske **Suspekt** har udgivet deres debut-cd. En plade, hvor du iøvrigt finder **Clemens** som gæsterapper. Ligesom du også finder Suspekt på Clemens sidste plade. Suspekt-stilen er meget dyster, råbe-agtig - og er faktisk så overdrevet, at den kan virke påtaget og kedelig i længden. Men ud over det, så er det sgu' en fed plade som jeg varmt kan anbefale til alle jer sultne dansk-rap-fans derude. Kort sagt er det noget af det bedste danske undergrunds-hip hop, der meget længe er udgivet. En anden dansk rapplade, jeg har fået ind af døren, er **Danny Kool,** som er en børnerapper, der måske skulle blive en slags dansk udgave af **Kris Kross.** Jeg synes, det er en fed ting, at børn rapper, men Danny-projektet lugter lidt af bedrevidende voksne, der prøver at bestemme, hvad Danny skal rappe om, og hvad hans fans har lyst til at høre. Gav man bare ungdommen lov til at vælge selv, så ville vi nok få nogle sandheder af vide. Jeg mener der, hvor jeg kommer fra, ryger de 12-årige fede og nogle af dem har allerede haft sex. Så dét jeg efterlyser, er fan'me nogle unger, der fyrer den ordenligt af på mic'en. *Let's Get Busy,* og lad os da få det danske svar på den amerikanske hardcore børnegruppe Elegal. Jeg husker en meget ung Clemens:

- Din skede er for slap/så du skal ha' den i din skider.

Så har jeg ladet mig fortælle, at der er en plade på vej, der vil sætte Ama'r tilbage på hip hop-landkortet. Det drejer sig om en kompilation-plade fra det nystartede pladeselskab *Tramp Den Ned Records,* der har samlet Amagers hip hop-talenter og lavet en rigtig Pro Ama'r plade. Du vil kunne opleve et par numre fra navne som **Isbjerg** (fra **Rockers By Choice**), **Klanen Med Planen**, **U-Manden** (manden, du elsker at hade), **Paulo** (hørt på seneste Clemens-plade) og enkelte trax fra **A.M.F.** og **Supersteen** (tidligere **Critical Basis**). Pladen skulle gerne ramme din lokale pladepusher omkring august, og så må man jo bare håbe, at nutidens talenter kan løfte, hvad fortidens rappere har gjort for den Ama'rkanske hip hop scene. Jeg glæder mig i hvert fald.

Jungle Brothers er på banen med nyt materiale i form af sommersinglen *V.I.P.* Musikken er en slags Jungle der møder Dee Lite, det skal faktisk høres, for det kan ikke forklares med ord. Anyway, så skuffer the J-Beez stort, men hvad gør man ikke for at blive trendy i Europa. *V.I.P.* er ihvertfald så europæisk, at jeg personligt ikke tror, de tør udsende pladen i USA, da folk sikkert ikke vil forstå det. Det virker helt forkert at høre Junglebrothers helt uden soul.

Jeg har lige fået fingerne i et mixtape med Tony Touch, hvor jeg tripper over et nummer, han spiller med **Royce The 5'9"** som hedder *I'm The King* - jeg ved ikke, om det bliver den første single, han udgiver på Tommy Boy Records, men det er helt sikkert, at han er alt for svedig en rapper, og det var ikke kun på **Eminem**-albummet. En påstand der endnu engang bliver bekræftet på det freestyle, han fyrer af på samme mix-tape. Rapperen **Ma$e,** som lykkeligvis lige har annonceret, at han stopper med at rappe (sikkert for at kunne lave et comeback med hans næste plade), har lige løsladt sit nye projekt: En gruppe der hedder **Harlem World,** som lige har lavet pladen *Ma$e presents Harlem World The Movement;* det er totalt sørgeligt at lige der, hvor Ma$e stoppede, er der nogle ny og lige så dårlige rappere, der er klar til at tage over...snøft.

Så kan man til gengæld glæde sig over en ny modellervoks-dukke-tv-serie som hedder *The PJ's* - det betyder projects eller ghetto, eller hvis du er helt lost: socialt belastet boligområde. OK, back on track. Det er en ny negerserie, som i denne omgang ikke kommer til Danmark, selv om den lokale viceværts stemme bliver indspillet af selveste **Eddie Murphy.** Det fede er, at soundtracket kommer til Danmark til august, og det skal du fan'me glæde dig til, for her finder du helt nye numre med folk som **Timbaland** feat. **Bassy**, **Raekwon, Earth, Wind And Fire, George Clinton** og **Snoop Dogg**. Den første single, som allerede er ved at blive sommerens hit, hedder *Get Involved* og er med **Raphael Saadiq & Q-Tip**. Jeg har bare tilbage at sige, at jeg er på vej ned på stranden for at stene mine tømmermænd væk - hold den kogende, indtil vi ses.

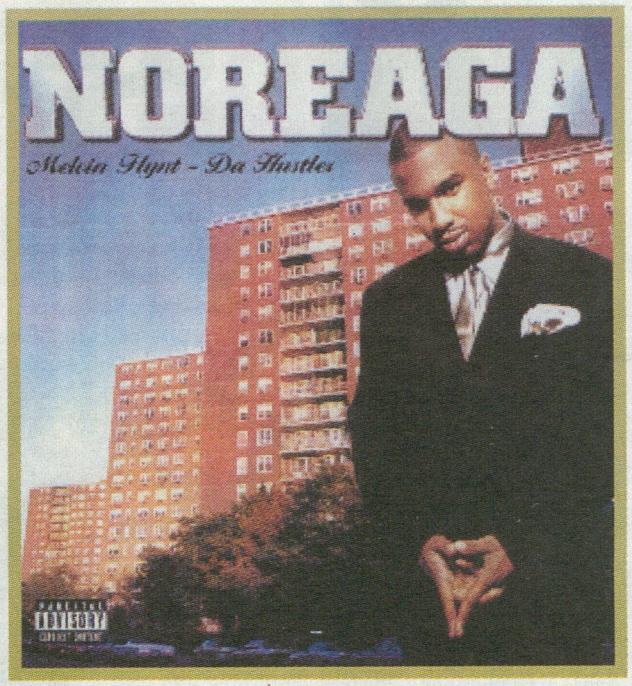

METAL

Studietid

Af Keld Rud

Man kan ikke beskylde **Korn** for at hvile på laurbærrene. Under et år efter udgivelsen af deres megasucces, *Follow The Leader,* er bandet i studiet med producer Brendan O'Brien, for at arbejde på opfølgeren, deres 4. album i rækken. Kollegerne i **Deftones** har brugt længere tid på at få lavet det album, der skal cementere deres status. Bandets tredje album *White Pony* skulle, ligesom Korn-pladen, være ude sidst på året. D. 13. september slipper ligeledes amerikanske **Will Haven** deres andet album, *WHVN,* løs. Eric Stenman har produceret og Andy Sneap står for mixningen. Ovre i den mere gotiske og stemningsfulde ende af metalspektret er svenske **Katatonia** parate til at åbenbare deres fjerde disc, *Tonight's Decision.* Det sker også d. 13. September. Kvartetten brugte Sunlight Studios med Tomas Skogsberg (Backyard Babies, Entombed og et utal af andre bands) ved pulten. D. 21. september er det **Type O Negatives** tur, til at udsætte os for *World Coming Down.* Jeg har hørt albummet, og der er tale om en noget tungere sag end forgængeren *October Rust.* Glæd dig til en stak sange om kokain, selvmord og depression i den velkendte stil. D. 30. august udgiver **Megadeth** *Risk,* hvorpå nummeret *Crush 'Em* lægger ud med et rent diskobeat. Jamen, hvad sker der? Hvis du forventer megametal i stil med *Rust In Peace* eller *Peace Sells...But Who's Buying,* bliver du i hvert fald skuffet. Endvidere knokler både Tool og Pantera med deres respektive albums.

Slipknot
Slipknot
(Roadrunner/MNW)
Roadrunner har hevet endnu et vestkystband op af hatten. Det 9 mand store, maskerede Slipknot følger trenden til punkt og prikke. Det handler om at være så syg, perverteret og afvigende som muligt. Jeg ville ønske, de ville koncentrere sig lidt mere om melodierne, da kun en håndfuld af albummets numre holder på den konto.
GGGCCC

Testament
The Gathering
(USG/Kick Music)
Jeg vidste, at Testaments samarbejde med tidligere Slayer-trommeslager Dave Lombardo kun kunne blive godt. Men at det blev så godt som det her, ville de færreste have turdet håbe på. The Gathering sparker virkelig tænder ud. Musikerne spiller, som havde de en mindre skovbrand i deres kønsbehåring. Fængende dødsthrash har sjældent lydt så godt.
GGGGGC

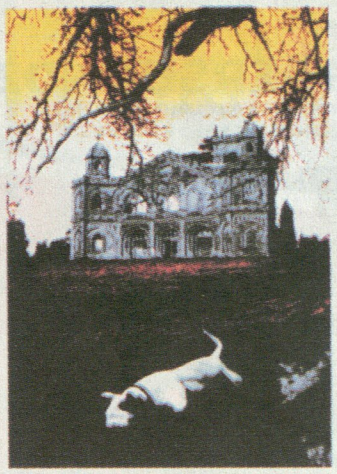

Annihilator
Criteria For A Black Widow
(Roadrunner/MNW)
Canadiske Annihilator var et særdeles hot navn i slutningen af 80'erne, men utallige line-up-ændringer betød, at bandets mange udgivelser led en lidet misundelsesværdig skæbne. Nu er bandet tilbage med noget, der ligner den oprindelige besætning, og et album, der lyder af bræk. Selv Jeff Waters fornemme guitarspil kan ikke rede bandets power metal fra at lyde håbløs forældet og plat.
GGCCCC

Metal Church
Masterpeace
(SPV/Kavan)
Lige så skuffende er Metal Churchs forsøg på at nå gamle højder. En elendig produktion og noget pivfalsk sang fra David Wayne skal man trækkes med. Oven i købet leverer Guitarist Kurdt Vanderhoof sit hidtil svageste sæt sange. Glem dette album og investér i stedet i et af bandets gamle værker, hvor man berettiget kan tale om mesterværker.
GGCCCC

Earthtone 9
(Copro Records/Nordic Metal)
Nu om dage er der kun få britiske bands, der virkelig kan noget. Et af dem er Earthtone 9, der lyder lidt a la Neurosis eller Will Haven med mere melodiske indlæg, der kunne være lånt hos Alice In Chains. Andet album fra den engelske kvintet er en af den slags plader, der giver pengene tilbage et par gange eller tre.
GGGGCC

BLÅ STØJ

Funkstörung

Den sydtyske duo Funkstörung laver elektroniske ballader spundet af vemodige, bløde melodier i kontrast til industrielt klikkende og huggende rytmespor. En musikalsk stil, der har dannet scene og groft sagt udspringer fra duoens mere eksperimenterende forbillede, britiske Autechre. Michael Fakesch og Chris De Luca gæstede København i begyndelsen af juni, og spillede for fuldt hus på Stengade 30 i København

Den tyske duo Funkstörung har lavet lydspor til såvel den engelske modeskaber Vivienne Westwoods modeshows samt samarbejdet med Björk på nummeret *All Is Full Of Love*.

Af Tordis Berstrand
Foto: Gerald von Foris

Den sydtyske duo Funkstörung laver elektroniske ballader spundet af vemodige, bløde melodier i kontrast til industrielt klikkende og huggende rytmespor. En musikalsk stil der har dannet scene og groft sagt udspringer fra duoens mere eksperimenterende forbillede, britiske Autechre. Nyligt udsendte "Additional Productions", en opsamling af Funkstörungs remixmanøvrer, hvor så forskellige navne som Björk, Wu-Tang Clan og (gruppen) Various Artists blandt andre bliver taget i behandling. Resultatet er umiskendeligt præget af Funkstörung, og originalerne fortoner sig på samme måde, så den lettere tilgængelige tyske duo måske vil overgå sine inspirationskilder i popularitet med tiden. Man spekulerer over, hvordan deres musikalske univers egentlig blev født...

Michael Fakesch og Chris De Luca gæstede København i begyndelsen af juni og spillede for fuldt hus på Stengade 30. Da duoens trommemaskine var brudt sammen, blev det med pladespillerne som væsentligste lydkilde, at Funkstörung begejstrede publikum. Efter en weekend i København, hvor de tillige optrådte på netkanalen Superchannel og DJ'ede på Stereobar, gik turen videre til Frankrig, for at dele plakat med Aphex Twin og herefter til New York, for at lægge lydspor til et Vivienne Westwood-modeshow. Funkstörung er en succesfuld duo, og vejen er banet for deres Warp-inspirerede lyd, af folk som Boards Of Canada, Aphex Twin og ja - Autechre, et faktum Michael Fakesch både vedgiver sig og tager afstand fra...

"Vi har selvfølgelig lyttet til Aphex Twin og Autechre, men vi føler ikke, at vi lyder som dem, faktisk så synes vi ikke særlig godt om Autechres seneste plader. Vi skaber vores musik spontant, og uden at tænke så meget over det, det handler mere om at føle sig frem. De har jo også lyttet til alle mulige andre, vi startede faktisk med at lave rendyrket techno."

Da Fakesch og De Luca møder hinanden, sker det til en technofest i den lille by Rosenheim ca. 50 km syd for München. Snart begynder de at arrangere fester sammen, og inden længe tillige at investere i udstyr. Dermed er grunden lagt til Musik Aus Strom, som de kalder sig i begyndelsen, og et af de første demobånd sendes til det Haag-baserede technoselskab Bunker Records.

Fra Haag til Manchester

Unit Moebius, der ejer Bunker Records, er så begejstrede, at der straks underskrives en kontrakt på 6 albums plus en single, men der går to år før noget udsendes i '96, og navnet Musik Aus Strom (MAS) bliver navnet på det pladeselskab Fakesch og De Luca i mellemtiden selv stifter. Første udgivelser på MAS er singlen "Oszillator", der udsendes to måneder efter Bunker-udgivelsen, efterfølgende kommer "Break Art", og det tyske selskab Compost får øje på duoen og udsender "Funkenstört" i '97 og "Sonderdienste" i '98. Udgivelserne på Compost er til dato Funkstörungs mest solgte singler, og bliver dermed løsenet til et større publikum.

Vokale indslag

I stedet for udelukkende at udgive musik via MAS, har duoen nu tegnet kontrakt med det veletablerede Berlinerselskab Studio K7 om 4 albums, hvoraf næste udgivelse ventes ude i starten af 2000. Funkstörung vil i den sammenhæng introducere vokal på flere numre, blandt andet fra en kvindelig sangerinde og en mandlig rapper. Sangerinden er, ifølge Fakesch, lidt af et fund, da hun mestrer sit helt eget sprog, og således udtrykker sig via lyde i højere grad end ord. Men hvorfor vokal, og hvem skriver teksterne, når de lader sig høre?

"Det gør vi, eller også gør de det selv, det bliver i hvert fald ikke banale tekster! Fascinationen af at sætte stemmer til musik eller arbejde med stemmer som ren og skær lyd stammer blandt andet fra vores samarbejde med Björk på nummeret *All Is Full Of Love*. Det øjeblik, hvor vi satte hendes sang til vores musik, var ganske enkelt fantastisk. Vi lytter efterhånden mest til hip hop, og det har også inspireret os, så den kommende plade bliver formodentlig en blanding af numre med sang og rap og så de mere instrumentale numre."

Den famøse lyd

Når Funkstörung arbejder i studiet, foregår det stadig i Rosenheim, selvom Chris De Luca nu ejer pladeforretningen Delirium Records i München. De skaber langt henad vejen selv alle lyde og beats på det elektroniske udstyr, og føler ikke de tilhører nogen defineret tysk scene, selvom der i disse år ofte tales om en sådan. Snarere har de følt et vist slægtskab til den britiske posttechno, og det er jo ikke nogen synderlig overraskelse, men hvorfor har Funkstörung så kastet sig over denne lyd, og hvordan arbejder de i studiet?

"Vi har et godt samarbejde og det er ikke sådan, at vi har bestemte roller i studiet, vi mødes bare og går i gang, og så sker tingene af sig selv. Det er sjældent vi planlægger, hvad vi vil lave i forvejen, og hvorfor vi er kommet til at lyde sådan her, ved jeg egentlig ikke. I starten lavede vi jo rendyrket techno, og lyttede kun til techno, sådan har vi nok altid været ret ensporede i perioder, men vi laver musik fordi vi synes det er sjovt og det er det vigtigste."

Mere har Michael Fakesch ikke at sige om den sag og det forbliver en gåde ad hvilken vej Funkstörung er kommet til deres nuværende musikalske ståsted. Mere oplyst bliver vejen sandsynligvis fremover for de hiphopbegejstrede tyskere med en svaghed for blåtonede melodier; der sværmer mange omkring dem i denne tid, pladekøbere såvel som producere.

ANMELDELSER

Dub Tractor
Spring Reverb e.p.
(FX/EMI)
Blandt Anders Remmers mange inkarnationer er Dub Tractor uden tvivl en af de foretrukne, og således er Spring Reverb et ganske lovende gensyn, hvor man kan glæde sig over at Remmer har ført sin vuggende ambient-electronica up-to-date med tidens (tyske) toner. Der er et diskret stænk af Chain Reaction-dub, små trodsige beats, masser af melodisk klarhed og så selvfølgelig lige det der touch af kølig funktionalisme, som giver lyden sit umiskendeligt nordiske præg. *MB*

GGGGG

Ischemic Folks
(Schematic)
Den amerikanske electronica-scene er inde i en voldsom udvikling, og her er Miami uden tvivl foregangsbyen med en stribe af succesfulde labels som Isophlux, Chocolate Industries og så Schematic, der på denne skive præsenterer et udsøgt katalog af eksklusive tracks fra kernekunstnere som Push Button Objects, Phoenicia og Richard Devine. Stilistisk er det ganske tydeligt, at engelske Autechre er forbilledet over dem alle, men selvom amerikanerne sjældent bevæger sig udover det territorie som engang er afsøgt af denne pioner-duo, formår de alligevel at fremstå som andet og mere end bare et Warp-replica, for her mærker man i langt højere grad hip hop-kulturens gennemsyren i den ekstremt pågående, street-agtige attitude, der præger numrene. Bedst er det dog, når aggresiviteten modereres med små melodiske oaser, som det er tilfældet hos den kun nitten år gamle Richard Devine, der er repræsenteret med tre numre her. At sige, at han er værd at holde et vågent øje med i fremtiden, er absolut ikke nogen overdrivelse! *MB*

GGGGG

Krafty Kuts presents Slam The Breaks On
(Lacerba/VOW)
"Lav en fest i tre trin: Køb først *Slam The Breaks On*. Sæt den dernæst i din cd-afspiller eller på din pladespiller. Til sidst: Tænd og skru op! (Du behøver ikke spekulere på at invitere dine venner, hvis du spiller højt nok, vil de, og nye til, komme helt af sig selv. Nogle af dem vil sikkert have chips og dip med)."
Den mest funky og dansevenlige kompilation jeg længe har hørt indenfor breakbeatgenren. Her er de fleste af de kendte fra dansegulvsmagneter som Fatboy Slim, Freddy Fresh og Krafty Kuts, til funky hip hoppere som De La Soul, Jurrasic 5 og Mixmaster Mike. Kun enkelte af numrene kræver lidt velovervejet mixing i et DJ-sæt, for at virke. Resten er rene, spontane festmagere. Hvis du køber cd-versionen (dobbelt-cd) får du nogle flere numre med, og du kommer til at nyde godt af Krafty Kuts evner som DJ – fuldstændig smooth og med sans for et forløb. *360°*

GGGGG

Mango Delight
Danger Is a Haunted Lollipop
(Tender Productions)
Mango Delight (det være sig én eller flere personer) går med garanti på Kunstakadamiet eller har venner, der gør det. Så er du advaret – det kræver en vis selvhøjtidelig kunstkendermine at bevæge sig gennem Mango Delights lydtegnefilm. Ikke forstået sådan, at numrene er kolde og umenneskelige, men de er i høj grad konstruerede. Der er ikke noget her, der kommer direkte fra fødderne, maven eller hvor det nu kommer fra, når man skaber noget, uden at være bevidst. Nærmest for at understrege denne stemning, er halvdelen af numrene indspillet i Japan; næsten skræmmende moderigtigt. Når musikken fungerer bedst, virker den nærmest foruroligende i sin overfladiske, robotskabte uhygge. Når den virker værst, svælger Mango Delight lige lovlig meget i smagen af sig selv. Det er på eget ansvar, du begiver dig ind i Mango Delights minimale, elektroniske og futuristiske univers, for han/hun/den/det/de ved, hvad han/hun/den/det/de vil, og det er ikke for sjov - måske vender du aldrig tilbage! *360°*

GGGGG

Peshay
Miles From Home
(Island/Universal)
Den engelske presse har i de sidste par måneder kæmpet for at findes flest superlativer at hæfte på *Miles From Home*. Det har de gjort et par gange før i år med andre plader, uden at det nødvendigvis havde noget på sig – et eller andet skulle de udråbe til et mesterværk! Men denne gang er det ikke bare lavvande på den elektroniske scene, der får dem til at råbe højt. Denne gang er der tale om et helt fantastisk album. Det beviser, at Peshay har sin helt egen klang og stil, og fortjener at blive hyldet som Roni Size, Adam F, Photek og andre er blevet hyldet før ham. Det er sjældent, man hører en drum'n'bass plade uden klichéer – drengene lytter vel til hinanden – og denne er ingen undtagelse. Men den indeholder også numre uden for drum'n'bassgenren og det er specielt på numre som *Live* At, *Pacific* og *Theme*, at den skaber et unikt univers af præcise jazzsamples, groovy og skarpe rytmer, dybe basgange og (vel nok det mest atypiske) cool melodiske passager. Måske er det sidste takket være danskeren Lasse Illinton (ja, ham fra gamle Gangway), der er medkomponist og –producer på de fleste af numrene. Moderne souljazz, hvor "moderne" ikke betyder selvhøjtidelig, men nyskabende! *360°*

GGGGG

MÅNEDENS

Tricky
Juxtapose
(Island/Universal)
Tricky albumdebuterede i 95 med den fremragende Maxinquaye, der af flere musikblade blev kåret til årets album. Det etablerede ham som én af trip hoppens gudfædre sammen med Bristol-kollegerne Portishead og Massive Attack. Han fulgte op med fritidsprojektet Nearly God, inden han udsendte *Pre-millenium Tension (96)* og *Angels With Dirty-Faces (98)*, hvor han bevægede sig langt fra trip hoppens udgangspunkt. Men hvor *Maxinquaye* var banebrydende, var han nu havnet i et skræmmende og skizofrent univers. Om end svært tilgængelig, var musikken imidlertid stadig udfordrende.
Tricky er nu bosat i New York, og hans fjerde album, *Juxtapose*, er co-produceret af hip hop-produceren Grease og DJ Muggs fra Cypress Hill. Det er stadig muligt at blive indfanget af Trickys dragende, messende vokaler, som på *Luv* eller *Hot Like A Sauna*, men hvor han tidligere blev akkompagneret af Martinas magiske stemme, afbrydes han nu for ofte af gæstevokaler som speedrapperen Mad Dog. Erstatningen for Martina, der p.t. arbejder på et soloalbum, er et ubeskrevet blad ved navn Kioka, der har svært ved at leve op til Martinas præstationer.
Synth og akustisk guitar giver et afvekslende og varieret billede, men danner i bedste fald en skæg, dog ofte alt for skærende, kontrast til Trickys dystre vokal.
Han har muligvis moret sig med indspilningen af dette album, men Trickys musikunivers er stadig præget af dysterhed, stemningsfyldte keyboardflader og flænsende guitarer, som ikke stemmer overens med det lettere hip hop-udtryk.
Juxtapose lyder som et forsøg på at bygge bro til hip hoppen, men det er ikke noget vellykket forsøg, og fjerner man rappen, lyder musikken ofte som down-tempo slacker-rock! Pladen er lettere tilgængelig end *Angels With Dirty Faces*, men den er langt fra trip hoppens inspirerende, slæbende beats på *Maxinquaye*.
snab

GGGGG

SINGLE

Hør DJ 360° (hver 3. fredag i måneden på Bassment, Rust) og følg med i, hvor han ellers spiller på www.vow.dk/april/

Raw Man
Lovers
(Crydamoure)
Cool og rå discohouse med skrigende hooklines. Specielt nummeret Number 7 på b-siden og Le Knight Klub remixet af dette vil få dansegulvet til at hoppe rundt med armene i vejret. Selvom det stadig virker, eller måske netop fordi det stadig virker, må man undre sig over, hvor længe de kan blive med at lave det samme discohousenummer med forskellige discosamples om og om igen. *360°*

●●●●●●●●●●○

Dj Q
The Red Ant EP
(Go-Beat/Universal-Polygram)
Dj Q markerede sig med mærkelige mudrede og minimale housenumre på MoWax for nogle år siden. Hans numre på The Red Ant EP er stadig mærkelige og minimale, men de er blevet en smule lettere tilgængelige. Desværre er noget af charmen ved det atypiske dermed også røget, så monotonien begynder at virke imod nummeret efter et par minutter. *360°*

●●●●●●●●○○○○

Nick Faber
Let Me Hear You Clap Your Hands
(Marble Bar)
Marble Bar har stået for nogle af de mere utilpassede numre indenfor grænselandet mellem breakbeat og house med udgivelser fra bl.a. Bronx Dogs, og *Let Me Hear You Clap Your Hands* er ingen undtagelse. Tættere på et kommercielt hit, end jeg har hørt dem før, men heldigvis stadig med en rå og upoleret lyd og attitude á la Depth Charge. God hookline. *360°*

●●●●●●●●●●○○

Superfunk
Come Back remixes af Trouble Men og Mike 303
(Fiat Lux)
Skarp og rå blanding af elektro og disko. Numrene er ret så stillestående, men de svinger godt og kan være det fint supplement til den ensartede diskohouse lyd. *360°*

●●●●●●●●●○○○

Gene Farris
Low Down Dirty World
(Farris Wheel Records)
Noget af det mere uskønne diskohouse jeg har hørt i noget tid – nærmest Ibiza-euro-disko!
Men det svinger godt, og hvis man nøjes med at spille et par minutter af pladen, så undgår man sikkert også at blive sindssyg. *360°*

●●●●●●●●○○○○

Req
Daily Breaks
(Skint/Sony)
Req behersker i sjælden grad den minimalistiske breakbeat-stil. Hans numre har en sær spænding mellem rytmerne, der gang på gang er ved at snuble over deres egne ben og gå i stå, og de sløve og blide lyde/melodier, han krydrer med. Man bliver dejligt forvirret! I mine ører fortjener Req lige så meget opmærksomhed som DJ Krush, men indtil nu har han ikke fået den, fordi hans musik ikke er ligeså tilgængelig. Det er ikke for børn det her! *360°*

●●●●●●●●●●○○

T. Chana
Layin' Trax vol. 1
(Deroy Records/Jack)
Deroy Records bruger selv synonymet "Pornofunk" om deres stil, og det er ikke helt galt. T. Chana er musikalsk beslægtet med Herbaliser og i det hele taget Ninja Tune-lyden, men en anelse mere chillet. Manchester, der tidligere har gjort sig bemærket med Fat City Records og Grand Central Records, markerer sig endnu engang som en by, der mere og mere har sin egen lyd. *360°*

●●●●●●●●●○○○

Pan Sonic @ Sunset

Pan Sonic

Den eksperimenterende, finske technoduo Pan Sonic laver musik på et abstrakt og minimalistisk plan, men de pointerer vigtigheden af, at musikken er helt åben overfor lytteren hvad angår tolkningen. GAFFA mødtes med de to finner i englenes by, Los Angeles.

Den finske technoduo Pan Sonic hed tidligere Panasonic, men måtte ændre navnet efter ordre fra elektronikgiganten.

Af Niels Mark Pedersen
Foto: Perou

Ørken - det eneste øjet skuer i hundrede af kilometers afstand, mens jeg sidder i Virgin Atlantics VS23-fly på vej mod englenes by.

Solnedgang - mørket lægger sig over ørkenlandskabet. Med ét forvandles mørket til et flimrende lysinferno, domineret af røde og hvide lys, der bevæger sig i et netværk af freeways, boulevards og avenues. Et af højdepunkterne på dette, mit tredie besøg i Los Angeles, er mødet med den eksperimenterende finske techno-duo, Pan Sonic. De skal spille på Roxy Theatre - midt i en af Los Angeles' kulturhøjborge, Sunset Boulevard i Hollywood.

Stillehavet er lys kongeblå og flyder sammen med himlen, da jeg kører fra Santa Monica mod Roxy Theatre på Sunset Boulevard. Det er "rush hour", og bilkøerne har ingen ende. Jeg har et møde med Pan Sonic.

Mika Vainio og Ilpo Vaisanen, der tilsammen udgør Pan Sonic, møder jeg inde i Roxy Theatres koncertsal. Om et par timer skal de spille her, og alligevel synes de helt afslappede. Deres USA-turne har foreløbig kun ført godt med sig, fortæller Mika, mens vi prøver at finde et afsides rum oppe ved tagkvisten. Især i Boston og Chicago har deres ekstreme lydeksperimenter været en stor succes. Pan Sonic laver godt nok musik på et abstrakt og minimalistisk plan, men Ilpo pointerer vigtigheden af, at musikken er helt åben over for lytteren hvad angår tolkningen.

-Vores inspiration til musikken kommer jo fra alt; også de banale ting i hverdagen som f.eks. en grå regnvejrsdag, god mad, naturen og kunst, fortæller Mika.

- Ja, eller fra butikken fra den anden side, tilføjer Ilpo med et glimt i øjet og et lumsk grin. – En slet skjult hentydning til Larry Flynts legendariske Hustler-forretning, der ligger over for The Roxy.

Det næste jeg er interesseret i at vide, er historien om, hvordan Miko og Ilpo i sin tid startede gruppen.

- Vi mødte hinanden i slutningen af 80'erne mens vi stadig, begge to, boede i Finland. Dengang lyttede vi meget til plader som Throbbing Gristles *20 Jazz-Funk Greats*, Kraftwerks *Radio Activity*, Brian Enos *Music For Airports*, Suicides debut, og endelig pladen fra det gamle finske 70'er rockband Hurricanes. Vi fandt hurtigt ud af, at vi kunne lave noget musik sammen; at vi havde fælles tanker om musik. Så for fem år siden dannede vi gruppen Panasonic, fortæller Mika.

Panasonic forbudt

Fra den dag var navnet "Panasonic" ikke længere kun navnet det A/V-udstyr, der står hos din radio-forhandler, men på en af de få virkelig banebrydende grupper i den elektroniske musikundergrund. Men hvorfor valgte man et gruppenavn, der næsten på forhånd var dømt til at volde problemer?

Ilpo forklarer, at navnet virkede meget stærkt på dem - dels ordlyden og dels ordets betydning (lydpanorering *red.*).

- Da vi også var meget betaget af koncernens logo, valgte vi også at lade os inspirere af dette. Men for et års tid siden fik vi en henvendelse fra en af Panasonics topchefer om, at vi måtte ændre vores navn. Derfor hedder vi nu Pan Sonic.

- I dag bor jeg i Barcelona, fortæller Miko. Alt vores studiearbejde foregår i Barcelona, så Ilpo har også planer om snarligt at komme ned og bosætte sig i sydens sol. Byen er et behageligt sted at være, og studie-faciliteterne er udmærkede.

Barcelona har åbenbart en magnetisk kraft på eksperimenterende finner, da det senere i interviewet kommer frem, at deres tidligere samarbejdspartner og ven, Jimi Tenor, også har bosat sig der.

Miko og Ilpo lægger ikke skjul på at være yderst perfektionistiske i deres arbejde med Pan Sonic. Inden de går i studiet er alt fuldstændig planlagt og velorganiseret, så det kun er mindre detaljer, der skal justeres under indspilningen. Til spørgsmålet om hvordan Pan Sonic har opnået den karakteristiske og iskolde lyd, svarer Miko, at de anvender special-konstruerede synthesizers.

Eftersom Pan Sonic ofte bevæger sig ud på ekstremerne af lydspektret, falder det helt naturligt at spørge, om gruppen opfatter sig selv som værende en del af den støjfokuserende musikgenre "noise".

- Jeg betragter Pan Sonics musik som værende en lettere tilgængelig form for noise i forhold til den mere ekstreme noise-stil, svarer Miko. Vi lytter begge to også til den ekstreme noise. Det er hovedsageligt den japanske scene, der er interessant, siger Ilpo, og fortæller, at de har planer om at påbegynde et samarbejde med den japanske støjkunstner Masonna.

Men hvorledes forholder det sig med den amerikanske scene?

- På den amerikanske noise-scene er der en lidt kedelig tendens til at have fokus rettet mod industrialpionererne (Throbbing Gristle m.m. - red.), når de komponerer, svarer Mika.

Det sidste jeg beder Ilpo og Mika om, er et bud på fremtidens eksperimenterende elektroniske musikscene. Ilpo forudser, at noise-scenen vil få en større og større betydning. Mika supplerer med, at Japan er et af de mest interessante lande indenfor eksperimenterende elektronisk musik. Endelig fortæller han overraskende, at den østrigske scene er værd at holde øje med – særligt pladeselskabet Mego.

Pan Sonic live!

Da jeg et par timer senere vender tilbage til Roxy Theatre, er der 300 mennesker i koncertsalen. Pan Sonic går på scenen klokken 20.30. På dette tidspunkt har folk klynget sig tæt sammen oppe foran scenen. Miko Vainio og Ilpo Vaikanen indleder sættet med en højfrekvent monoton lyd, der varer ved i et minut eller to. Med dette er der taget hul på Pan Sonics lydinferno. Lydanlægget er tilkoblet et oscilloskop-lignende apparat, der via en projektor, grafisk illustrerer Pan Sonics ekstreme lydshow på en storskærm; en effektiv detalje til at understøtte Mika og Ilpos næsten sygelige maskinunivers.

Musikken opererer fra begyndelsen af koncerten på et plan, hvor menneskelige kræfter virker latterligt ligegyldige. Det er iskoldt uden den mindste følelse. Maskinerne har totalt overtaget styringen i musikken. De minimale beats kombineret med den kolde og oftest støjende maskinlyd, giver associationer mod de værst tænkelige forestillinger, om hvordan menneskets magt elimineres af computer-teknologiens uhyggeligt voksende magt. Musikken minder til tider om en brutal udgave af Kraftwerk, når stemningen er allermest følelsesforladt. Som f.eks. på visse af numrene på *Radio Activity* og *Computerworld*.

Som Mika Vainio forberedte mig på under vores møde, er lydene under deres koncerter væsentligt mere støjende end på deres albums. En del af publikum vælger også at holde sig for ørerne under de mest ekstreme lydmæssige udskejelser.

Da sidste tone fra Pan Sonics maskinstation forsvinder ud i det mørke rum, føles det næsten som et anti-klimaks at befinde sig i en koncertsal på Roxy Theatre. Publikum står målløse og tomme, som var de blevet forvandlet til robotter. Kort efter afløses stilheden af klapsalver og jublen, der næsten ikke finder nogen ende.

I en halv time har Pan Sonic taget publikum med på en rumrejse til et af lyd-universets koldeste galakser; en rejse man som tilskuer sent vil glemme, og som i sig selv har været hele turen, fra Danmark til Los Angeles, værd.

Finn P. Madsen

BEDST LIGE NU

Gay Dad: Leisure Noise
Hvilken herlig bøssefar

Damien Jurado: Rehearsals For Depature
Lavmælte sange for torturerede sjæle

Lydsporet, Fredericia
En landets mest velassorterede cdpushere, der med sin dedikation og forbindelser til rocken skaffer alt, hvad der normalt ikke er tilgængeligt herhjemme

VÆRST LIGE NU

At se den tidligere sexbombe Debbie Harry optræde på årets Roskilde Festival i spraglet husmodertøj fundet i rodekassen fra Tøj & Sko; nå ja, hun er jo også over de 50

A Tribute Album
Marvin Is 60

(Universal)

Hold da k***, hvor en sammensætning af artister! Marvin ville have fyldt 60 i år, og her giver nogle af R&B-genrens allervarmeste navne en hyldest til geniet, med versioner af Gayes største. Erykah Badu og D'angelo, Brian McNight, Will Downing, Jon B, Zhané, Montell Jordan og JOE for bare at nævne nogle. Det er dog med varieret succes, at mesterværkerne ny-fortolkes. De har alle tillagt numrene deres personlige stil, og i de fleste tilfælde er numrene også produceret af artisterne selv. Det er dog ikke alle, der har en stil, der passer til Marvin. Der er ingen tvivl om, at numrene passer utrolig godt til de kunstnere, der har valgt at fortolke dem, f.eks. når Zhané fortolker partytracket *Got To Give It Up*. Men kunstnere med en meget moderne lyd, gør Marvins dybe varme soulstemning for overfladisk og elektronisk, hvilket f.eks. er tilfældet med Montell Jordan og Jon B. Det er tydeligt, især på denne skive, at se hvordan mange af de nye navne, kvindelige såvel som mandlige, er stærkt inspireret af Marvins sangstil. Jeg tror, at skiven formår at give Marvins musik og tekster en velfortjent ny opmærksomhed i denne nye R&B indpakning. Marvin er indbegrebet af rødderne til moderne soul.

Sohail (Cry For Soul)

GGGGCC

Dave Hollister
Ghetto Hymns

(Universal)

Dave Hollister gik fra Blackstreet og Teddy efter deres kanonstærke debut cd. Siden har han optrådt med så varierende navne som Mary J. Blige, Tupac og Patti Labelle. Der er ingen tvivl om, hvorfor Teddy valgte Dave til sin gruppe, for manden kan synge. På sin solodebut leverer mr. Hollister indlevelsesrig og passioneret sang i R&B verdensklasse.

Produktioner som han selv har stået for, sammen med Eric Sermon (EPMD, Def Squad) holder hele vejen til banken. En virkelig dejlig lytte-skive med pumpende rytmer og historier fra Ghettoen, som *Came In The Door Pimpin'* og *Baby Mama Drama*, samt få rykkenumre, f.eks. *Round and Round*. Der er også en ret udsyret R&B version af Michael McDonald-klassikeren *Keep Forgettin'*. En af de skiver, der bliver bedre ved flere gennemlytninger.

Sohail (Cry For Soul)

GGGGCC

Jennifer Lopez
On The 6

(Sony)

Det måtte jo være for godt, til at være sandt. Man kan da ikke både se godt ud, være dygtig Hollywood-skuespiller, og samtidig også være R&B talent. Det sidste gik ikke, på trods af det så udmærkede Rodney Jerkins hit *If You Had My Love*, der låner fra Brandy og diverse andre. Noget, der går så pinligt tydeligt igen på andre numre. Stakkels Rodney, man kan næsten forestille sig, hvordan diverse kunstnere (var der nogen, der sagde Whitney Houston?) prygler ham om at levere et hit helt magen til *The Boy Is Mine*. Det bliver spændende at se, hvad han kommer op med til Michael Jackson.

Jennifers debut er til gengæld stærkt præget af hendes latinamerikanske rødder, hvilket gør den ret anderledes. Der er blandt andet et rigtigt party salsa-nummer produceret af Gloria Estefan og nogle numre på spansk. Der er da enkelte numre, der beviser, at hun kan synge nogenlunde, men produktionerne på denne debutskive er simpelthen for kedelige både musikalsk og indholdsmæssigt. Bedre held næste gang.

Sohail (Cry For Soul)

GGGCCC

Cibbo Matto
Stereotype A

(Warner)

De to japanske New Yorker-piger Yuka Honda og Miho Hatori er rygraden i det samplerbaserede hybridpopprojekt Cibo Matto. På deres andet album *Stereotype A*, blander pigerne alt fra hip hop, r&b, jazz, bossanova, funk og kitchet 70'er-pop. Pladen er næsten lidt for lækkert produceret, og genrer såvel som instrumentering blandes så problemfrit, at sangene forbliver søde og syntetisk renvaskede uskyldigheder. Det har ellers ikke skortet på New Yorker-notabiliteter i studiet hos Cibbo Matto, hvor bl.a. guitaristerne Arto Lindsay og Marc Ribot har fundet vej. På forgængeren *Viva! La Woman* var Cibo Matto en duo, men siden er Sean Lennon og Timo Ellis blevet indlemmet som en slags halve medlemmer, efter at Yuka Honda producerede kæresten Lennon Jr.s sidste udspil. Cibbo Matto er verdensmusik i ordets egenligste forstand, nemlig en fuldstændig naturlig blanding af musikalske stilarter fra hele verden i en stuvning fra New Yorks "melting pot". *Stereotype A* er en plade med mange lækre numre og iørefaldende sange, men pladen er samtidig noget overproduceret og mægtig. At lytte til *Stereotype A* i sin fulde længde er lidt ligesom at spise sig igennem en hel othellolagkage, for så at få endnu et stykke tilbudt.

Peter Studstrup

GGGCCC

The Gap Band
Y2K – Funkin' Till 2000 Comz

(Edel)

Man siger, at man skal give *heartbeat probs* til de musikalske legender, hvis hjerter stadig banker, og ikke bare komme i tanke om, hvor store de var, efter de har forladt denne dimension. Men hvorfor er det så bare så ofte, at de ikke formår at lave nogen form for comeback i deres livs efterår? Der er en tid og et sted for alt, og den er desværre løbet fra de legendariske Wilson brødre. Charlie har stadig den vilde sangstemme, men udsat for dagens instrumenter og programmering, er lyden tynd og idéforladt. Enkelte numre, som titelnummeret (med gæsteoptræden af bl.a. Snoop Dogg og DJ Quick) og *Baby I Remember Your Face*, opnår næsten de gamle funkhøjder, men *that's it*. Denne skive kan nydes for nostalgien og ikke meget mere.

Sohail (Cry For Soul)

GGGCCC

Missy Misdemeanor Elliott
Da Real World

(Elektra/Warner)

For det første vil jeg gerne gøre opmærksom på manden bag, nemlig produceren Timbaland, som med sin helt specielle lyd, har en stor del af æren for dette vellykkede projekt. For fra at være den tykke veninde, der bare var med på en kigger, så er Missy virkelig ved at være et spændende verdensnavn. Hun synes at have fundet sin plads i gamet med udgivelsen af sin kun 2. plade. Hun stråler af selvtillid, faktisk så meget, at hun kalder sig selv for en bitch, der tager hvad hun mener er hendes. Missy er faktisk ved at være helt derovre, hvor selv den mest hardcore-pigeraphader også vil kalde hendes personlighed for sej. Hun er nemlig sej, når hun fører sig frem over Timbalands svingende produktioner. Når hun har gæsteoptrædende som Redmand, Eminem, Lady Saw eller Aaliyah & Da Brat med, så lyder det, som om de har været i gruppe i årevis, og ikke som på andre plader, hvor gæsteoptrædende ofte lyder som noget spontant. Pladens højdepunkter er numre som *Busa Rhyme* med Eminem, som fyrer den for svedigt af sammen med Timbaland hen mod slutningen af nummeret. Ellers kan et nummer som *Stickin Chickens* også et eller andet. Jeg er faktisk kun positivt overrasket over denne rap, eller skal man kalde det for en R&B plade? Det må vist være op til den enkelte lytter at afgøre. Uanset hvad, så er det en anbefalesværdig plade Missy her har lavet.

Michael C.U.P. Rasmussen

GGGGGC

Gay Dad
Leisure Noise

(London/Warner)

Gay Dad, bøssefar. Bare navnet oser af ren hype, og selvfølgelig har de allerede af den engelske musikpresse været udråbt som den næste store ting. For som tidligere rockjournalist på bl.a. Mojo, ved sangeren, sangskriveren og guitaristen Cliff Jones, hvordan kortene skal spilles, hvis man vil frem som glitrende rockstjerne og have sit navn bøjet i neon. Jones er kløgtig nok til at vide, at der skal mere til, end at pudse på andres trofæer. Debuten *Leisure Noise* er derfor en behagelig overraskelse, hvor bandet nok låner ved både Roxy Music og Bowie, men forstår at gengive deres glam input med en egen personlighed tilsat nogle iørefaldende melodier, der ikke sådan lader sig ryste af. Allerede fra den storladne åbner, *Dim Star*, spores en atmosfære, som er præget af både nostalgi og en fremadskuen, der siver sagte og ubesværet afsted. De herlige glitterrockere, *Joy* og *To Earth With Love*, med space-keyboards og kitschede trommebeats til at opretholde det rette kick, sparker derudad i et tempo, hvor tøjlerne slippes, mens *Oh Jim* og *My Son Mystic* er mere luftige med masser af uimodståelig poprefræn. På store dele af albummet leger bandet i teksterne med seksuelle tvetydigheder, som i den mystiske *Different Kind Of Blue*, der med linierne: "It's a boy thing like a girl thing that makes my head sing", mens Jones på den storladne *Talk Talk* søger sin Gud om svar med ordene: "Jesus Christ how's a good man got to be / Jesus Christ they really took the ground from me". Gay Dad er et ekstraordinært foretagende, og om man vil det eller ej, har de med Jones en person, som ikke kun forstår at iscenesætte et band, for der er også en vilje bag, hvilket gør at *Leisure Noise* sagtens kan stå distancen nu og fremover.

Finn P. Madsen

GGGGCC

Witness
Before The Calm

(Island/Universal)

Englænderne har altid været en smule misundelige over ikke at have et band som R.E.M, men nu lysner det en smule, for med Wigan kvartetten Witness' debut, *Before The Calm*, får briterne lidt at dulme dette savn med. Åbningsnummeret, den sagte *Second Life* med lullende klokkespil, og *Heirloom* med et mere fremadrettet drive, lyder som snydt ud af næsen på stjernerne fra Athens, Georgia. Men heldigvis forstår bandet på resten af pladen at løsrive sig nogenlunde og ikke dumpe i plagiatfælden. I stedet bruger de Stipe & co's *Automatic For The People* som en nyttig skitse, til at uddrive nogle smukke og sårbare sange med. Det meste af *Before The Calm* foregår i et neddroslet tempo, hvor allerede det andet nummer, den hymnefulde *Scar*, får bid, og herfra er der ingen vej tilbage. Den sørgmodige *Freezing One Morning* med et dryppende piano og nogle forvrængede guitarlinier, der bliver sluppet løs i fuldt udbrud, er såre smuk. Til at gøre sangenes melankolske leje ekstra troværdigt, forstår sangeren Gerard Starke med sin smertende vokal, at give sangene den weltschmertz, som får den højtidelige *My Old Song* og *So Far Gones* spøgerier, til at hvile fuldstændig afklarede i sig selv. "There's no believin'", klynker Starke på *My Friend Will See Me Through*, vist er der så, for ved genhør vokser *Before The Calm* sig ud af sin tysthed og ind i lyset. Noget, der sikkert også faldt den tidligere Verve-guitarist Nick McCabe ind, da han, som ven med Witness, gav dem en hånd med på vejen, ved at aflevere deres demo til pladeselskabet.

Finn P. Madsen

GGGGCC

Destiny's Child
The Writing's On The Wall
(Sony)

De fire teenage soul-divaer i Destiny's Child er tilbage med opfølgeren til sidste års No No No Yes Yes Yes debutskive. Et gennemtænkt værk bygget op om kærlighedens og forholdets 15 bud. Hvert nummer indledes med et DC bud, der relaterer til nummerets indhold, og så rykker det ellers derudad med velproducerede numre fra genrens kendteste og hotteste producere. Udover deres egne bidrag er Wyclef Jean med igen, Missy Elliot har leveret et lækkert nummer, manden bag TLC's kiksede hit *No Scrubs*, Kevin "She'kspere" Biggs, forsøger at gentage succesen med *Bug-A-Boo* (og det er lige så forfærdeligt). Til gengæld leveres kvalitetsnumre af Rodney Jerkins, Daryl Simmons og Tony, Toni, Tonés Dwayne Wiggins. Bayoncés leadstemme er temmelig irørefaldende, hvis man kan leve med den til tider meget skingre ungpige-lyd. Vokalarrangementerne fungerer flot de fleste steder, og de fire piger supplerer hinanden utrolig godt. Allerede da de leverede *Get On Da Bus* til *Why Do Fools Fall In Love?*-soundtracket, kunne man høre, at der var sket en positiv udvikling siden deres debut, og den fortsætter på dette, deres andet album. Efter flere gennemlytninger lægger man mærke til, hvor gennemarbejdet og detaljeret et værk det er. Denne skive burde raketere DC til En Vogue status.

Sohail (Cry For Soul)

GGGGG

Public Enemy
There's A Poison Goin On
(PIAS Recordings/Playground)

Til alle nervøse Public Enemy-elskere, som begynder på at læse denne anmeldelse, kan jeg med det samme berolige dem, for jeres yndlings hip hop-band er stadig lige så rapkæftet og rå i deres musik. Frontmanden, Chuck D, har stadig en verbal røvfuld til hele verden. Det er sgu' fedt, at der trods alt stadig er nogle få, der holder den kritiske vinkel til hip hoppens udvikling. Og selvfølgelig også til pladeindustrien, som må stå for skud, idet Public Enemy ragede uklar med deres gamle Def Jam records (som er blevet overtaget af PolyGram, som igen er blevet overtaget af Universal) over det lovlige i at lægge deres musik ud på internettet i form af MP3-filer. Nu er de fri, og Chuck D er lige så rå som altid, Flavor Flav er lige så sprællevende som han plejer, Terminator X kan stadig ikke scratche, og Professor Grif spøger i baggrunden. Så alt er, som man kan forvente, og det er da meget fedt, men heller ikke mere.

Michael C.U.P. Rasmussen

GGGGCC

Snoop Dogg
No Limit Top Dogg
(No Limit Records/Virgin)

Tro det eller ej, men manden, der sidste gang skuffede os alle med en gang ligegyldig hardcore gangster, no-limit pis, har netop udgivet endnu en plade på Texas selskabet No Limit. Det overraskende er, at denne gang har Snoop lært af sine fejl, droppet No Limit lyden og er vendt tilbage mod den gamle G-funk, som han var med til at opdage sammen med sin gamle makker Dr. Dre. Pladens højdepunkt er netop det gamle Snoop/Dre samarbejde, der ligger på nummeret *B Plaece* featuring Nate Dogg og Xzibit. Derudover er Snoop Dogg i topform på numrene *My Heat Goes Boom & Don't Tell,* featuring Warren G, Mauseburg & Nate Dogg. Det er virkelig en fornøjelse at være i selskab med Snoop, som samtidig er blevet en smule ældre, hvilket tydeligt høres, da der findes lidt mere laid back toner på denne plade, end du normalt finder på en typisk Snoop-plade.

Michael C.U.P. Rasmussen

GGGGCC

Aud Wilken
Diamond In The Rough
(Universal)

Der svæver en sfærisk kølighed og skønhed over Aud Wilkens debutalbum. Køligheden kan hurtigt tilskrives Aud Wilkens færden på den mere dystre del af rockscenen i slutningen af 80'erne, mens det er mere uvist, hvorfra skønheden stammer. Måske kommer den ligefrem fra Aud Wilkens optræden ved Dansk Melodi Grand Prix i 1995.

Nu er der umiddelbart langt fra den hypermoderne *Diamond In The Rough* til hendes vindermelodi *Fra Mols Til Skagen* - og alligevel ikke. Den evigegrønne poptone vi finder i de gamle grand prix-klassikere *Dansevisen* og *Skibet Skal Sejle I Nat*, er nemlig også eksisterende på dette stemningsfyldte og voluminøse popalbum, der lancerer Aud Wilken som den moderne popdiva med hang til mørke rullegardiner og store velourbetrukne sofaer. Der er faktisk en god portion Madonna over Aud Wilken på *Diamond In The Rough*, som synger køligt og distanceret i de lækre popsange.

Producerparret Thomas Blachman & Kasper Winding holder en befriende lav profil på albummet, og har med stor succes fremelsket en næsten himmelsk og ydmyg poptone, der klæder Aud Wilkens meget rene vokal.

For den danske befolkning vil Aud Wilken med garanti stadig være den ukendte pige, der vandt med *Fra Mols Til Skagen*, og som den kulørte ugepresse hadede af et godt hjerte, fordi der ikke var meget glamour eller spontan glæde at hente hos den lidt sky og tillukkede syngepige. Med *Diamond In The Rough* tager hun nu også tilløb til en udfordrende solokarriere for et mere begrænset publikum efter diverse musikalske gæstevisitter gennem mere end ti år.

Jan Opstrup Poulsen

GGGGCC

Marie Frank
Ancient Pleasures

Navnet Marie Frank har længe rumsteret under overfladen på den danske musikscene. Hun har været en flittig gæst på de danske spillesteder de sidste par år, og gav også sit bidrag på den danske Elvis-hyldest, *Burning Love*. Nu er den 24-årige sangskriver og sangerinde så klar med debutpladen *Ancient Pleasure*.

Albummet er måske ikke et kommende kanonhit, men der hersker til gengæld ingen tvivl om, at vi her bliver præsenteret for en af de mest lovende sangskrivere under den danske pophimmel. Marie Frank har ganske enkelt et anslag i sine små og finurlige popsange, som man kun møder hos de sangskrivere, hvor sangene kommer helt naturligt til dem.

Der er derfor ikke noget overproduceret præg på denne debut, hvor sangene står lysende klare, og stadig vil stå der, hvis man skærer helt ind til benet. Det høres tydeligt, at sangene er en uadskillelig del af Marie Frank, og hun behøver ikke at gøre sig de helt store anstrengelser for at formidle dem. Men Marie Frank har bestemt også arbejdet for det. Hun har i sine spæde musikalske år spillet sin Bob Dylan og Neil Young, og er senere draget til New York, for at lære sangskrivningens sande ansigt at kende. Foruden at finde sammen med professionelle, amerikanske sangskrivere i New York, stødte hun også ind i den amerikanske producer Daniel Wise, hvorpå hendes danske band blev sendt til byen, der aldrig sover.

Den amerikanske produktion er meget nænsom, og smyger sig elegant og næsten ubemærket omkring Marie Franks fine melodier. Hendes sange har en uimodståelig popfyldt sødme, som man også finder hos nutidige amerikanske sangerinder som Lisa Loeb, Sarah McLachlan og Tanita Tikaram, hvilket er et sjældent syn på vores breddegrader. Med sin lettere uskyldsrene popstemme får sangene tilmed den rette portion naivitet i deres udtryk, der altid giver popsange det sidste løft op mod de lyserøde skyer. *Ancient Pleasures* er nærmest som en let fjeder, hvor sangene blidt vugger afsted på en intens melodiøsitet. Med yderst irørefaldende sange som *Symptom Of My Time, Heart Of Saturday Night, Separated Soul* og den helt fortryllende ballade *Seven Days* må Marie Frank gå en gylden fremtid i møde.

Jan Opstrup Poulsen

GGGGCC

Grandaddy
The Broken Down Comforter Collection
(Big Cat/MNW)

De fleste af det 5 mand store orkester Grandaddys sange handler om at stå udenfor det etablerede samfund, og ruge i sin egen tristesse. Bandet har da også til huse ude på det store bøh-land, nærmere betegnet i den lille flække Modesto i Californien, som så at sige ingen har hørt om. Alligevel formåede bandet at lave en del opmærksomhed omkring sig selv i den garvede musikpresse med deres fremragende og meget personlige debut *Under The Western Freeway*, der udkom herhjemme i starten af 1998. Derfor udsendes, med rette nu bandets to første ep'er på ét album, plus et par rariteter til at holde på interessen til næste undfangelse. Ofte er sådanne plader desværre knap så interessante og mere forbeholdt samlere. Men *The Broken Down Comforter Collection* er en undtagelse. Inden den første langspiller, fremstod Grandaddys grandiøse keyboardflader, spaceagtige moog og kejtede guitarlinier som på *Wretched Songs, Levitz* og *For The Dishwasher* med sangeren og sangskriveren Jason Lytles papirstynde vokal, som den personlige sound, som gruppen skulle markere sig med. *Kim You Bore Me To Death og Taster* hører til blandt de mere skrabede obskuriteter, hvor bandet spiller en tunet lo-fi rock, som giver minder om The Pixies og Dinosaur Jr. *The Broken Down Comforter Collection* tilføjer ikke noget nyt til Grandaddy, men giver gisninger om, hvilke glimrende albums, der må kunne komme, ved at indånde den landlige odeur helt derude, hvor kragerne vender frivilligt om.

Finn P. Madsen

GGGGCC

Luscious Jackson
Electric Honey
(Grand Royal/EMI)

Udsprunget fra samme scene i New Yorks hip hop miljø som Beastie Boys, er det efterhånden lykkedes for den kvindelige Luscious Jackson, nu reduceret til en trio, at løsrive sig mere og mere fra sit udgangspunkt, ved at benytte et bredt sortiment af farverige musikalske inputs. Ikke at trommeslageren Kate Schellenbach (med en fortid i Beastie Boys), guitaristen og sangerinden Jill Cunniff og keyboardspilleren Gabrielle Glaser har brudt med deres brug af hip hop-samples og pulserende storbybeats, for dem findes der i store mængder på deres tredje udspil, *Electric Honey*. I forhold til deres forrige langspiller, *Fever In Fever out*, som Daniel Lanois producerede med stort udbytte, mangler her samme dybde af mystik og sofistikation, kun *Beloved* og *Christine*, med netop Daniel Lanois på slideguitar, indeholder disse hypnotiske momenter. Derimod har sangene fået et luftigt og mere flygtigt anslag, som på de fængende *Ladyfingers, Sexy Hypnotist* og den discoagtige *Summer Daze*. Rigtig hæsblæsende bliver det på *Fantastic*, med Debbie Harry på vokal og Space Diva, hvor bandet spiller en gang hæsblæsende new wave, der har sine momenter, fordi de ikke helt slipper deres fornemmelse for, hvordan et beat skal sparkes afsted, uden at miste den pulserende krydsning af rap og hip hop. Luscious Jackson har med *Electric Honey* lavet et album for sommeren, der med sine fængende omkvæd flyder sødt som honning, og med stor effekt klæber sig fast til lyttere med hang til andet end overflødigt sukkerstads.

Finn P. Madsen

GGGCCC

Jimmy Nail
Tadpoles In A Jar
(Eastwest/Warner)

Teater- og filmmanden Jimmy Nail er også sanger og komponist. I øvrigt spiller han desuden lidt mundharmonika og sår'n. Og så har han med *Tadpoles...* lavet et ganske fortrinligt rock-pop album. Jan Jacobs, har både produceret og mixet, og dét er han sluppet rigtig godt fra. Dog har Jeff Lynne produceret det oplagte hit *Blue Beyond The Gray*. Nummeret lyder som snydt ud af næsen på The Travelling Wilburys, men det er jo ikke så mystisk, når Lynne har haft en lab med i spillet. Også de melodiske *Call And Respond* og *There Goes A Man* har klart hitpotentiale. Nail står for cd'ens 11 skæringer undtagen den smukke *For Good*, der er forfattet af Nail, Sharp og Parish, samt Chapman/Whitneys , *My Friend the Sun* fra legendariske Familys fine album *Bandstand* fra 1972. Tonen er generelt dæmpet på dette album, der på tekstsiden er spækket med en moden mands personlige, men samtidig universelle, interessante, ofte pudsige og vedkommende observationer. I den slæbende, fascinerende *Down By The Seaside* hedder det f.eks.: "No-one's ever worked out why life's a bitch and then you die, but life's a bitter bitch down by the seaside". Her sidder Annie Whiteheads trombone-spil som vanligt lige i øjet. *W.L.T.O.*, hvor hele teksten er stykket sammen af bidder fra kontaktannoncer, er en sørgeligt munter sag, hvor Eddie Reader lægger nænsom stemme til godt halvdelen af ordene. Både instrumentalt, vokalt og tekstmæssigt er kvalitetsniveauet højt på hele denne cd, hvor sangene gradvist sniger sig ind på lytteren. *Tadpoles* hører til i den bedre ende af rock-pop skalaen.

Peter Widmer

GGGGCC

Music from The PJ's.
Diverse kunstnere
(Hollywood Records/Edel Records)

Dette er kort sagt et af de få soundtracks, som virkeligt er pengene værd. Fordi, alle kunsterne har lavet nye numre specielt til dette soundtrack. The PJ's handler om livet i The Projekts - eller ghettoen, om man vil. De fleste numre prøver at skildre de lyse sider ved at bo sådan et sted. Det kunne være bar-b-q eller bare kærlighedshistorier. Pladens absolutte højdepunkter er en ny sangerinde, som hedder Raphael Saadiq, som bliver fulgt til dørs af Q-tip. De har sammen lavet hittet *Get involved*. Eller Snoop Dogg, som viser glimt af hans gamle store klasse på nummeret *Life In The Projekts*. Man kunne også fremhæve uovervindelige Timbaland, featuring Bassy, som leverer et typisk Timbaland nummer med *Talkin Trash*. Men det, der overrasker mig på denne plade er, at de mindre kendte navne, man oplever på denne plade, bliver bedre og bedre for hver gang man hører den. Her vil jeg fremhæve navne som Krumb Snatchas, Imajin & fantastiske Sy Smith. Derudover optræder Raekwon, Earth Wind And Fire, George Clinton og Destiny's Child på denne udmærkede sommerplade. Det værste ved pladen er, at vi herhjemme har nogle hjernedøde tv-stationer at vælge imellem, der ikke kan se en kæmpesucces i Yhe PJ's, når de ser den. Derfor må vi nøjes med soundtracket.

Michael C.U.P. Rasmussen

GGGGGG

Medal
Drop Your Weapon
(Polydor/Universal)

Der er højt til loftet på Oxford-kvintetten Medals debut, *Drop Your Weapon*. Så højt, at der er fare for, at det hele ramler ned med en kæmpe maveplasker, fordi bandet bruger så mange forskellige instrumentale passager, til at formidle deres lårfede progrock med. Og så er der lige den alvorlige tone, der farver de fleste sange mørkere end nattens mulm. Men trods alt forstår gruppen at bruge disse stemninger, til at skabe et afsæt tilbage i en tidstunnel med stort udbytte, hvor Pink Floyd hørte hjemme først i 70'erne. Som på *Poncenby Smythe* og den instrumentale *El Producto*, især på sidstnævnte spiller Medal rasende, hvor det ene udbrud af elektriske tornadoer følger det andet. Det meste af albummet er bygget op med brusende hammond-orgel, guitarlinier med wah wah og tremelo effekt, der falder og stiger i tempo, mens sangeren Jamie Hyatts inderlige vokal formidler det store drama. At Medal på *Drop Your Weapon* er musikalsk beslægtet med Radiohead, er vel ingen tilfældighed, da de begge har domicil i Oxford, og her har opkomlingene sikkert lært en lektion eller to. På samme tid higer Medal efter det store skønhedssøgende rum, til at iscenesætte deres melodramatiske traumer, og det lykkes ganske pænt på et album, som har sine momenter, men som samtidig virker noget fortænkt.

Finn P. Madsen

GGGGGG

The Beta Band
The Beta Band
(Regal/EMI)

Gennem nogle uhyre spektakulære koncerter har den skotske kvartet The Beta Band skabt sig noget af et ry, bandet er nærmest gået hen og blevet en kultbegivenhed på en scene. Live bruger bandet al form for slagtøj og ekstrem instrumentering, der er inden for rækkevidde. For at krydre hele herligheden yderligere, har gruppen en fast DJ til at bakse rundt med lyden, og ud af det kommer de underfundige toner, som bandet har gjort til sit varemærke. Sådan er det også på Beta Bands debut i eget navn, som er et yderst stenet album, hvor de mest af alt lyder, somom de ikke laver andet end at fyre fede. Lange trancedannede forløb er den ene af de ting debuten pejler sig ind på, som på *It's Not Too Beautiful og Simple Boy*, hvor de udsvævende glider ud i et freaket lydlandskab, der er mere psykedelisk end den mest hampre hashtåge. Den anden ting som de beskæftiger sig med, er en slags rytmiske dancebeats, bygget op med alskens slagtøj lige fra grydelåg, bliktønder og bongo samples, hvor nummeret *Smiling* kører i det samme rytmiske spor, som til sidst ligger på irritationsgrænsen. På Beta Bands debut foregår der en masse musikalske løjer, der skal holde interessen fanget, men i længden bliver deres trancefolk en tand for meget, lidt mere substans havde været at fortrække.

Finn P. Madsen

GGGGGG

Damien Jurado
Rehearsals For Departure
(Ryko/MNW)

Tiden står nærmest stille på den, i Seattleboende, sanger og sangskriver Damien Jurados *Rehearsals For Departure*. Bare titlen siger, at vi her har med en jagende og tortureret form for sangskrivning at gøre, hvor opbrud og adskillelse mellem mennesker skærer ubarmhjertigt i sjælen. Gennem det meste af sit liv har hovedpersonen været kastebold for forældrenes trang til at hive teltpælene op og starte forfra igen, hvilket selvfølgelig har smittet af på albummets intimitet. Produceret af Ken Stringfellow (ex-The Posies), som med stort udbytte har forstået at aflæse denne glimrende sangskrivers trang til at levere sine sange på grænsen til det selvudviskende, er *Rehearsals For Departure* en lille perle af et udspil. Er man til Nick Drake, må Damien Jurado forekomme som en lille åbenbaring, for uden selv at have lyttet på den afdøde sanger, før efter at have udsendt sit andet udspil, findes her en snert af den samme sårbarhed og forfinede form for sangskrivning i folk/pop genren, der gjorde Nick Drake til den værdsatte sangskriver, han blev efter sin død. Damien Jurado er en personlig sangskriver, der forstår at skrive sine sange ud fra hjerte og smerte uden det bliver flæbende, derfor reflekterer *Rehearsals For Depature* en sjælden ægthed.

Finn P. Madsen

GGGGGG

Randy Newman
Bad Love
(Dreamworks/Universal)

Ikke siden *Land of Dreams* fra 1988 har den amerikanske komponist, sangskriver og sanger, Randy Newman, udgivet et "almindeligt" studiealbum. De sidste mange år har han koncentreret sig om at skrive filmmusik, senest til *Pleasantville, Toy Story* og *A Bug's Life*. Men nu har han igen sat sig til klaveret, spændt sin særegne ironiske og til tider melankolske streng, slået den an og leverer 12 snakkende, fortællende og beskrivende sange. Mange kender måske den nu gråhårede 55-årige mand for småhits som *Short People* og *I Love L.A.* På den nye *Bad Love* er der næsten intet nyt under solen. Med sin sædvanlige blanding af blid blues, halvcountry, musical og pianoballader, synger han sine tekster, og få kan som han spidde situationer, følelser og omgivelser – specielt hvad angår hjemlandets psykologi. Arrangementerne er forfinede og stilfulde, og for en gangs skyld skinner melankolien mere igennem sangene end Randy Newmans legendariske bidende, ironiske distance. Bedst er balladerne *Every Time It Rains*, som oprindeligt blev skrevet til Michael Jackson, og *I Miss You*. Resten er genkendelig og tryg Randy Newman-musik

Lars Nielsen

GGGGGG

RYSLINGE HØJSKOLE

SKUESPILLER

Drømmer du om at arbejde seriøst med teater - måske om at blive skuespiller.
Så er Ryslinge et godt sted at komme videre på.

Liniefag 12 timer om ugen

Skuespillertræning bla:
- Krop- og stemmeudtryk
- Rolle og figurarbejde
- Monolog - dialog
- Retorik
- Skuespillets teori og praksis
- Teatersport og improvisation
- Praktisk kulturarbejde
- Teaterproduktion

17 intense uger afsluttes med en stor forestilling.

Mulighed for turné!

Studiestart: 24/8-1999 og 7/1-2000
Varighed: 17 uger.

Kurset giver dig en god forberedelse til evt. optagelsesprøve på en teaterskole.

Homepage:
www.ryslinge-hojskole.dk
E-mail:
ryslinge.hojskole@inet.uni2.dk

Faglærer:
Ellen Lomholt
Tlf. 62 67 13 12

RYSLINGE HØJSKOLE
HØJSKOLEN 1 · 5856 RYSLINGE
TLF. 62 67 10 20

NU ER DEN HER! DEN NYE DANSKE TV-STATION . ALLE HAR VENTET PÅ!

MIR TV

MUSIC INFORMATION RADIO ON TELEVISION

80 % MUSIK
LIVE OPTRÆDEN
PARTY KANALEN
24 TIMER I DØGNET
INGEN REKLAMEBLOKKE

MUSIKØNSKER · GÆSTE DJ'S · KONKURRENCER
STUDIEVÆRTER · INTERVIEWS · MUSIK CHARTS
DANSESHOWS · MUSIKNYHEDER · PARTY INFO
MODESHOWS · CRAZY EVENT · PARTY NIGHT LIVE

MIR er en ny Dansk kabel tv-station
Hold øje med posten i august!

Ser du en stemmeseddel fra Tele Danmark så skynd dig at sætte kryds ved MIR TV.
Husk at sende din stemmeseddel ind med det musikalske kryds.

STEM PÅ MIR TV - DIN DANSKE PARTY TV KANAL

MNW DISTRIBUTION Præsenterer:

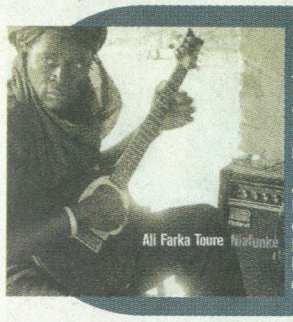

ALI FARKA TOURE
"Niafunké"
Ali Farka Toure slog for alvor igennem i 1994 med det Grammy vindende album "Talking Timbuktu", som var produceret af Ry Cooder. "Niafunké" er hans første album i fem år og er indspillet i hans hjemegn Niafunké, der ligger på stranden af Niger og i kanten af Sahara. Desuden medvirker en stor gruppe lokale musikere.

FLEETWOOD MAC
"Shrine 69"
Et legendarisk livealbum fra legendariske Fleetwood Mac. "Shrine 69" blev indspillet d. 25 Januar 1969 på koncertstedet Shrine. I denne periode spillede Fleetwood Mac udelukkende blues af den slags vi kender fra Missisipi Delta. "Shrine 69" indgår i en række klassiske liveindspilninger og udkommer med en enormt lækker indpakning.

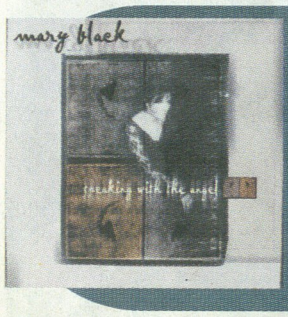

MARY BLACK
"Speaking With The Devil"
Irlands største solistnavn på populærmusik fronten og grundstenen på Grapevine-selskabet. Ja, der er naturligvis tale om legenden Mary Black, der nu er aktuel med et nyt album "Speaking With The Devil" – En herlig CD fyldt med inderlige sange i folk/rock/pop genren. Ude 9. August.

MACHINE HEAD
"The Burning Red"
Tredje album fra thrash giganterne! "The Burning Red" lever op til alle forventningerne og beviser, at Machine Head stadig er med i den absolutte metalelite. En fantastisk plade, der fører Machine Head op i næste division, ikke mindst p.g.a. den formidable lyd fra Ross Robinson (Deftones, Korn m.m.). Ude 9 August.

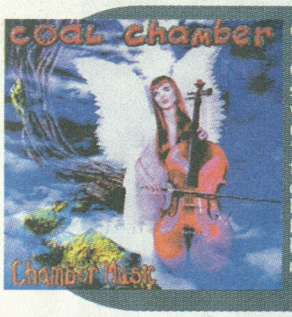

COAL CHAMBER
"Chamber Music"
Opfølgeren til Coal Chambers succesfulde debutalbum har været længe undervejs, men nu er det endelig blevet tid. "Chamber Music" er en perfekt videreførsel af den hårde hybridmetal, Coal Chamber er blevet kendte for. Denne gang er det bare langt mere hårdt, groovy, og nyskabende. Ude 23. August

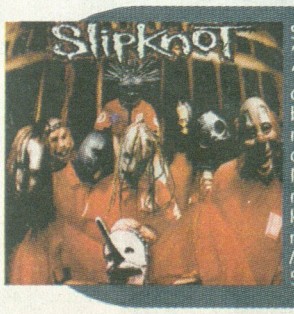

SLIPKNOT
"Slipknot"
"Slipknot er ikke spor almindelige. Det ni mand store band er altid ifort masker, og medlemmerne har skiftet deres navne ud med tal. Men det er først og fremmest musikken, som gør Slipknot til årets bedste nye metalnavn" - Peter Albrechtsen /Ekstra Bladet.
5 ud af 6.

Kr. 139,95 pr. CD
Køb dem hos:
TP MUSIK MARKED
STEREO STUDIO

ANMELDELSER

United Future Organization
Bon Voyage

(Brownswood/Universal)
Det kunne have været sådan en gennemført, god cd. Især at dømme efter den superrytmiske bund, der ligger under alle numre på *Bon Voyage*. De grov-swinger, de her japanere ved navn *Yabe, Matsuura* & marokkaneren *Sebbag*. Fyrene har før lavet et soundtrack til *Mission Impossible*, og *Bon Vovage* er deres fjerde album. De har været 1000 dage om at skabe de otte numre, og jeg ved, hvad de har rodet med: Rytme, rytme og atter rytme. For sangene er elendige, og UFO gør det værre, ved selv at synge på et kidney-japansk-engelsk-fransk, som er ulideligt og falsk at lytte til.
Bedst er derfor James Moodys *Flying Saucer,* sunget af jazzsangerinden Dee Dee Bridgewater, som rigtig får lov at rulle sig ud, som den Ella Fitzgerald-fan hun er. UFO leger med stilarter som salsa, jazz og halvfunky hip hop, og slipper som sagt godt fra dét med backingen. Resten.... Det skal der arbejdes med. Hvad med at tilkalde en sangskriver og nogle vokalister - bare sådan til fremtidens cd'er?
Morten Buschmann
GG

Experimental Pop Band
Homesick
(City slang/MNW)
Bristols Experimental Pop Band spiller groovy og soulfyldt popmusik, i en utroligt lækker og doven cool produktion, der snarere leder tanken hen på Morcheeba, end på bysbørnene Tricky, Massive Attack og Portishead. Svingende funky, dansable og let tilgængelige sange præger Experimental Pop Bands andet album, *Homesick*. Hovedmanden bag Experimental Pop Band er DJ'en, guitaristen og sangeren Davy Woodward. En dygtig popskrædder, som tydeligt er opsat på at ramme den helt rigtige stil, klang og feeling. Men selv om Woodwards bestræbelser på dette punkt er overmåde vellykkede, så virker Experimental Pop Band som et noget overfladisk projekt. Og netop derfor bliver *Homesick* på trods af de åbenlyse kvaliteter, aldrig for alvor appellerende og interessant. Lækkert og ligegyldigt.
Peter Studstrup
GGG

PeterGreen SplinterGroup
Destiny Road
(Snapper Music/Kavan)
Peter Green, den aldeles fremragende britiske blues og R&B guitarist, vokalist og grundlægger af Fleetwood Mac, er ved at finde fastere og fastere fodfæste i den virkelige verden. Efter over tyve år ude i tovene, vendte Green tilbage til musikken for et par år siden, via et frugtbart samarbejde med The Splinter Group. Bl.a. er det blevet til et gedigent dobbeltalbum *Soho Session* og ikke mindst (Peter Greens) *The Robert Johnson Songbook*, der gav masser af velfortjente anmelderroser. Her foreligger så et splinternyt studiealbum, der indeholder en god gang "Mid-Atlantic" blues defineret af et toptunet og velsammenspillet band. Men materialet her lader en del tilbage at ønske. Med undtagelse af Elmore James' *Madison Blues*, er alle kompositioner af The Splinter Group. Peter Green bidrager med det uinteressante instrumentalnummer *Tribal Dance*, og guitaristen og sangeren Nigel Watson leverer tre svage numre; bl.a. en udgave af den rædselsfulde *Indians*, kendt fra *Soho Session*, der dog skal have et plus for linien: "I wanna see a movie where the Indians win". Men der er også gode ting at hente: F.eks. en kort, smuk instrumentaludgave af den 30 år gamle Green-komposition *Man of the World*, der som 13. nummer findes som skjult "bonus track". Peter Greens særegne stemme og eminente guitarspil har generelt fået mere plads i lydbilledet; f.eks. på nye bassist Pete Strouds luskede *Say What You Want To* og hans seje *Turn Your Love Away*, hvor også Roger Cotton får lov at strække ud med brusende Hammond-orgel toner. Samme Cotton står for den langsomme og smukke *You'll Be Sorry Someday*, der kan minde om Fleetwood Macs udgave af Little Willie Johns *Need Your Love So Bad*. Alt i alt er der flere gode end dårlige numre her, men helt vellykket er *Destiny Road* nu ikke.
Peter widmer
GGG

Afro Celt Sound System
Volume 2: Release
(Realworld)
En af de nye trends indenfor folkemusik er at kombinere akustiske folkemusikinstrumenter og traditionelle melodier med hi-tec-drum'n'bass-synth og samplereffekter. I mange tilfælde går det godt i spænd med hinanden, fordi den elektroniske musik ofte arbejder meget med dynamik og afveksling i lyden, hvilket giver plads til de akustiske instrumenter. Man har også frie hænder til at vælge lyde og samplinger, som passer godt til instrumenterne. Endelig har de to stilarter også det tilfælles, at de prioriterer rytme og melodi fremfor harmoni.
Afro Celt Sound System består af fire musikere med baggrund i keltisk folkemusik på sang, guitar, fløjter, harpe, bodhran, harmonika og keyboards, en der står for programmering og elektronik, og to afrikanske musikere der giver rytmerne liv med kora, balafon, talking drum og djembe. Sinead O'Connor er gæstesangeren på indledningssangen *Release*, og ellers består gæstelisten af programmørere, sækkebibespillere, drejelirespillere m.m. Gruppen arbejder med laaaannnge forløb hvor de forskellige musikalske parametre og instrumenter har tid til at bygges op og snørkle sig imellem hinanden. Til forskel fra deres første cd (vol. 1) har de nu fået styr på fusionen, så det hverken lyder søgt eller fortænkt. Det er bare at pakke kufferten, skrue op for musikken og så begive sig ud på en forunderlig rejse med Afro Celt Sound System som turleder, en rejse som går fra Irland og London til Afrika og Jamaica.
Jens Villy Pedersen
GGGG

Zap Mama
Amazone
(Virgin)
I starten var de udelukkende en kvindelig vokalgruppe, hvis specialitet var centralafrikansk musik/sang med den karakteristiske pygmæ sangteknik som special feature. Den belgisk baserede gruppe gik dog ikke af vejen for også at synge middelaldersange, eller at surfe på amerikanske soul-elementer.
På *Amazone* er mandlige musikere rykket ind som backinggruppe til de 6 sangerinder med Marie Daulne i spidsen, og der bliver lagt mere vægt på sort amerikansk musik, end den afrikanske musik. På indledningssangen *'allo 'allo* er de i selskab med mr. Africa himself: Manu Dibango som har fornøjelsen af at tale i telefon med Marie Daulne, og ellers bidrager med hans minimale funky sax fraser over et groove som er lånt fra Manus klassiker *Soul Makossa* - et oplagt hit. Pygmæsang indleder *Rafiki*, som fortsætter i den funky cool stil med minimal backing af guitar, bas, keyboard, trommer, bas og scratch. Midt i det hele bryder en mandlig rapper ind, understøttet af en mandlig sanggruppe - en fin kontrast til de dominerende kvindestemmer. Marie Daulne synger lige så afmålt og præcist som hendes backing og som den gennemførte produktion. Saft, kraft, vildskab og impulsivitet er tyndet ud under produktionsprocessen. Amazonerne kommer dog ind imellem ud af bushen og skriger ad den moderne matrixverden, for eksempel i den zaire inspirerede *Yepe*, der lyder som som et traditionelt zairenummer, hvor man har bortrationaliseret halvdelen af orkestret - det slutter med uforbeholdne skrig og grin. Cool og funky musik, sunget på fransk, engelsk og forskellige afrikanske sprog. En helt enestående og speciel musik.
Jens Villy Pedersen
GGGG

Lars Muhl
Till the end of time best of Lars Muhl
(Kick Music)

En mand, der har skrevet storslåede sange som *One More Minute, Big Boys Are Hungry Now, Hammersmith Odeon* og *The Young Go First* er det let at tilgive meget. Siden "Mr. Sunglasses" fra Samsø debuterede på den århusianske rockscene sidst i 60'erne, lavede hitmusik med sit band Daisy i 70'erne, erobrede dansk new wave med Warm Guns' melodiske energirock først i 80'erne og væltede alt og alle med mesterværket *The Glorious Art Of Breaking Little Girls' Hearts And Blowing Big Boys' Brains*, har han skrevet nogle af dansk rocks mest ambitiøse, pompøse og flotteste sange. På *Till the end of time best of Lars Muhl* er de fleste samlet, og det er fandeme smukt at lytte, græde og danse til. Få kan som Lars Muhl balancere på den hjerteskærende tynde kant mellem bevidsthedsudvidende melankoli og drivende sentimentalitet. Når han rammer det første på sange som *It Hurts To Say Goodbye*, her findes den i en skrabet "bedroom-indspilning", får han næsten lytteren til at længes efter en regnfuld skumring på en banegård, hvor man skal sige farvel til sin elskede. At han ikke altid har ramt rigtigt giver *Till the end of time...* også eksempler på, blandt andre med *There's A Dog Somewhere That Howls Tonight*.

Till the end of time... er delt op i to dele. Den første er en ordinær opsamling med den udmærkede titelsang *Shooting Star* til den nye danske film *Besat*, som eneste nye nummer. Anden cd består af *The Bedroom Tapes*, som er 13 mere eller mindre kendte Muhl-sange, indspillet af manden selv på en 4-spors kassettebåndoptager op gennem årene, plus et hidtil uudsendt Warm Guns nummer, *I'm Up* fra 1980, samt en af hans første rigtige sange, *Only With You* indspillet i 1970. Disse indspilninger tilfører ikke noget nyt til de senere studie-optagelser, men beviser i bedste fald, at Lars Muhl fra starten har haft en klar opfattelse af sangenes potentiale og stil.

Alle 36 sange overbeviser til gengæld om mandens utrolige talent og sans for storladne melodier, pompøse arrangementer – han er en original dansk blanding af Elvis Costello og Phil Spector – han er en cool crooner af Guds nåde. Samtidig viser opsamlingen, at hans bedste sange blev skrevet lige før og lige efter 1986, hvor han udgav *The Glorious Art Of Breaking Little Girls' Hearts And Blowing Big Boys' Brains*. Sammen med den er *Till the end of time* et klart Muhl-must.

Lars Nielsen

GGGGGG

Santana
Supernatural
(BMG)

Få guitarister har en "sound", de fleste kan genkende. Carlos Santana er en af dem. Siden han satte stikket i, på scenen i Woodstock, for over 30 år siden, har hans helt specielle lyd og ånd svævet gennem rockmusikken, som budskab om, at bredt appellerende svedende latin-rock kan kombineres med en opfattelse af musikken, som en åndelig tilstand og en måde at gøre verden bedre. Ikke at Carlos Santana er en blåøjet idealist, men han har altid ment, at musikken havde et mål udover at underholde. Siden debuten i 1969 har han, sammen med sine gennem årene over 100 musikere, åbnet armene og favnet snart sagt alle musikalske genrer, og med mere eller mindre held kogt dem sammen med sin hårde latin-rock. På sin nye udgivelse, *Supernatural*, fortsætter han med at invitere musikalske venner til at sætte deres præg på gruppen Santana. Gæstelisten omfatter blandt andre Lauryn Hill, der leverer et af albummets bedst numre, den pågående *Do You Like The Way*, sangeren og sangskriveren Everlast, der også hæver niveauet med sin intense *Put Your Lights On*, det samme gør Eagle Eye Cherry på den listige og drevne *Wishing It Was* og selveste Eric Clapton lader sig rive med til en overraskende god præstation på den gospelagtige *The Calling*. Det er sigende, at Carlos Santana leverer latin-rock, der flere steder svinger så sveden springer som ved et højrehåndshook til kæben, men alligevel føles det, som om der går tomgang i den til sidst. Så det er kun på grund af gæsterne, at *Supernatural* må siges at være en af de bedste Santana-udgivelser i lang tid.

Lars Nielsen

GGGGGG

www.gaffa.dk
find disse anmeldelser på nettet

The Pretty Things - Rage Before Beauty • **Retah B.** - Searching for Love • **Niels Mathiasen** - Night and Day • **Edgar Winter** - Winther Blues •

Oplev den Swingende HØJSKOLE

UBBERUP HØJSKOLE

• Jazz
• Livsforståelse
• Kunst, design og håndværk

Kursusstart d. 19/9
Pris 650,- kr. pr. uge.

Brochurer og yderligere information fåes hos forstandere Ida og Peter Jessen.

Ubberup Højskole • Højskolevej 6 • 4400 Kalundborg
TLF 59 50 00 80 • Fax 59 50 02 66
www.ubberup.dk • ubberup@vip.cybercity.dk

Man behøver ikke at være så veludstyret, men det hjælper!

Proff lydstudio
analog og digital
med harddiskrecording
demo – CD - produktion
Store
gode
veludstyrede (der var den igen)
øvelokaler
hvor vi bl.a. spillede
Rock og Pop og Jazz og World
og afrikanske trommer

www.98981010.dk
VRÅ HØJSKOLE

Den Rytmiske Aftenskole

Efterår '99

k.u.b.a.
Øster Farimagsgade 16B
2100 København Ø

RYTMISK CENTER
Vesterbrogade 107E
1620 København V

www.rytmiskcenter.dk

TURNÉSTØTTE TIL
VERDENS MUSIK

Støtte uddeles til:
professionelle danske verdensmusikorkestre.
Ansøgningsfristen er

DEN 1. SEPTEMBER 1999

Ansøgningsskema og yderligere information:

Foreningen for Verdensmusik i Danmark
Enghavevej 40, 3. sal • 1674 Kbh. V
Tel. 33 24 40 13 • fax 33 24 40 10
e-mail: worldmusic.image.dk
homepage: www.worldmusic.dk

Prøv nye vinkler
på Vallekilde Højskole

tlf. 59 65 60 45
email: vallekilde@grundtvig.dk

30. august 16 uger – 3. januar 18 uger (750 kr. pr. uge)

Psykologi Rytmisk musik Natur og miljø Idræt Socialpolitik Musikstudie Foto Retorik Multimedier Drama

BÅNDSALAT

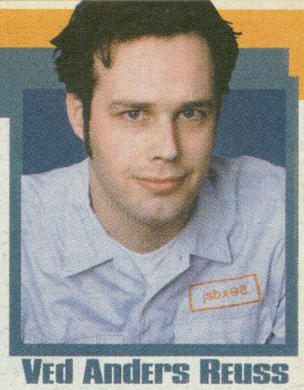

Ved Anders Reuss

SALATBESTIKKET GIVES VIDERE

Så er dagen kommet, hvor jeg må kaste håndklædet i ringen, og trække mig tilbage fra den ærefulde post som båndsalatredaktør. Det har været sjovt at få et indblik i, hvad der rører sig ude omkring i øvelokalerne, og selvom der bliver lavet meget ligegyldig hobbyrock, synes jeg også, jeg er blevet præsenteret for en masse, spændende talenter. Så der er bestemt håb for fremtiden for dansk musik.
Heldigvis er det lykkedes at finde en yderst kompetent efterfølger i redaktørstolen, som i grove træk vil fortsætte den nye linie i båndsalaten, som jeg har tegnet siden marts. Navnet på den nye redaktør er Nikolai Lubich, og han vil præsentere sig selv nærmere i næste måned.
Hermed tak for nu!

BEYOND

(Booking: 2013 9295)
Jeg ved ikke, om det er af lettelse over at skulle stoppe som salatredaktør, men jeg synes generelt bedre om demoerne i denne måned end sædvanligt. Beyond fra Esbjerg har berøring med Vestjysk Musikkonservatorium, og bare ordet "Konservatorium" får normalt advarselslamperne til at blinke kraftigt for mit indre øje. Men jeg forbløffes af det slet og ret flotte *Close The Door*, som åbner demoen. Det er en technorock midtempo-ballade i sikker stil. Til gengæld bekræftes alle mine fordomme på demoens andet track *Round'n'Round*, som er gennemført usmagelig højskolerapfunk, hvor Beyond jokker godt og grundigt rundt i de værste klichéer på synkoperede, rytmekons-rytmer. Beyond tæller en rapper blandt bandmedlemmerne, og ham kan de godt kysse farvel med det samme, for han er i høj grad medskyldig i skampletten. Beyond er tilbage på rette spor på balladen *Fall*, men mønsteret gentager sig på afslutningsnummeret *Power Philosophy*, der om muligt er værre end *Round'n'Round*. Hvis Beyond seriøst ønsker sig en karriere inden for musikken, er der ingen anden vej frem end at fyre rapperen og droppe gymnasiefunken. Jeg er ked af at sige det så hårdt, men det er sandheden. Fordi det er min sidste salat, og for at være sød ved Beyond, holder jeg helt undtagelsesvis de to fejltrin uden for bedømmelsen, og giver Esbjergenserne tre stjerner for de to gode sange på demoen.

BONER

(Booking: 7553 1351)
Glimrende støjrockband fra Kolding, som har et rimeligt personligt bud på musik i en ellers lidt fortærsket genre med Pixies og Sonic Youth som forbilleder og referencer. Der er også fundet plads til keyboards i lydbilledet, hvilket giver et lidt firseragtigt indtryk, med langstrakte strygerflader á la The Cure. I virkeligheden er der slet ikke så meget rock over Boner. Men det er alt sammen meget udmærket, og der er noget ved dem, som appellerer til min sympati. Desværre de er også en lille smule kedelige, og de undgår ikke at virke lettere provinsielle, musikhøjskoleagtige og stilmæssigt famlende. Men ellers: Tommelfingeren opad til Boner!

DIE ECKE

(Booking: 2337 2942)
Et dømme efter deres pressemeddelelse er Die Ecke et vildt og udsyret projekt, som med inspiration fra bl.a. Massive Attack og Hedningarna og ved hjælp af afrikanske trommer, vil sende "lytteren på en rejse som er fyldt med musiske indtryk og historier, samt indre billeder". Yderligere er det Die Eckes ambition at "fremme de urgamle instinkter hos lytteren". Det er et eller andet med at trække kvinder rundt ved håret, så vidt jeg kan læse. Hvordan Die Eckes sangerinde forholder sig til dette mål, melder historien intet om. Personligt kan jeg bidrage med oplysning om, at Die Ecke slet ikke er så specielle, som de selv tror, og hverken lyder som noget, der bare tilnærmelsesvis ligner de tidligere nævnte forbilleder. Gruppen spiller noget, der til forveksling ligner studentikos gymnasierock, og det "syrede" består i, at de trækker sangenes varighed langt ud over kedsommelighedsgrænsen. Jeg har svært ved at høre noget som helst godt ved Die Ecke, og jeg er bange for at de har et stykke vej endnu. Man kan have en mistanke om, at de er lidt unge og ryger for meget hash, så trods alt kan der tildeles to medlidenhedsruller.

GIRLS LOVE RALLIE

(Kontakt: 2824 2203)
Jeg tror ikke, der er mange, som ved det, men Danmarks bedste og mest stilsikre lo-fi band kommer fra Aalborg og hedder My Friend George, og lyder næsten uhyggeligt meget som Sebadoh, Eric's Trip og Guided By Voices. *Girls Love Rallie* er det navn My Friend George's frontfigur Rallie bruger på sine soloting. Mediet er naturligvis kassettebånd, og musikken er lige efter bogen indspillet på 4-spors kassettemixer. På det seneste er Rallie begyndt at

udforske noget mere rootspræget, amerikansk musik, og højdepunktet på den ellers stilfærdige og klaverorienterede demo er sangen *On A Schoolnight*, som er mere straight R.E.M.-agtig rock end jeg tidligere har hørt fra Rallie/My Friend George. Det er en fremragende sang, og det tegner lovende for fremtiden. Jeg håber inderligt at Rallie får held til at føre sin kunst ud til at større publikum.

HARRY LIME

(Booking: 3325 6532)
Fuldt album i rigtigt cd-tryk fra et band, som er meget sparsomme med oplysninger om sig selv. Jeg tør dårligt give et bud på hvor i landet, de kommer fra. Cd-coveret er i et gennemført checket retrofuturistisk design. Musikken kan beskrives som en lidt arty-farty halvfemser-udgave af new wave. Elbas og trommer og vokal ligger i front i de stramme og minimale arrangementer, hvor guitaren er reduceret til en tynd, summende støj. Det er en meget lækker og forfriskende lyd i det energirock-helvede, der længe har domineret båndsalaten, men så er det heller ikke meget bedre end det. Jeg bryder mig ikke om vokalen, og helheden fremstår lige lovlig prætentiøs efter min smag. Den spændende og anderledes produktion til trods, fremstår Harry Limes sangskrivning også temmelig kedelig og anonym. Jeg tror faktisk ikke at jeg kan svinge den op til mere end tre salathoveder, hvor det tredje tildeles for modet til at prøve noget anderledes.

THE HEADFALL ATTITUDES

(Booking: 3332 7217)
Jeg godt lide garagepunkrock for attituden og fandenivolskheden. Det er rigtig rockmusik, i modsætning til den højskole- og energirock jeg nu har bekæmpet i denne spalte i godt et halvt år. Det er beskidt og farligt. The Headfall Attitudes har spillet garagepunkt siden 92, og er nu ude med deres fjerde demo. Det er, hvad det er: En smadret lortelyd, tre akkorder og tekster om alkohol og onde tanker. Men det er også en meget endimensional musikstil, som gør sig bedst live, og The Headfall Attitudes mangler både personlighed og charme for at hæve sig over gennemsnittet inden for genren.

INTRICATED INTIMACY

Intimacy er navnet på demoen. Anyway, pågældende gruppe spiller techno/ambientmusik af en meget høj standard. De undgår de værste ambientklichéer i form af hval- og indianersang, og gopler roligt pulserende afsted i et smagfuldt lydunivers. Stilmæssigt svarer ambientdelen af musikken nøjagtigt til lyden af ambienttechnoens storhedstid i 92-94, og som sådan er der ikke noget nyt under solen her. Intricated formår ikke at præsentere noget personligt kendetegn, og uanset hvor behageligt, det er at lytte til deres musik, formår de ikke at hæve sig over anonymiteten. I de passager, hvor de kører over i noget mere dance/techno-præget, kører det også fint, rent galt går det kun, når gruppen forsøger sig med live vokaler (læs: Ikke samplede). Det fungerer mildt sagt ikke godt. Det lyder som om intentionen er at lave noget Underworld-agtigt med masser af ekko, men det holder slet ikke. Vokalen er så amatøragtig og dansk at lytte til, at det er en gru.

LOUIE

(Booking: 3585 5758)
Ambitiøs og absolut talentfuld sangerinde og sangskriver fra København. På sin demo kaster Louie sig ud i fire sange, som stilmæssigt spænder mellem luftige og drømmeagtige Kate Bush-lydmalerier og radiovenlig poprock. Der er ingen tvivl om, at Louies talent og originalitet tydeligst kommer til udtryk i de stille numre, som er meget meget flotte. Hun er i besiddelse af en sikker, udtryksfuld og højt svævende stemme, som i det lyse register minder en lille smule om Heather Nova. Nogle af hendes arrangementer lyder lidt firseragtige med chorus-guitar og højloftet rumklang, men jeg synes, at det holder fint alligevel. Jeg er også imponeret over Louie som sangskriver, så jeg er sikker på, at der venter hende en spændende fremtid i dansk musikliv. Jeg håber, hun får mulighed for at forfølge de mere stilfærdige og eksperimenterende sider af sin sangskrivning, og ikke bliver udsat for den store producermølle rettet mod P3-hittet.

MOX

(Kontakt: 4717 6777)
Sideprojekt fra Marc Kellaway fra Ølstykke, som også er keyboardspiller hos de tidligere båndsalat-stjerner Vinyl Dog Joy - et af de bedste danske bud, jeg har hørt på *spacerock*.
Mox spiller electronica i den meget eksperimenterende ende af skalaen, sådan lidt i retning af Aphex Twin. Lydene er utroligt smadrede, og demoen er tilmed leveret på kassettebånd, men jeg kan ikke lade være med at bjergtages af Marc Kellaways arbejde. Her er ægte talent og en fritflydende, intuitiv musikalsk begavelse på spil. Jeg er ikke i tvivl om, at der må findes en plads til Mox og Vinyl Dog Joy på den danske musikscene. Der må ske noget godt for dem snart!

POLISH

(Kontakt: 3536 3622)
Relativt nyt, Københavnsk band, som tæller en række veteraner fra den såkaldte støjrock-scene. Polish spiller voksenrock, med begge ben solidt plantet i en roots-påvirket rocktradition, samtidigt med, at de heller ikke kan undsige sig en heftig Velvet Underground-påvirkning. Polish er et fedt band, og det stikker klart igennem at musikerne, på trods af deres mangeårige erfaring, ikke er tekniske ekvilibrister fra rytmisk aftenskole. Et faktum som bidrager til en farlighed og friskhed i det eller traditionelle udtryk.

SGU

(Kontakt: sgu@mailcity.com)
Som sagt synes jeg, der er mange fine og løfterige demoer i denne måned. En af dem kommer fra Simon Bækdahl Nielsen fra Hørning, som indspiller elektronisk musik under navnet Sgu. Stilen er lounge-agtig og tilbagelænet drum'n'bass, som i det store hele er cool og checket lavet, selvom der går lidt for meget latin i den hist og her. Nogle af de klange Sgu bruger er heller ikke superlækre, men det skyldes sikkert en begrænsning i det udstyr, han har til rådighed. Jeg gætter på, at musikken er lavet hjemme i soveværelset på en PC. Men trods alt en løfterigt og interessant demo.

SOFA

(Booking: 8616 8737)
Behagelig singer/songwriter-pop. Sofa fra Århus er meget midtsøgende og går efter en P3-venlig, glat poplyd. Opskriften er den klassiske med hovedvægten lagt på guitar og vokal, uden brug af moderne elektronik. På mange måder tiltalende, men i Sofas fremførelse også lidt jævnt og anonymt. Pænt spillet og smagfuldt arrangeret. Det er bestemt ikke håbløst, og den dag, Sofa får en lidt klarere musikalsk identitet og en mere markant lyd, kan de muligvis drive det ud over demostadiet.

Nyt nummer ude 10/8

Danmarks største og bedste magasin for musikere og stærkt musik-interesserede.

Udgivet af folkene bag GAFFA...

Du kan købe Soun
check i alle velasse
terede kiosker el
hos din loka
musikhandl

ABONNÉR PÅ SOUNDCHECK

OG TJEN KASSEN!!!

1 år	Jeg modtager 6 numre á 40.	Kr.	240,-
	- 25% rabat		-60,-
	Jeg betaler kun.....		180,-
2 år	Jeg modtager 12 numre á 40	Kr.	480,-
	- 40% rabat		-192,-
	Jeg betaler kun.....		288,-

Ja! Jeg vil gerne have leveret SOUNDCHECK direkte til døren.

☐ 6 numre

☐ 12 numre

NAVN: _____

ADRESSE: _____

POSTNR:/BY: _____

E-mail: _____

Sendes ufrankeret. Modtageren betaler portoen

SOUND CHECK
MUSIKERMAGASINET

+++ 2578 +++
Sjællandsgade 92
8000 Århus C

KONCERTKALENDER

ONSDAG 4

ÅRHUS
21.00 Eskild Dohn, Fatter Eskil

TORSDAG 5

KØBENHAVN
20.30 The Organizers, Copenhagen Jazzhouse
21.00 Star People Trio, Tex
23.00 Blue Q, Park Cafe

ÅRHUS
22.00 Barbie Rocks, Fatter Eskil

ODENSE
22.00 Roxanne, Cafe Oscar

SKANDERBORG
15.15 Dawn, Bøgescenerne
16.30 Dodo & The Dodos, Bøgescenerne
17.30 Clemens, RytmeHans
18.30 Nik Kershaw, Bøgescenerne
19.00 L:Ron Harald, RytmeHans
20.30 Drömhus, RytmeHans
20.30 Thomas Helmig, Bøgescenerne
22.15 Infernal, RytmeHans
22.45 Gary Moore, Bøgescenerne
23.45 666, RytmeHans

FREDAG 6

KØBENHAVN
20.00 Martines Trio, Andersens Vandtårn
21.00 John Mellencamp Jam, Tex
21.00 Soundth/Bertling /Osgood, Andersens Vandtårn
21.30 Nikolaj Hess Trio, Copenhagen Jazzhouse
23.00 Die Herren, Café Kellerdirk
24.00 Jazz Cafe m. DJ Tony M, Park Cafe

ÅRHUS
22.00 Live & Dangerus, Fatter Eskil

AALBORG
23.30 Haze, Kaktussen

ODENSE
21.00 Thirst, Badstuen
23.00 Groove, Cafe Oscar

CHARLOTTENLUND
22.00 Monique, Skovriderkroen

FREDERICIA
23.00 Blue Karina & The Texas King Bees, Kinografen

RANDERS
22.00 Milk, Tante Olga

ROSKILDE
21.00 Mathias Grip Orkester, Gimle

SKANDERBORG
11.00 Kaare Norge, Bøgescenerne
11.15 Aage Aleksandersen, RytmeHans
11.30 Mr. Jack & The Daniels, Bøgescenerne
12.45 Allan Olsen Band, Bøgescenerne
13.00 Under, RytmeHans
14.45 Natural Born Hippies, Bøgescenerne
14.45 Sky High, RytmeHans
16.45 Level 42´s Mark King, Bøgescenerne
17.00 BeePop, RytmeHans
19.00 John Hiatt, Bøgescenerne
19.00 Michael Learns To Rock, RytmeHans
21.00 Caroline Henderson, Bøgescenerne
21.00 Pretty Maids, RytmeHans
23.00 David Lee Roth, Bøgescenerne
23.00 Leahy, RytmeHans

LØRDAG 7

KØBENHAVN
14.00 John Hiatt, The Jeff Healey Band, Allan Olsen, Temple Task, Femøren
20.00 Martines Trio, Andersens Vandtårn
21.00 Childern of the Korn, Tex
21.00 Troels N. Andersen, Andersens Vandtårn
21.30 Nikolaj Hess Trio, Copenhagen Jazzhouse
22.00 Rave Parade, Vega
23.00 Bryan Adams Jam, Cafe Kellerdirk
24.00 Jazz cafe m. DJ Panos, Park Cafe

ÅRHUS
22.00 SP Just & Frost, Fatter Eskil

AALBORG
23.30 Soulfunction, Kaktussen

ODENSE
23.00 Groove, Cafe Oscar

ISHØJ
14.00 Den Gale Pose, Ishøj Byhave
17.00 Freya, RytmeHans

SKANDERBORG
11.15 Jesper Bjarnesen & Klûvers Big Band, RytmeHans
11.15 Soap, Bøgescenerne
12.30 Maggie Reilly, Bøgescenerne
13.15 MP And The Hollywoods, RytmeHans
14.30 Johnny Madsen, Bøgescenerne
15.00 The Powls, RytmeHans
16.45 Zididada, Bøgescenerne
18.45 Del Amitri, Bøgescenerne
18.45 Mom, RytmeHans
20.45 Kashmir, Bøgescenerne
21.00 Østkyst Hustlers, RytmeHans
23.00 Cardigans, Bøgescenerne
23.00 Dr.Hook, RytmeHans

SVENDBORG
18.00 Torben Enevoldsen Band, Kroyer Rock Festival

SØNDAG 8

SKANDERBORG
10.30 Århus Symfoniorkester, Bøgescenerne
11.50 Nikolaj & Piloterne, RytmeHans
11.50 Walter Trout Band, Bøgescenerne
13.30 Jonz, RytmeHans
13.45 Cartoons, Bøgescenerne
15.15 Captain Hoffres Show Band, RytmeHans
15.30 Crash Test Dummies, Bøgescenerne
17.00 Blå Øjne, RytmeHans
17.30 E-type, Bøgescenerne
18.45 Led Zeppelin Jam, RytmeHans
19.30 Lars Lilholt Band, Bøgescenerne
20.45 Jeff Healey Band, RytmeHans
21.30 D:A:D, Bøgescenerne

MANDAG 9

KØBENHAVN
10.00 Blå Håsten Koncerter, Amager Bio
21.00 Jacob Decco, Tex

TIRSDAG 10

KØBENHAVN
20.30 Astral Project, Copenhagen Jazzhouse
21.00 Søren S. Larsen & Jan Andersen, Tex
22.00 Godspeed You Black Emperor, Vega

ÅRHUS
22.00 Jam v. Ole Frimer, Fatter Eskil

ONSDAG 11

KØBENHAVN
19.30 Ruben Gonzales, Vega
21.00 Aske Jacoby, Tex

TORSDAG 12

KØBENHAVN
20.30 Christoffer Duo, Andersens Vandtårn
20.30 Surfnight ´99 (Tremelo Beer Gut + Surfers in Space), Vega
20.30 Trio Toykeat, Copenhagen Jazzhouse
21.00 Home Alone, Tex
21.00 Tremolo Beer Gut/ Surfers In Space, Vega
23.00 Blue Q, Park Cafe

ÅRHUS
22.00 Hush og Morocko, Fatter Eskil

FREDAG 13

KØBENHAVN
20.00 Jazz-setup, Andersens Vandtårn
21.00 Baggesensgades Blues Band, Blågårds Apotek
21.00 Kingsize, Tex
21.30 Viktoria Tolstoy, Copenhagen Jazzhouse
22.00 Cardigans, Plænen v. Tivoli
23.00 George Michael Jam, Cafe Kellerdirk
24.00 Jazz cafe m. DJ Tony M, Park Cafe

ÅRHUS
22.00 Soul meetin´+natbar, Fatter Eskil

AALBORG
23.30 Turtle Band, Kaktussen

ODENSE
22.00 Popfilter og Hush, Studenterhuset
23.00 Buffalo Squad, Cafe Oscar

CHARLOTTENLUND
23.00 Tom Jones Experience, Skovriderkroen

HOLSTEBRO
22.00 Le Freak, Buddy Holly

ROSKILDE
16.00 Moe/ Nauta Band, Gimle

VEJLE
23.00 Blue Karina & The Texas King Bees, Kridthuset

LØRDAG 14

KØBENHAVN
20.00 Jazz-setup, Andersens Vandtårn
21.00 Mad Parker, Cafe Riga
21.00 Pride, Tex
21.00 Sara/noah (AIR, Jeff Buckley mm.), Kul Kafeen
21.00 Sheila Gjørup Quartet, Blågårds Apotek
21.30 Maite Martin, Copenhagen Jazzhouse
22.00 Atomic records, Amager Bio
22.00 Hip Hop Jam, Stengade 30
23.00 Tom Jones Experience, Cafe Kellerdirk
24.00 Jazz cafe m. DJ Katrine Ring, Park Cafe

ÅRHUS
21.00 Katrine Madsen, Fatter Eskil
22.00 Renegades+Natbar, Fatter Eskil

ODENSE
23.00 Buffalo Squad, Cafe Oscar

FREDERICIA
12.00 Traditionen Tro Jazzband, Det Bruunske Pakhus

GRENÅ
14.00 Open Air ´99, Festpladsen. v/Kulturhuset Pavillionen

RANDERS
22.00 Booze Brothers, Rocktelt 99, Randers Festuge

ROSKILDE
21.00 Swing Night, Gimle

SILKEBORG
23.00 Mr. Jack & The Daniels, Lunden

VORDINGBORG
21.00 Cruise, Stars

SØNDAG 15

ÅRHUS
21.00 Katrine Madsen, Fatter Eskil

MANDAG 16

KØBENHAVN
21.00 Jacob Decco, Tex

ÅRHUS
22.30 Baba & The electric Swing, Fatter Eskil

TIRSDAG 17

KØBENHAVN
20.00 Henrik Sundt/Sture (freejazz), Andersens Vandtårn
21.00 Simon A & Kasper Wagner Duo, Tex

ÅRHUS
22.00 Jam v. Ole Frimer, Fatter Eskil

ODENSE
22.00 Blue Sky, Badstuen

RANDERS
22.30 The Stuff, Tante Olga

ONSDAG 18

KØBENHAVN
20.00 Henrik Sundt/Sture (freejazz), Andersens Vandtårn
20.30 Carsten Dahl Trio, Copenhagen Jazzhouse
21.00 Rønne/ Wilkinson Duo, Tex

RANDERS
22.30 The Stuff, Tante Olga

TORSDAG 19

KØBENHAVN
13.00 Kjærgård/Meinild, Andersens Vandtårn
20.00 Copenhagen Internationnal Experimentalmusic Festival, Teater Styhr & Kjær, Huset i Magstræde
20.00 Henrik Sundt/Sture Ericsson, Andersens Vandtårn
20.30 Carsten Dahl Trio, Copenhagen Jazzhouse
21.00 Bjarne Gohlke, Blågårds Apotek
21.00 Peter Smith, Tex
23.00 Blue Q, Park Cafe

ÅRHUS
22.00 Uffe Steen, Peter Vust & Rikke Mølgaard, Fatter Eskil

ODENSE
22.00 Rigtige Mænd, Cafe Oscar

NÆSTVED
21.00 Chimbo's Revival, Cafe Nygade

ROSKILDE
21.00 Straigh Cold Players, Gimle

FREDAG 20

KØBENHAVN
13.00 Kjærgård/Meinild, Andersens Vandtårn
20.00 Copenhagen Internationnal Experimentalmusic Festival, Teater Styhr & Kjær, Huset i Magstræde
21.00 Birgit Løkke Trio, Blågårds Apotek
21.00 Cult Jam, Tex
21.00 Transglobal Underground, Grå Hal
21.00 Undercover (solo piano jazz), Andersens Vandtårn
21.00 Yulduz Usmanova, Grå Hal
21.30 Poul Reiman Trio feat. Ignacio Berroa, Copenhagen Jazzhouse
23.00 Final Wham, Cafe Kellerdirk
24.00 All Star Party Squad, Park Cafe

ÅRHUS
22.00 The Souldiers+natber, Fatter Eskil

Odense
23.00 Full Moon Fever, Cafe Oscar

Charlottenlund
22.00 Marie Carmen Koppel, Skovriderkroen

LØRDAG 21

KØBENHAVN
16.00 Red Hot Chili Peppers/ Silverchair/ Orgy, Club Danmark Hallen
20.00 Copenhagen Internationnal Experimentalmusic Festival, Teater Styhr & Kjær - Huset i Magstræde
21.00 Blue Valentine, Blågårds Apotek
21.00 Facelift, Tex
21.00 Flagellation (melodiøs dødsmetal), Andersens Vandtårn
21.30 Marilyn Mazur Sommer Kvartet, Copenhagen Jazzhouse
22.00 Chimbo's Revival, Sofiekælderen
23.00 Final Wham, Cafe Kellerdirk
24.00 All Star Party Squad, Park Cafe

ÅRHUS
22.00 Chicago Xpress + natbar, Fatter Eskil
22.00 Swallow, Gyngen

ODENSE
23.00 Full Moon Fever, Cafe Oscar

HORSENS
22.00 Blue Karina & The Texas King Bees, Kulisse Lageret

SØNDAG 22

KØBENHAVN
20.00 Copenhagen Internationnal Experimentalmusic Festival, Botanisk Have
21.00 The Pharcyde, Pumpehuset

ALTAIR

FORSTÆRKERE I SÆRKLASSE!

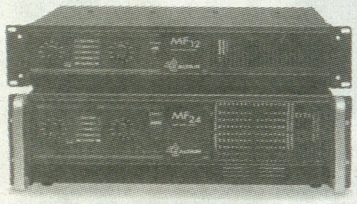

Det er derfor, vi importerer dem!!

ALTAIR er professionelle slaveforstærkere på 2x175W til 2x1200/4Ω, aktive delefiltre op til 7-vejs mono eller 3-vejs stereo + subudgang (mono), equalizere 2x15/30 bånd eller 2x28 bånd programmerbar midi m.m. Compressor/limiter/DE-esser.

Rekvirer prospekter og prisliste!
Vi anviser gerne nærmeste forhandler.

Pyndt Electronic Trading ApS.

Hejmdalsvej 32
Postboks 19 • DK 4873 Væggerløse
Tlf: (+45) 54 17 77 00 • fax: (+45) 54 17 76 11
www.pyndt.dk • Email: pyndt@pyndt.dk

HIMMELSKE FUTONNER
I EN HELVEDES FART

7+7 FUTON

SKINDERGADE 43
TLF 33 11 99 77

MANDAG 23
KØBENHAVN
19.00 Far Er Farlig, Andersens Vandtårn
20.00 The Offspring, Valby Hallen
21.00 Taberband, Tex
ÅRHUS
21.00 Ikke Vores Men Jeres, Gyngen

TIRSDAG 24
KØBENHAVN
21.00 Taberband, Tex
ÅRHUS
22.00 Jam v. Ole Frimer, Fatter Eskil

ONSDAG 25
KØBENHAVN
11.45 Hej (ambient improvisation), Andersens Vandtårn
21.00 Lasse Fischer/ Alex Hermansen Duo, Tex

TORSDAG 26
KØBENHAVN
11.45 Hej (ambient improvisation), Andersens Vandtårn
20.00 Copenhagen Internationnal Experimental-music Festival, Teater Styhr & Kjær - Huset i Magstræde
20.30 Anders Mogensen Experience, Copenhagen Jazzhouse
21.00 Poul Banks, Tex
21.00 When So Ever, Blågårds Apotek
24.00 Blue Q, Park Cafe
ÅRHUS
22.00 The Susans, Fatter Eskil
ODENSE
21.00 Flamenco Noir, Badstuen
22.00 Zoe, Cafe Oscar
ROSKILDE
21.00 Jamsession, Gimle

FREDAG 27
KØBENHAVN
11.45 Hej (ambient improvisation), Andersens Vandtårn
20.00 Copenhagen Internationnal Experimental-music Festival, Teater Styhr & Kjær - Huset i Magstræde
20.30 Sune Ø. Gumbo, Andersens Vandtårn
21.00 Chochek Trio, Blågårds Apotek
21.00 Grope, Tex
21.30 Anders Mogensen Experience, Copenhagen Jazzhouse
23.00 Thomas Helmig Jam, Café Kellerdirk
24.00 All Star Party Squad, Park Cafe
24.00 Blue Q, Park Cafe
ÅRHUS
21.30 Booze Brothers, Train
ODENSE
23.00 Hits'n'green, Cafe Oscar
CHARLOTTENLUND
23.00 George Michael Jam, Skovriderkroen
RANDERS
22.00 Berkenstox, Tante Olga
ROSKILDE
16.00 Valuta, Gimle

LØRDAG 28
KØBENHAVN
11.45 Hej (amb. imp.), Andersens Vandtårn
20.00 Copenhagen Internationnal Experimental-music Festival, Teater Styhr & Kjær - Huset i Magstræde
21.00 Barflies, Blågårds Apotek
21.00 Bazooka Hosen, Andersens Vandtårn
21.00 Lefman/ Schrøder Group, Tex
21.00 Tobias Trier m. band, Kul Kafeen
21.30 Lundin - Danemo Kvartet, Copenhagen Jazzhouse
23.00 Rigtige Mænd, Cafe Kellerdirk
24.00 All Star Party Squad, Park Cafe
ÅRHUS
18.00 Mr. Jack & The Daniels, Countryteltet
21.00 Sting On The Night + natbar, Fatter Eskil
21.30 Johnny Madsen, Train
22.30 Marcel/ Ladyshaver, Musikcaféen
AALBORG
23.30 Hans Knudsens Plads, Kaktussen
FREDERICIA
12.00 Ivan Hendersons Jazzband, Det Bruunske Pakhus
ROSKILDE
21.00 Jan P. Rapband, Gimle

SØNDAG 29
KØBENHAVN
11.45 Hej (amb. imp.), Andersens Vandtårn
20.00 Jamsession, Andersens Vandtårn
ÅRHUS
21.30 Heather Nova, Vox Hall

MANDAG 30
KØBENHAVN
21.00 Jacob Decco, Tex
ÅRHUS
20.30 Anna-Lisa Kirby, Bent J
21.30 Eurodrive, Musikcafeen

TIRSDAG 31
KØBENHAVN
21.00 Peter G, Tex
ÅRHUS
20.00 Dissing, Dissing, Las & Dissing, Århus Kongreshus
20.30 Anna-Lisa Kirby, Bent J
21.00 Die Herrens, U2 plagiat, Fatter Eskil
21.30 Georgia Satelites, Train
23.30 Seven Eggs LIVE, Train

ONSDAG 1
KØBENHAVN
21.00 Simon A/ Kasper Wagner Duo, Tex
21.00 The Walkabouts, Pumpehuset
22.00 Kids Wanna Riot Tour, Loppen
22.00 Multi Directional Music Club, Copenhagen Jazzhouse
ÅRHUS
20.30 Anna-Lisa Kirby, Bent J
21.00 Le Freak, Fatter Eskil
21.30 Allan Olsen, Train
21.30 Selectricity, Musikcaféen
21.30 Tina Dickow, Vox Hall

TORSDAG 2
ÅRHUS
20.00 Niels Hausgaard, Århus Kongreshus
21.00 Vi Unge + natbar, Fatter Eskil
21.30 Allan Olsen, Train

KLUBSPALTEN

05/08/99
KØBENHAVN
24.00 Malachy/ Ned Flanders, Stengade 30

06/08/99
KØBENHAVN
24.00 Dark Celebration, Stengade 30

07/08/99
KØBENHAVN
23.00 Joakim Cosmo, Club Mantra
23,00 DJ Shaolin/ The Chef/ Opiate m.fl., Stengade 30

12/08/99
KØBENHAVN
24.00 Sommer/ Snabel, Stengade 30

13/08/99
KØBENHAVN
24.00 Dj Darren, Stengade 30

14/08/99
KØBENHAVN
23.00 Daniel, Club Mantra

19/08/99
KØBENHAVN
24.00 Llopis/ Emok, Stengade 30

20/08/99
KØBENHAVN
24.00 DJ Darren, Stengade 30

21/08/99
KØBENHAVN
24.00 DJ Darren, Stengade 30

All dressed up - but nowhere to go?

Online kalender - åbent 24 timer i døgnet

www.gaffa.dk

MUSIKNYHEDER • KONCERTKALENDER • FESTIVALKALENDER • TOP100
BANDLAND • MUSIKLINKS • ARTIKLER • FOTOARKIV • LÆSERSERVICE

On a mission from The Blues Brothers!
BOOZE BROTHERS
14/8 Rocktelt 99, Randers Festuge
27/8 Train, Århus Festuge
Forsalg: billetnet samt posthuse
www.boozebrothers.dk

Musikforeningen 5-øren
præsenterer
Lørdag 7. august kl. 14-21
JOHN HIATT
THE JEFF HEALEY BAND
ALLAN OLSEN
TEMPLE TASK
5-øren • Amager Strandpark
Billetter: BilletNet 7015 6565, GUF, T.P.Musikmarked
Musikhuset Aage Jensen og Café 5-øren
Frisko · Ekstra Bladet · TUBORG ...gør noget ved musikken · inter-travel 33 15 00 77

ICO
Presents:

HEATHER NOVA
29. August Vox Hall, Århus

MADDER ROSE
1. September Rytmeposten, Odense
2. September Vox Hall, Århus
3. September Loppen, København.

FLAMING LIPS
5. September Lille Vega, København.

IN EXTREMO
10. September Lille Vega, København.

BETH ORTON
16. September Lille Vega, København.

FISH
16. September Train, Århus.
23. September Pumpehuset, København.

FORSALG: BILLETNET 70 15 65 65 SAMT POSTHUSE.

SPOT — version 6.0
Ridehuset · Vox Hall · Marie Bolin Teatret
8.-9. oktober 1999
8000 Århus c
TUBORG ...gør noget ved musikken

VOXHALL
www.voxhall.dk
VoxHall Vester allé 15, 8000 Århus C

FRE. 27/8 SE DAGSPRESSEN / www.voxhall.dk
SØN. 29/8 HEATHER NOVA (US)
MAN. 30/8 THE JON SPENCER BLUES EXPLOSION (US)
TOR. 2/9 MADDER ROSE (US)
LØR. 4/9 LTJ BUKEM (UK) / MC CONRAD (UK) / BLAME (UK) / PHD (UK)
LØR. 18/9 PIERRE DØRGES NEW JUNGLE ORCHESTRA (DK)
TOR. 23/9 DÜREFORSÖG (DK) + BRIMSTONE BUTTERFLY (DK)

CERES
Forsalg: Billetnet tlf. 7015 6565 Info: tlf. 8730 9798 / www.voxhall.dk

KØREPLAN

TRAIN

FRE. 27. AUGUST (START KL. 21.30) BILLETPRIS: KR. 75,-
BOOZE BROTHERS
LØR. 28. AUGUST (START KL. 21.30) BILLETPRIS: KR. 130,-
JOHNNY MADSEN
TIRS. 31. AUGUST (START KL. 21.30) BILLETPRIS: KR. 120,-
GEORGIA SATELLITES
ONS. 1. + TO. 2. SEPT. (START KL. 21.30) BILLETPRIS: KR. 150,-
ALLAN OLSEN
FRE. 3. SEPTEMBER (START KL. 21.30) BILLETPRIS: KR. 100,-
GINMAN / JØRGENSEN

CERES
DØRENE ÅBNES EN TIME FØR KONCERTEN.
DISKOTEK FREDAG OG LØRDAG
ENTRÉ KR. 50,-. ÅBENT TIL 05.00

Billetter til oplevelser
POST
BILLETSALG PÅ ALLE POSTHUSE.
BILLETNET TLF. 70 15 65 65
GEBYR: KR. 10,-
EVT. RESTERENDE BILLETTER KAN KØBES VED INDGANGEN TIL TRAIN EN TIME FØR KONCERTSTART. GEBYR: 15,-

TRAIN · TOLDBODGADE 6 · ÅRHUS C · INFO-TLF.: 86 13 28 13 · www.train-aarhus.dk

STATION TO STATION

GAFFA NETWORK
www.gaffa.dk

LOPPEN CHRISTIANIA
Det kradser.. 1999
Vi slår døren op for en forrygede efterårssæson sidst i august!
Www.subcity.dk
FORSALG BILLETNET: 70 15 65 65
Carlsberg

AMAGER BIO
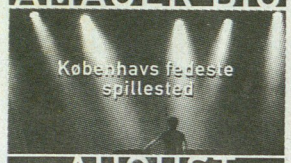

AUGUST
BLÅ HÄSTEN KONCERTER
Mandag den 9. august kl. 10.00
Gratis koncert for børn mellem 3 - 8 år.
Tilmelding: Byens Børn tlf. 33 73 06 36
Maya Connection Presents
Atomic records
Realease party
Lørdag den 14. august kl. 22.00 - 07.00
Forsalg 140 + gebyr
Baden baden, Loud Music Street dance, Invasion.
Adgang min. 18 år.
www.amager-kulturpunkt.dk
Amager Kulturpunkt
Tuborg - gør noget ved MUSIKKEN
KUC

PUMPEHUSET
ULTRA LIVE
STUDIESTRÆDE 52 • KØBENHAVN
SØNDAG D. 22/8 KL. 21
The Pharcyde
Special Guest: Tjes Boogie
ONSDAG D. 1/9 KL. 21
THE WALKABOUTS
LØRDAG D. 4/9 KL.11-16
PLADEMESSE
LØRDAG D. 11/9 KL.12-21
SØNDAG D. 12/9 KL.12-21
DM I BORDFODBOLD
LØRDAG D. 11/9 KL. 22: BAND + DJ
FREDAG D. 17/9 KL. 21
DRORI/HANSEN FURNITURE
LØRDAG D. 18/9 KL. 21
HOVEN DROVEN
FREDAG D. 24/9 KL. 21
world.dk
LØRDAG D. 25/9 KL. 21
omar & the howlers
SØNDAG D. 26/9 KL. 21
world.dk
TORSDAG D. 30/9 KL. 21
sanne SALOMONSEN
In a New York minute
ONSDAG D. 27/10 KL. 21
POUL KREBS
Melody Maker Contest
LIVE MUSIKKONKURRENCE 1999 I PUMPEHUSET
SEND DEMOBÅND TIL:
PUMPEHUSET
STUDIESTRÆDE 52
1554 KØBENHAVN V
ATT: M.M.C.
FORSALG: BILLETNET 70 15 65 65 SEXBEAT 33 12 82 92
SE: INFO: www.pumpehuset.dk
KUC Carlsberg KUC

COPENHAGEN JAZZ HOUSE
Det fineste i dansk og udenlandsk jazz siden 1991
Niels Hemmingsens Gade 10
Tel: 3315 2600 cafe: 3315 4700
www.jazzhouse.dk

August

... & så var det slut med almindelig live musik på Park for en tid ...

Vi har store planer ...

- men mangler i skrivende stund at,-

- finde et navn
- at møde arkitekten
- diskutere scenehøjden
- få malet færdigt
- få sat vores nye PA op
- finpudse konceptet
- 1000 småting

men vi lover ....

- en helt ny klub
- med en helt ny stil
- med højt til loftet
- & sublime faciliteter
- musik uden grænser
- en ny kapelmester
- et nyt layout
- triphop deluxe
- world flavour
- etnotronisk outfit
- hemmelige dj's
- at det bliver fint

& en hel masse mere ...

- men derom vil du se & høre nærmere når vi er klar.

GRAND OPENING
- i starten af august.

Glædelig sommer, fra alle os på

PARK
Cafe - Restaurant - Selskabslokaler
Østerbrogade 79 - 2100 KBH Ø
tlf: 35 42 62 48 fax: 35 42 62 61
www.parkcafe.dk

TUBORG
gør noget ved musikken

motor præsenterer

RUBEN GONZALEZ ORCHESTRA
Store Vega 11.8.

CARDIGANS
Plænen, Tivoli 13.8.

TRANSGLOBAL UNDERGROUND
YULDUZ USMANOVA
VOTE FOR TRUCKERS
Den Grå Hal 20.8.

THE PHARCYDE
Pumpehuset 22.8.
Arr. i samarbejde med Stop Volden

THE OFFSPRING
NO FUN AT ALL & LIT
Valby Hallen 23.8.

TINA DICKOW
Århus Festuge 31.8.
Vox Hall, Århus 1.9.

THE WALKABOUTS
Pumpehuset 1.9.

KIDS WANNA RIOT TOUR
DROPKICK MURPHYS
59 TIMES THE PAIN
BOMBSHEEL ROCKS
VOICE OF A GENERATION
Loppen 1.9.

ABDEL ALI SLIMANI
Loppen 10.9.

FILTER
Vega 13.9.

A VERY SPECIAL EVENING WITH
CAROLINE HENDERSON
Park, Kbh 16.9.
Park, Kbh 23.9.
Park, Kbh 30.9.
Vox Hall, Århus 1.10.
Park, Kbh 7.10.

HOVEN DROVEN
Pumpehuset 18.9.

MEGADETH
Store Vega 19.9.

CASSANDRA WILSON
Cirkusbygningen 26.9.

BRIAN SETZER ORCHESTRA
Store Vega 7.10

MOGWAI
Vega 9.10.

SUPERGRASS
Pumpehuset 24.10.
Vox Hall, Århus 26.10.

JAMIROQUAI
Valby Hallen 27.10.

GRIOT GROOVE
Loppen 30.10

FORSALG:
BILLETNET 7015 6565
SEXBEAT 3312 8292

TUBORG
...gør noget ved musikken

SKRÆP PRÆSENTERER CIEF 6 1999
i Teater Styhr & Kjær - Huset i Magstræde - København
19.-21. & 26.-28 august & Botanisk Have 22. august

COPENHAGEN INTERNATIONAL EXPERIMENTALMUSIC FESTIVAL

19.august. kl. 20.00
DIRIGEREDE IMPROVISATIONER.
Klaus van Bebber (D), Michael Tosti, Hainer Wörman(D), Marie Värme, Christian Kyhl,Christer Irgens-Møller, Jakob Draminsky Højmark, Tony Bevan (UK)

20.august. kl. 20.00
"TOYS'N'NOISE".
Martin Klapper
Anna Homler (USA)
Steve Beresford (UK)
Richard Sanderson (UK)
Roger Turner (UK)

21.august. kl. 20.00
SWEETHEARTS IN A DRUGSTORE II.
Pat Thomas (UK), Phil Durrant (UK), Johannes Bauer (D), Axel Dörner (D), Peter Friis Nielsen, P.O. Jørgens

22.august. kl. 16.00
AUTOPILOT.
i Botanisk Have-lydskulptur
Henning Frimann, Daniel Ledda, P.O. Jørgens, Thomas Berger

26.august. kl. 20.00
MAYOR MOTHERFUCK & GENERAL SHITHOUSE IN DA NO PLACE.
Jeffrey Morgan (USA), DJ Aapachee (UK), P.O. Jørgens, Jørgen Teller, Peter Kyad, Rhys Chatham (USA), Pat Thomas (UK)

27.august. kl. 20.00
PETER FRIIS NIELSEN - PROJECT.
Erik Balke (N), Hasse Poulsen, Peter Friis Nielsen, P.O. Jørgens

28.august. kl. 20.00
BIGBAND MED ÅBENT VÆRK.
Jeanette Balland, Jacob Riis, Morten Carlsen, Kristian Vester, Uffe Munksgaard, Per Høyer, Hugh Steinmetz, Eva Vasarhelyi, Dan Marmorstein, Vagn Olsson, Jørgen I Jensen, Thomas Sandberg, Soma Hammarlund: træ-og messingblæsere, strygere, piano, percussion, lyd-design og direktion.
Entré 50 kr. pr. koncert
Partoutkort 200 kr.
Fri Koncert i Botanisk Have
Sponsorer: Statens Musikråd, Kulturministeriets Udviklingsfond, Københavns Musikudvalg

www.skraep.dk • Ret til ændringer forbeholdes • Tlf: 33 32 72 22/47 98 27 63

City Rock CAFÉ
LIVE MUSIK
TORS. FRE. LØR. KL. 23^{00} - ?
BORDBESTILLING TLF: 33154540
SCALA · AXELTORV 2 1609 KBH V
ÅBEN SØN-ONS. 11^{00} - 24^{00}
TORS. 11^{00} - 02^{00} LØR/SØN. 11^{00} - 05^{00}
MORGENBUFFET LØR/SØN. 05^{00} - 08^{00}
KØKKEN LUKKER KL. 22^{00}

MUSIKRUBRIKKER

AUDIO-KOPIERING

CD - CD - CD

NYE PRISER

Demo CD, max 20 min.

v/ 50 stk. kr. 25.- pr. stk.
v/ 100 stk. kr. 22.- pr. stk.
v/ 200 stk. kr. 18.- pr. stk.
Tryksager i farver:
Label: kr. 250,- + kr. 3,-/stk.
Cover: kr. 250,- + kr. 2,-/stk.
v/500 stk kr. 13,-/stk.
incl. tryksager

Demo-bånd

100 stk. C-20	kr. 685,-
Bånd-labels	kr. 160,-
Cover S/H el. farver	kr. 475,-
Start omk.	kr. 120,-

BIRKUM I/S
Fredensvej 42
2920 Charlottenlund
Tel: 3990 1200 Fax: 3990 1000
E-mail: Birkum@zitech.net
Priser excl. moms & fors.

CD PRODUKTION

• BILLIGT • HURTIGT • NEMT •
• 6 DAGES LEVERING •
• SIMPLY THE BEST •

F.eks.
500 stk. CD-maxi fra 5.325,-
500 stk. CD-album fra 6.500,-
Inkl. tryksager og levering
på kun 6 dage
(ex.moms & ncb)

Agent for Sonopress
Europas største CD-fabrik
Ring og få et godt tilbud!

sundance
the scandinavian music company
tlf. 33 33 87 20 - fax 33 33 87 30
www.sundance.dk • e-mail:sundance@sundance.dk

DYNAMIC PRODUCTIONS
...Sounds right!
Lækkert studie, placeret i idyliske omgivelser. 64 tracks i 24 bit, total recall, div. high-end rør udstyr. Cd/dat/dds3 pre-mastering. Midi setup Div. instrumenter. Gode relax faciliteter. International lydtek./ Prod.
Pr. dag 8 t. 1900,-
inkl. moms. og tekniker.
86 33 77 99
www.dynamic-productions.dk

AIR PLAY
CD KOPIERING
DANMARKS MINDSTE OG HURTIGSTE CD FABRIK!

Nu kan du få kvalitets CD-kopier med 4-farvet labeltryk incl. jewelbox fra 01 - xxx stk. f.eks. 50 stk. fra 1.500 kr.

Du kan også få kvalitets CD-kopier uden labeltryk incl. Jewelbox f.eks. 50 stk. fra 1.100 kr

Levering fra dag til dag
Alle priser excl. moms

Ring 86191212 og få et godt tilbud

AIRPLAY DUPLICATION
MONTANAGADE 29 8000 AARHUS C

AUDIO-KOPIERING

CD PRODUKTION
CD-KOPIERING fra 1 til xx stk.
Ring og få billigste dagspris!
CD-MASTERING
Punch til mixet!
Digital max, Soft Limit, master-EQ
PQ/ISCR-kodning m.m.
- laver små mirakler ved mixet!!!
Blue Apple LYD-DESIGN
H. C. Andersens Gade 13 - 5000 Odense C
RING 6612 1133

CD Kopiering,
Produktion,
mastering og redigering.
tam
Hurtig og billig service.
Ring eller skriv efter prisliste.
Svenstrupvænget 3, 5260 Odense S.
Telefon: 66 15 04 30

FLIGHTCASES

UDLEJNING AF FLIGHTCASES

Produktion og værktøj. Skabe med skuffer, dressing room skabe, catering, 4 x 12, trommer, stativ og instrumentkasser, Houseboxe i alle størrelser til alle formål.

EAR PRODUKTION
70 22 57 22

HØJSKOLER

Lange kurser
Efterår 16 uger
Forår 20 uger

Værkstedet for billedkunst
Humanioralinjen
Krop, kultur og bevidsthed
Musik i følgende genrer rock, jazz, klassisk, crossover, fusion, sang dans og spil, lydteknik

Få en brochure på tlf. 75 78 11 71 eller e-mail: info@vestbirk-hojskole.dk.

Vestbirk Højskolen
8752 Østbirk

HØJSKOLER

Krabbesholm Højskole Kunst Arkitektur Design
7800 Skive Tlf. 97520227 Fax 97512269
post@krabbesholm.dk www.krabbesholm.dk
nyt linjefag:
MEDIE DESIGN
25 pladser fra 22.08.99

HOPE –
for a better future

600.000 børn i Zambia vil blive forældreløse pga. AIDS før 2010.
Det vil vi gøre noget ved!

Vi er 12, som skal arbejde på at Humana People To People HOPE–projekt og oplyse om HIV/AIDS.

Vil du med?

Vi forbereder os først på Den Rejsende Højskole i Holsted.

www.volunteerwork.org
Ring:
75393388

INSTRUMENTER

BIRDLAND
RECORDING STUDIO
86 25 50 00
I.P. JACOBSENSVEJ 35
8230 ÅBYHØJ

Forstærker, højtaler, bas, guitar, effekter, pickups, pre-amps, elektonik dele, rør, strenge, bas & guitar gear, PA anlæg, keyboard gear, Vintage dele m.m. Vi er specialister i rørforstærkere, f.eks. Marshall, Laney, Ampeg, Vox, Fender, Peavey. Gode priser & fin service.
BL
BassLab Electric
www.basslab.com
Borups Allé 3 2200 København N
Tele/fax: 38-88-28-82
Email:basslab@vip.cybercity.dk

Drumstick
GRETSCH
SALG & SERVICE
33 24 29 49
Nu kan du også købe og sælge dit brugte sæt (alle mærker) i Drumstick

PLADER

www.reggaemusic.dk
CD import – best price

LYD & LYS

UDLEJNING, SALG OG SERVICE AF PROFESSIONELT LYD- & LYS-ANLÆG TIL:
KONCERTER
TURNÉER
FESTIVALER
SKOLER
DISCOTEKER
LYD & SKY
DANSK LYD & LYS UDLEJNING
NØRREVOLDGADE 4 - 5000 ODENSE C
66 11 38 06

MUSIKKONTAKT

SANGERINDE SØGER
MUSIKERE TIL EGET BAND.
Unik musikstil, avangarde og eksperimenterende, blanding af techno & rock.
I Københavnområdet.
Kun seriøse henvendelser!
HENV. TIL P.E.C ELLER
A. DE MOORE TLF: 35358723

EFTERLYSNING

I stk. Ibanez Univers 777 syvstrenget el-guitar. Hvid med sort slagbrædt og mørk ahornhals belagt med ibenholt.

1 stk. specialbygget Stratmodel med floyd Rose vibrator, TheLab deetuner, 3 singlecoil pickupper, birdseyeahorn hals belagt ibenholdt. Kroppen er malet beige.

Disse to guitarer er stjålet ved et indbrud i juli sammen med computerudstyr, CDer m.m.

Hvis du støder på mine guitarer, vil jeg meget gerne høre fra dig.

DUSØR UDLOVES!!!

HENV. TIL P. SCHULTZ TLF. 21 62 91 95

PARTYBANDS

THE NEW ORIGINALS
Fra Bowie til Beatles
Fra Doors til Stones
86 18 70 02
86 39 15 42
86 12 09 93

THE Alligators
86402949
www.alligators.dk

PARTYGANGSTER

DJ Kalle B.
21 67 60 98

STJERNEFOTOGRAF

FOTOGRAF
PER HOUBY
TELEFON/FAX 35 81 62 80
· MOBIL 20 94 62 80

PLADER

REGGAE IMPORT RAGGAMUFFIN
REGGAE RAGGA DUB SKA JUNGLE
CD • LP • 12" • Video
CHECK BUTIKKEN
Carl Madsens Plads
Christianias (Bus nr. 8)
Katalog: 31 596 444

STUDIER

neverland REC
RECORDING

450 m² studiekompleks med gode opholds- og overnatningsfaciliteter

Professionelle analoge og digitale optagelser, Tridentmixer m. automix + 2" Otari MTR 90 II

Optimale indspilningsforhold

Alle former for musikproduktioner

Finansiering tilbydes

I 1998 indspillede mere end 50 artister/bands i Neverland Recording

Ring for nærmere oplysninger

Neverland Recording ApS
Nørrevoldgade 4, 1. 5000 Odense C
Tlf. 66 19 33 33 · Fax 66 19 33 32

CARMA PRODUCTIONS
DEMO / WORKSHOP
- Du er sanger, men mangler musikken.
- Du har musikken, men mangler sang.
- Du har teksten, men mangler musikken.
- Du har et hjemmestudie, men mangler det ultimative loft.

Studiomusiker, komponist og producer m. speciale i drumprogrammering og guitar.
bukker dine/jeres ideér i proffesionel neonlyd.
MIDI & AUDIO STUDIO
Tlf. 26 16 00 99/ 32 97 48 03
unicorn@email.dk

AIR PLAY

STUDIE 1
48 track digital recording
Dolby surround mix
44 track inline automix m. total recall
Sonic Solutions harddisk recording
Mastering / CD-premastering

STUDIE 2
CreamWare Pulsar virtuel studio
Cubase VST harddisk recording
Yamaha O3D digital mixing console
Soundforge wave editor
Acid loop editor

Morten, Brian, David, Poul, Steen & Lars byder dig velkommen i 350 m² sublime akustiske omgivelser, til alle former for indspilning mix, mastering & redigering til CD

AIRPLAY STUDIOS 86191212
MONTANAGADE 29 8000 AARHUS C

TRANSPORT

BAND-FLYTTE-BILER
Udlejes uden fører
DRUM CITY
MUNKEGADE 11 · 8000 ÅRHUS C
TLF. 86 12 75 66 · FAX 86 12 74 12

TØJ

MIND THE GAP
Studiestræde 14 kld.
1455 København K....33 91 66 12

WWW

www.offbeat.dk

BRUGER DU SAMPLING ELLER HD-RECORDING ?
WWW.MZONE.DK

www.musikbureauet.dk

LÆKKER
www.cosmonks.com

www.martian.dk

lawrence
www.lawrence.dk
HOMEPAGE

ØVELOKALER

PROF. SESSION-ØVELOKALE
EVT. M. BACKLINE.
UDLEJES PÅ DAG ELLER UGE-BASIS.
MUNKEGADE 11 · 8000 ÅRHUS C
TLF. 86 12 75 66 · FAX 86 12 74 12
DRUM CITY

Fajabefa-Århus
udlejer øvelokaler og PA-anlæg til nogle af Århus' billigste priser.
Info på 86121444

MUSIKMAGASINET
GAFFA
MUSIK RUBRIKKER
4-f annoncer
Pris pr. mm.
kr. 13,75
s/h annoncer
Pris pr. mm.
kr. 9,75
(priser er excl. moms)
Rabatter:
6 x - 10%
12 x - 20%
Materiale skal leveres på diskette i et af flg. formater: Quark XPress, Photo-Shop, Illustrator - eps eller tiff.
telefon
86 12 98 99
telefax
86 18 92 22
deadline
GAFFA Nr.9
16/08/99

DKB PROUDLY PRESENTS

Probably 99

STREETSPORT & LIVE MUSIC

KBH: CLUB DANMARK HALLEN 21. AUGUST KL. 17

RED HOT CHILI PEPPERS

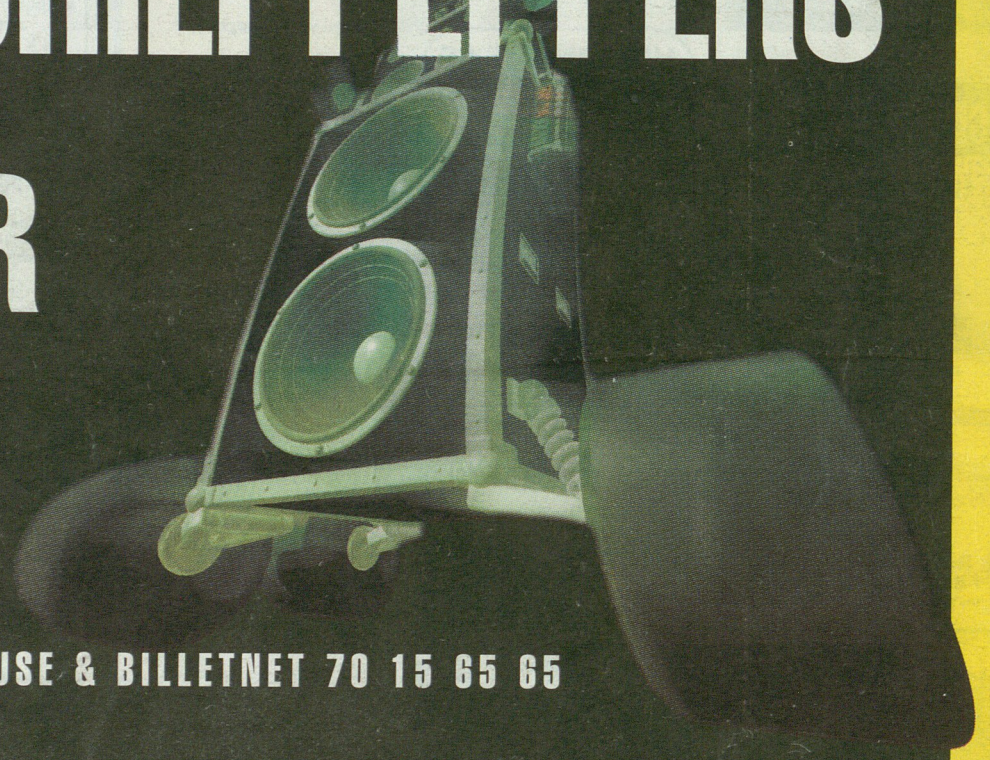

SILVERCHAIR

CLEMENS

BILLETTER: POSTHUSE & BILLETNET 70 15 65 65

SKATEBOARD
TONY HAWK & MATHIAS RINGSTRÖM

BMX
DENNIS McKOY & SIMON TABRON

INLINES
SHAYNE YOST & MANUEL BILLARIS

Carlsberg

PROBABLY THE BEST BEER IN MUSIC

info: www.carlsberg.com